Hinta 40:— Helsinki 1949. Kustannusosakeyhtiö Yhteistyön kirjapaino

"Kaikkien maiden proletaarit,
yhtykää!"

Kommunisti

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

Lokakuu **10** 1949

JULKAISIJA: SUOMEN KOMMUNISTINEN PUOLUE

Kommunisti 5. VUOSIKERTA · 1949

LOKAKUU N:o 10 (141)

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

YRJÖ MURTO:

Käydyn lakkotaistelun arviota

Kaikista ponnisteluistaan huolimatta eivät työnantajat paremmin kuin Fagerholmin hallitus ja asevelisosialidemokraattien käsissä oleva SAKkaan kyenneet estämään työläisiä lähtemästä taisteluun porvarillisen talouspolitiikan peruskysymyksistä, taloudellisen elämän kapitalistista "vakauttamista" eli työläisten elintason alentamispolitikkaa vastaan. Yli 70.000 työläistä poistui työpaikkojen ääreštä, muurauslastojen, kirveiden ja sahojen liike pysähtyi. Raskaiden taakkojen painon alla köyristyneet satamatyöläisten selät ojentuivat suoriksi. Vaatimukset leivän leventämisen puolesta tuotiin julki suuremmalla voimalla kuin vastustaja oli odottanut. Taisteluun lähtö sai sellaiset mittasuhteet, etteivät työnantajat voineet kuvitellakaan selviytyvänsä ilman valtiovallan poliisi- ym. apua. Hädissään he huusivat avukseen sotaväkeäkin, jota virkamiehet korkeimpia huippuja myöten ryhtyivät toimittamaan, ja esittivät valmiiksi muodon, johon nojaten asevoimat pantaisiin liikkeelle. Lakot olivat muka poliittisia, jonka vuoksi järjestys oli palautettava.

Kun kommunistit asettuivat kaikin voimin tukemaan työläisten taistelua, kuten aina ennenkin ovat tehneet ja tulevat vastaisuudessakin tekemään, kohdistivat veljekset kokoomus- ja sosdem-puolue voimakkaan hyökkäyksen kommunisteja vastaan. Nämä amerikkalaisen imperialismin kätyrit, maansa ja kansansa myyjät, koettavat keksiä toinen toistaan valheellisempia selityksiä kommunistien suunnitelmista. Tosiasia kuitenkin on, että luokkayhteiskunnan, kapitalistisen järjestelmän luonteeseen on aina kuulunut ja kuuluu tänäkin päivänä oleellisesti se, että työläisillä ei ole muuta tehokasta keinoa puolustaa leipäänsä kuin käydä lakkotaisteluja. Tätä oikeutta eivät kapitalistit ole kyenneet työläisiltä riistämään. Sen vuoksi on turha koettaa selittää lakoissa olleen

kysymyksen muka "demokraattisesta yhteiskunnasta" ja sen kumoamisesta. Työväenliikkeen perusperiaatteet hyljänneet ja moneen kertaan häpäisseet oikeistososialidemokraatit paljastavat todelliset tarkoituksensa leimatessaan lakot poliittisiksi ja selvittäessään puolustavansa henkeen ja vereen tätä "demokraattista yhteiskuntaa". Tulee muistaa, että sosdem-puolueen jäsenkirjaan on työläisten hämäämistarkoituksessa painettu Forssan puoluekokouksen ohjelma. Tämän ohjelman mukaan julistetaan leppymätöntä luokkataistelua kapitalisteja ja riistoon perustuvaa yhteiskuntaa vastaan. Nyt sosdem-puolue puhuu avoimesti aivan päinvastaista, nimittää kapitalistista järjestelmää omaksi "demokraattiseksi yhteiskunnakseen" ja selittää sitä aina puolustavansa mennen niin pitkälle, että taloudelliset lakotkin selitetään laittomiksi kuten konsanaan porvariston avoimen diktatuurin vallitessa. Käydyt lakkotaistelut ovat riisuneet naamarin valhedemokratian yltä.

OLIVATKO LAKOT LAITTOMIA TAI SÄÄNTÖJEN VASTAISIA?

Työnantajien ja oikeistososialidemokraattien taholta selitetään, että lakot olivat SAKn sääntöjen, valtioneuvoston palkkapäätöksen ja työehtosopimusten vastaisia. Tämä väite ei ole uutuudella pilattu, mutta kun sitä jatkuvasti vatkataan, niin on aiheellista kajota siihen tässäkin yhteydessä, varsinkin kun sosdem-johtajat ovat nyt avoimesti ja täydellisesti työnantajien puolella.

On syytä palauttaa mieliin, että SAK julisti yleislakon Pekkalan hallituksen aikana vuonna 1947 sellaisten vaatimusten läpiviemiseksi, joihin suostuminen merkitsi hallituksen palkkapäätöksen muuttamista — ja se muutettiin muutamia minuutteja ennen lakon alkamista. Eivät silloin Fagerholm paremmin kuin muutkaan nykyiset ministerit sanallakaan viitanneet siihen, että lakko olisi ollut laiton. Samoin ei työnantajilla ollut mitään sanomista työehtosopimusten ja palkkapäätöksien rikkomisista. Lienee sanomattakin selvää, että meikäläinen hallitusryhmä teki tuossakin vaiheessa kaiken voitavansa työläisten vaatimusten läpiviemiseksi. Toinen muistiinpantava tapaus on samoin vuodelta -47, jolloin virkamiehet tekivät lakon huolimatta antamastaan virkavalasta, jossa he sitoutuvat olemaan lakkoilematta. Tällöin sosialidemokraatit SAKssa asettuivat täysin lojaaleiksi virkamiesten lakkoon nähden, koska se suuntautui Pekkalan johtamaa hallitussuuntaa vastaan. He eivät värvänneet rikkureita eivätkä julistaneet lakkoa laittomaksi. Kun lakko oli päättynyt, maksoi sosialidemokraattinen valtiovarainministeri lakkoajalta täyden palkan, huolimatta siitä, vaikka valtioneuvosto teki päätöksen, ettei lakkoajalta pidä palkkaa maksaa.

Tästä kaikesta nähdään, minkälaisten "laillisuusmiesten" kanssa olemme tekemisissä ja mikä arvo heidän selityksilleen lakon laittomuudesta on annettava.

Jos SAKn työvaliokunta kieltää joltakin ammattiliitolta lakkoluvan, niin se ei suinkaan merkitse lakon muuttumista laittomaksi tai korpilakoksi. Kaikki, jotka vähänkin tuntevat ammattiyhdistysliikkeen periaatteita ja toimintatapoja, tietävät, että ammattiliitoilla on suvereeninen oikeus päättää itse taisteluun

lähtemisestä. Ennen tämän suuren lakon alkua olivat oikeistososialidemokraatitkin vielä samaa mieltä tai he olivat ainakin niin kainoja, etteivät rohjenneet muunlaista käsitystä esittää. SAKn silloisen puheenjohtajan Huunosen sanomalehdille antama lausunto on siitä selvänä todistuksena. Meidän taholtamme on moneen kertaan osoitettu, että SAKn työvaliokunnan lakkoluvan kieltäminen merkitsee sääntöjen mukaan vain sitä, ettei SAK ole velvollinen avustamaan sellaista lakkoa, jolle se ei ole antanut lupaa. Mitään muuta lakkoluvan kieltäminen ei merkitse. Kaikki mitä tähän lisätään, on ilmeistä väärinpeluuta ja edesvastuutonta työläisten harhaanjohtamista.

Mitä työehtosopimuksiin tulee, niin ensinnäkin on muistettava, että esim. Rakennustyöläisten liitolla ei ennen lakon alkamista ollut minkäänlaista työehtosopimusta, nimittäin niillä aloilla, joilla lakot alkoivat. Ja vaikka olisi ollutkin, ei työehtosopimuksia ole tehty hinta- ja palkkaneuvoston kanssa, jota vastaan lakot juriidiselta kannalta kohdistuivat. Tämä pitää paikkansa kaikkiin muihinkin lakossa olleisiin liittoihin nähden, joten syytöksillä työehtosopimusten rikkomisista ei ole mitään asiallista pohjaa. Toiseksi on otettava huomioon, että työehtosopimukset on solmittu määrätyissä olosuhteissa määrättyjen ehtojen vallitessa, joita ehtoja ei voida muuttaa ilman toisen osapuolen suostumusta. Nyt oli kuitenkin käynyt niin, että työläisten reaalipalkkoja oli valtiovallan ja työnantajien toimenpiteillä alennettu kysymättä työläisten suostumusta. Vuokria ja leivän hintaa oli korotettu. Valuuttakursseja oli muutettu. Lisäksi jakeluym. liikelaitokset harjoittivat jatkuvasti hintakiskontaa monien tavaroiden suhteen. Lisärasituksena oli sälytetty työläisten kannettavaksi suhteellisen suuren osittain keinotekoisesti synnytetyn työttömyyden seuraukset. Näin muuttuneissa olosuhteissa eivät työehtosopimukset vastanneet sitä asiaintilaa, joka vallitsi sopimuksia tehtäessä. Yhdenkään liiton toimeenpanemassa lakossa ei esitetty sellaisia vaatimuksia, jotka olisivat kohdistuneet työehtosopimusta tai sen osaa vastaan. Ja muiden vaatimuksien puolesta tehdyt lakot ovat ulkopuolella sopimuksien.

Kuten ylläolevasta näkyy, väitteet lakkojen sääntöjen- ja lainvastaisuudesta ovat täysin keksittyjä poliittisten tarkoitusperien saavuttamiseksi. SAKn oikeistolaisen johdon politiikka oli käytyjen lakkotaistelujen aikana ennenkuulumattoman häikäilemätöntä työväenluokan riistämispolitiikan tukemista työnantajakapitalistien eduksi. Tämän rikkuriteon rinnalla jäävät varjoon monet tannerilaisen sosialidemokratian konnantyöt, joita se on toimintansa aikana suorittanut.

TÄRKEIMMÄT OPETUKSET

Suuren lakkotaistelun kulkuun liittyy monia merkityksellisiä vaiheita, joista tärkeimpiä on syytä lyhyesti tarkastella.

Kemin veritorstain päivinä, jolloin hallitus joutui peräytymään ja purkamaan palkkajaoston ja Kemi-yhtiön palkkojen alennustoimenpiteet, oli työnantajien

ja hallituksen asema heikko. Laajentuva lakkoliike olisi silloin pystynyt taivuttamaan hallituksen suostumaan myös muihin työläisten vaatimuksiin. Muutaman päivän kuluessa nousikin lakkolaisten lukumäärä noin 70.000 järjestyneeseen työläiseen. Mutta kun lakkojen laajentuminen pysähtyi, sai hallitus muutaman päivän hengähdystauon. Se järjestyi vastaiskuun ja luotti siihen, ettei palkkojen korotusvaatimus tule saamaan työläisten keskuudessa niin yksimielistä kannatusta kuin taistelu palkkojen alentamista vastaan. Lisäksi hallitus voi luottaa siihen, että sosdem-puolueen junttakoneiston liikkeellepano tulee merkitsemään työläisten rintaman ainakin osittaista hajautumista. Parin kolmen päivän kuluttua alkoikin sosdem-puolueeseen kuuluvia työläisiä palata töihin, ja he luonnollisesti saivat osan puolueettomiakin työläisiä mukaansa. Jos työläisten rintama olisi pysynyt murtumattomana näinä ratkaisevina päivinä, niin vähäisempikin lakon laajentuminen esim. metalli- ja merenkulun alalla olisi vienyt työläisten taistelun voittoon. Nyt meidän on kuitenkin todettava, etteivät työläisten voimat tähän riittäneet, ja sosdem-aseveljjuntta saa merkitä syntirekisteriinsä yhden raskaimmista rikoksistaan työväenluokkaa kohtaan — 70.000 työläisen lakon murtamisen ja lakkojen toisen vaiheen tappiolla päättymisen. Kapitalistien kirjaanvienneissä tämä teko esiintyy tietenkin erikoisena oikeistososialidemokraattien ansiona. Niinpä Kauppalehti kirjoittaakin 24. 9. -49 seuraavaa:

> ”— olemme olleet näiden kuukausien mittaan valmiit — monien mielestä liiankin valmiit — antamaan tunnustusta sosdemeille ja heidän miehittämälleen hallitukselle milloin ikinä on otteissa kiittämistä ollut. Ja on sitä ollutkin tuota kiittämistä.”

Lakon aikana saattoi sivullinen havaita määrätynlaista kankeutta liittojen toiminnassa, joka luullakseni johtui suurelta osalta sosdem-junttamiesten häirinnästä. Erikoispiirteenä näissä lakoissa on huomioitava se seikka, että rikkurivärvärit, lakonmurtajat ja sabotaashityöntekijät monissa liitoissa olivat sosdem-junttamiesten hahmoissa itse liittojen sisällä. Mikäli jälkeenpäin olemme voineet todeta, ei lakkolaisten avustustoimintaa saatu kaikilla paikkakunnilla kyllin ajoissa käyntiin, joka vaikutti lakkolaisten rintamaa heikentävästi. Kaikki nämä esiintyneet heikkoudet on vastaisten taistelujen varalta otettava huomioon ja pyrittävä ne poistamaan jo taisteluvalmisteluvaiheessa. Kokonaisuutena saattoi helposti todeta sen suuren uhrautuvaisuuden ja tarmokkuuden, jolla monin paikoin asioita hoidettiin. Erikoisen suuriarvoiseksi on todettava se työ, jota naiset suorittivat muonituksen ym. käytännöllisten lakkoasioiden hoidossa.

Käyty työtaistelu antoi työläisille monia opetuksia, jotka on syytä erikoisesti alleviivata. Tärkeimmät niistä olivat:

1. Taistelu opetti, että työväenluokan yhtenäisyyden saavuttaminen ja oikeistososialidemokraattisten johtajien joukoista eristäminen on voiton ensimmäinen edellytys.

2. Taistelun aikana monet sosialidemokraattisetkin työläiset oppivat tuntemaan johtajiensa työläisvihamielisyyden ja avoimen työnantajien puolustamisen.

3. Taistelun aikana sosdem-johto paljastui räikeällä tavalla SAKn hajoittajaksi erottaessaan lakon vuoksi seitsemän ammattiliittoa.

4. Kemin massatehtaan työläisten saavuttama voitto, jolla on yleistä merkitystä toistenkin paikkakuntien työläisille, osoitti että työläiset voivat saavuttaa voittoja vain t a i s t e l u n a v u l l a.

KYSYMYS SAK:n YHTENÄISYYDESTÄ

Senjälkeen kun oikeistososdemit olivat lähteneet rinnakkaisjärjestöjen perustamisen tielle ja pyrkivät esim. Maa- ja sekatyöväen liitossa vastoin jäsenenemmistön tahtoa pitämään yllä keinotekoisesti muodostettujen paperiosastojen turvin saamaansa valtaa, ei ollut mitään epäilyksiä heidän lähtemisestään ammatillisen liikkeen avoimen hajoituksen tielle. Seitsemän ammattiliiton erottaminen SAK:sta oli itse asiassa vain tämän politiikan jatkoa. Näin monen liiton yhtaikainen erottaminen muodostui kuitenkin suuremmaksi palaksi kuin oikeistolaiset saattoivat kerrallaan niellä. Lisäksi omien rivimiesten vastalauseet alkoivat heitä peloittaa. He olivat pakotetut jättämään ovet auki ja myöhemmin kehoittamaan erotettuja liittoja pyrkimään SAK:n jäsenyyteen. Tällöin oli täysin selvää, että vasemmistolaiset liitot tulevat käyttämään tätä tilaisuutta hyväkseen estääkseen SAK:n lopullisen hajautumisen. Vasemmistolaiset ammattiliitot eivät ole koskaan pyrkineet SAK:sta eroon, vaan päinvastoin kaikissa vaiheissa tehostaneet järjestön yhtenäisyyden säilyttämistä. Senvuoksi näiden liittojen paluu SAK:hon on täysin johdonmukainen ja luonnollinen toimenpide. Se seikka, että liitot ovat ilmoittaneet noudattavansa SAK:n sääntöjä ja edustajakokouksen päätöksiä, on niinikään aivan luonnollinen. Vasemmistolaiset liitot ne ovat tähänkin saakka taistelleet sääntöjen ja päätösten noudattamisen puolesta oikeistososialidemokraattien räikeitä rikkomuksia vastaan.

Mutta miten kävi? SAK:n työvaliokunta ei hyväksynytkään liittoja jäsenyyteensä. Oikeistolaiset ryhtyivät keksimään uusia esteitä yhtenäisyyden palauttamiselle. Esimerkiksi Puuteollisuustyöläisten liiton palaamiselle SAK:hon asetetaan sellaisia ehtoja, jotka merkitsevät mitä räikeintä loukkausta liiton itsenäisyyttä kohtaan. Sosdemjohtajat eivät vaadi enempää eikä vähempää kuin liiton johdon luovuttamista heidän käsiinsä, vaikka he äänestyksessä kärsivät tappion. Paperiteollisuuden työntekijäin liiton he valloittivat sorkkarautapolitiikan avulla, Maa- ja Sekatyöväenliitossa perustivat 150 laitonta osastoa, joiden avulla turvasivat valta-asemansa. Nyt heidän menetelmiinsä kuuluu painostaa liittoa SAK:sta erottamisuhalla. Kaikissa niissä liitoissa, joissa heillä on enemmistö, ja myöskin SAK:ssa, he ovat lyöneet romukoppaan sopimukset mm. toimitsijoiden sijoittamisesta voimasuhteiden mukaisesti. Maa- ja Sekatyöväen

liitosta he ovat eroittaneet 3 vasemmistolaista toimitsijaa, Metallityöväen liittoon ja SAK:hon ottaneet pelkkiä sosdem oikeistolaisia. Toimitsijoiden suhde on nyt esim. SAK:ssa 20—7 sosdemien hyväksi.

Tällaisella politiikalla ei mitään yhtenäisyyttä rakenneta. Ilmeistä onkin, että sosdem johto pyrkii tarkoituksellisesti hajoittamaan Suomen yhtenäisen ammattiyhdistysliikkeen.

Ammatillisen liikkeen yhtenäisyyden palauttamisen ja säilyttämisen ehdoton edellytys on se, että SAK:n enemmistö lopettaa hajoitustyön ja ryhtyy kiireellisesti neuvottelemaan asiaan liittyvistä yksityiskohtaisista kysymyksistä. Vasemmistolaiset ovat poistaneet kaikki esteet yhtenäisyyden rakentamisen tieltä. Nyt riippuu SAK:n enemmistöstä, meneekö SAK hajalle vaiko ei.

SULO SUVANTO:

Lokakuun vallankumous ja Neuvostoliiton stalinilainen rauhanpolitiikka

Marraskuun 7. päivänä tulee kuluneeksi 32 vuotta Lokakuun suuresta sosialistisesta vallankumouksesta, joka aloitti uuden aikakauden Venäjän kansojen elämässä ja uuden vaiheen koko ihmiskunnan historiassa. Yhdessä Neuvostoliiton kansojen kanssa edistyksellinen osa ihmiskuntaa viettää vuosittain Lokakuun sosialistisen vallankumouksen vuosipäivää, tehden yhteenvetoja siitä valtavasta taloudellisesta, yhteiskunnallisesta ja sivistyksellisestä rakennustyöstä, jota Neuvostoliitossa suoritetaan ja joka on tehnyt ennen takapajuisesta ja jäljellejääneestä maasta maailman edistyksellisimmän ja kehittyneimmän suurvallan.

Lokakuun sosialistinen vallankumous ei merkinnyt ratkaisevaa käännettä vain Venäjän taloudellisessa ja yhteiskunnallisessa kehityksessä; se laski perustan myös uudenlaatuisille kansainvälisille suhteille, uudelle ulkopolitiikalle, joka on asettanut Neuvostoliiton sen olemassaolon ensi päivästä rauhantaistelun johtoon. Tänään, jolloin rauhanystävät kaikkialla maailmassa varauksettomasti tunnustavat Neuvostoliiton valtavan merkityksen kansainvälisenä rauhan voimana ja jolloin Neuvostoliiton pahimmat viholliset ja vastustajat kerta toisensa perästä ovat pakoitettuja huomioimaan Neuvostoliiton voimakkaan, hellittämättömän johdonmukaisen, kansojen väliseen tasa-arvoon, yhteistyöhön ja ystävyyteen perustuvan rauhanpolitiikan, on erikoista syytä tarkastella tätä rauhanpolitiikkaa kuluneiden vuosikymmenien aikana. Tällainen tarkastelu on sitäkin tarpeellisempaa, koska maamme on joutunut useamman kerran ristiriitaan ja sotaan Neuvostoliiton kanssa ja koska imperialististen suurvaltojen taholta tapahtuva kiihkeä sotavarustelu uhkaa jälleen saattaa maamme neuvostovastaisten sotasuunnitelmien sokeaksi välikappaleeksi.

NEUVOSTOLAISEN RAUHANPOLITIIKAN PERUSTEET

Neuvostoliiton rauhanpolitiikan tieteelliset perusteet ovat löydettävissä Leninin ja Stalinin kehittämästä valtio-opista ja erikoisesti stalinilaisesta kansallisuuskysymyksen ratkaisusta. Hengeltään ja olemukseltaan syvästi demokraattisena neuvostolainen rauhanpolitiikka vastaa aikamme edistyksellisintä neuvostodemokratiaa, mikä ilmenee sen menettelytavoissa ja

päämäärissä sekä julkisuudessa. Neuvostoliiton rauhanpolitiikan perustana ovat työtätekevien joukkojen ja koko neuvostokansan edut, jotka eivät ole ristiriidassa muiden maiden työtätekevien joukkojen etujen kanssa. Sen periaatteena on kansojen tasa-arvo ja siksi se luonnollisesti puolustaa kaikkien kansojen tasa-arvoa, itsemääräämisoikeutta ja riippumattomuutta. Neuvostoliiton päämääränä on kommunistisen yhteiskunnan rakentaminen ja sen rauhanpolitiikan tehtävänä on turvata mahdollisimman suotuisat olosuhteet tätä rakennustyötä varten. Teoreettisesti nojautuen oppiin kapitalismin epätasaisesta kehityksestä ja sosialismin ja kommunismin voiton mahdollisuudesta yksityisissä maissa, stalinilainen rauhanpolitiikka pitää lähtökohtanaan kahden yhteiskunnallisen järjestelmän, sosialistisen ja kapitalistisen järjestelmän, pitkäaikaista rinnakkaista olemassaoloa, niiden välistä yhteistyötä ja rauhallista kilpailua.

Taistelu rauhasta kuului Leninin ja Stalinin johtaman bolshevikkipuolueen ohjelmaan jo ennen Lokakuun sosialistista vallankumousta. Leninin ja Stalinin määrittelemät tunnukset Venäjän kansojen kansallisesta itsemääräämisoikeudesta aina eroamiseen asti, niiden tasa-arvosta ja riippumattomuudesta, olivat jo silloin voimakkaita tekijöitä taistelussa ensimmäistä maailmansotaa vastaan. Samoin Leninin ja Stalinin tunnukset tsaarin hallituksen aloittamaa ja Väliaikaisen hallituksen jatkamaa imperialistista sotaa vastaan rauhan, leivän ja vapauden puolesta ilmaisivat kaikkien työtätekevien kansankerrosten hartaimmat toiveet. Sota olikin yhtenä syynä vallankumokseen. *"Tapahtumain logiikka vei sodan näännyttämät ja rauhaa janoavat työtätekevät joukot proletaariseen vallankumoukseen ainoana ulospääsynä sodasta"*, toteaa Stalin. (Leninismin kysymyksiä, 11 painos, sivu 76.)

Lokakuun vallankumouksen tuloksena syntynyt neuvostotasavalta ryhtyi heti toteuttamaan käytännössä Leninin ja Stalinin hahmoittelemaa ja tieteellisesti perusteltua rauhanpolitiikkaa. 8. päivänä marraskuuta v. 1917 se julkaisi asetuksen rauhasta. Tässä asetuksessa määriteltiin ensi kerran nuoren neuvostotasavallan rauhanpolitiikan periaatteet ja päämäärät. Kaikkien sotaakäyvien maiden ministerien huulilla olivat silloinkin tekopyhät fraasit demokratiasta ja oikeudenmukaisuudesta, joilla yritettiin kaunistella käynnissä olevaa imperialistista ryöstösotaa. Bolshevikit taistelivat sellaista valheellista politiikkaa vastaan. *"Me taistelemme niiden hallituksien petosta vastaan, jotka puhuvat rauhasta ja oikeudenmukaisuudesta, mutta itse asiassa käyvät valtaus- ja ryöstösotia"*, Lenin sanoi.

Neuvostovallan rauhanasetus alkoi ehdotuksesta aloittaa viipymättä neuvottelut oikeudenmukaisen, demokraattisen rauhan solmiamisesta: "Tämän sodan jatkamista sen takia, että voimakkaat ja rikkaat kansakunnat eivät ole selvillä, kuinka niiden kesken on jaettava valtaamansa heikot kansat, hallitus pitää mitä suurimpana rikoksena ihmiskuntaa kohtaan...", lausuttiin asetuksessa.

Asetus rauhasta oli työtätekevien etujen mukainen. Se julisti irtautumista imperialismista, kansojen vapautumista ryöstösodista, kansoja vastaan suunnatun salaisen diplomatian hävittämistä, vieraiden alueiden valtauspolitiikan tuomitsemista ja kumoamista sekä kansojen riippumattomuuden ja kansallisen vapauden kunnioittamista.

NEUVOSTOVALLAN TAISTELU RAUHASTA KANSALAISSODAN JA ULKOLAISEN INTERVENTION KAUDELLA vv. 1917—1922

Kaikille sotaakäyville maille osoitettu nuoren neuvostotasavallan rauhantarjous ei kuitenkaan johtanut rauhanneuvotteluihin. Imperialististen maiden petokselliset hallitukset eivät halunneet rauhaa neuvostohallituksen kanssa, vaan päinvastoin alkoivat valmistaa aseellista interventiota neuvostotasavaltaa vastaan. Ne salasivat kansoiltaan neuvostohallituksen rauhanasetuksen ja aloittivat raivoisan neuvostovastaisen valhekamppailun. Siitä lähtien kapitalistisen maailman aattelisen taistelun menetelmänä Neuvostoliittoa vastaan onkin ollut valhe ja parjaus sekä Neuvostoliiton todellisten pyrkimysten salaaminen ja vääristely.

Aseellisen intervention uhatessa taistelu rauhasta muodostui neuvostohallitukselle näin ollen taisteluksi maan kansallisen riippumattomuuden ja itsenäisyyden puolesta. Ententen maiden kieltäytyessä solmimasta rauhaa, neuvostohallitus aloitti neuvottelut Saksan kanssa erikoisrauhan solmiamisesta. Neuvottelun tuloksena solmittiin olosuhteiden pakottamana neuvostovallalle epäedullinen Brestin rauha, joka merkitsi suuria alueluovutuksia ja korvauksia Saksalle, mutta joka kuitenkin irroitti maan näännyttävästä sodasta, antoi kansanjoukoille ja hajoavalle armeijalle niiden janoaman rauhan ja neuvostovaltiolle ehdottoman välttämättömän hengähdystauon. Sen solmiaminen tapahtui vastoin kaikkien vastavallankumouksellisten voimien tahtoa.

Allekirjoitettuaan raskaan Brestin rauhansopimuksen Saksan kanssa neuvostovaltio sai tarvitsemansa hengähdystauon, jonka aikana se ehti lujittua ja järjestäytyä taisteluun kansalaissodan alkanutta vastavallankumousta ja ulkolaista interventiota vastaan. Neuvostohallitus jatkoi kuitenkin ponnistelujaan yleisen rauhan aikaansaamiseksi ja imperialistisen maailmansodan lopettamiseksi. Vuoden 1918 elokuun 5. päivän ja vuoden 1919 joulukuun 5. päivän välisenä aikana neuvostohallitus ehdotti kokonaista 11 kertaa Ententen maiden hallituksille rauhan solmiamista.

Neuvostohallitus käytti rauhantaistelussaan taitavasti hyväkseen kapitalististen maiden keskinäisiä ristiriitoja, paljastaen aina ja kaikkialla imperialistien ryöstö- ja valtaussuunnitelmat ja johdonmukaisesti julistaen omaa valmiuttaan rauhan solmiamiseen. Sen ansiosta neuvostovalta valloittikin kapitalististen maiden kansanjoukkojen kannatuksen ja myötätunnon, vaikka näiden maiden hallitukset jatkoivatkin neuvostovastaisia juonittelujaan. Siten esimerkiksi Lloyd George, Englannin imperialistien interventiosuunnitelmien innokas kannattaja, oli pakoitettu toteamaan, että on vaikeata lähettää sotilaita Venä-

jälle: "Armeija on valmis menemään minne hyvänsä taistelemaan vapauden puolesta, mutta sitä ei saada vakuutetuksi, että bolshevikkien kukistaminen on taistelua vapauden puolesta."

Näin jo silloin ilmeni leniniläis-stalinilaisen rauhanpolitiikan voima, jota porvarillinen diplomatia ei kyennyt tekemään tyhjäksi. Imperialistien diplomaatit moitiskelivat Neuvostohallituksen rauhanpolitiikan johdonmukaisuutta ja lujaa periaatteellisuutta, joka edukseen erosi muiden maiden harjoittamasta politiikasta. Niinpä amerikkalainen liikemies ja sanomalehtimies Frank Vanderleep valitti v. 1922: "Eräs suurimpia esteitä tyydyttävän yhteisymmärryksen aikaansaamiseksi venäläisten kanssa on heidän vilpittömyytensä. He uskovat todellakin täydellisesti asenteensa oikeuteen, jonka he ovat selittäneet erilaisissa julistuksissa. Muiden maiden edustajat ovat määrätyssä mielessä vähemmän vilpittömiä."

Sankarillisesti taistellen interventiota ja vastavallankumousta vastaan Punainen Armeija vapautti maan vihollisista ja turvasi sen alueellisen koskemattomuuden samanaikaisesti kun neuvostohallituksen taitava rauhanpolitiikka mursi kapitalistimaiden poliittisen saarron ja eristämissuunnitelmat. Lenin totesikin, että "sotaa rauhan puolesta me kävimme äärettömällä tarmolla. Se sota antaa suurenmoisia tuloksia. Tällä taistelun alalla me olemme paraiten näyttäneet itsemme emmekä missään tapauksessa huonommin kuin Punaisen Armeijan toiminnan alalla".

Rauhanpolitiikkansa tuloksena neuvostohallitus solmi ensimmäisen rauhansopimuksen Eestin kanssa 2. päivänä helmikuuta 1920. Tämä rauhansopimus mursi 14 valtion intervention muodostaman saartorenkaan. Huolimatta Ententen maiden vastustuksesta myös Liettua, Latvia ja Suomi solmivat rauhansopimuksen ja v. 1920 lopulla myös Puola, kärsittyään musertavan tappion Ententen kolmannessa sotaretkessä neuvostovaltiota vastaan. On kuitenkin todettava, että vaikka nämä rauhansopimukset mursivat neuvostovastaisen saartorenkaan, eivät ne kuitenkaan estäneet näiden maiden taantumuksellisia hallituksia jatkamasta entistä neuvostovihamielistä sisä- ja ulkopolitiikkaansa. Erikoisesti tämä pitää paikkansa meidän maamme kohdalta.

NEUVOSTOHALLITUKSEN TAISTELU SODANVAARAA JA FASISMIA VASTAAN

Kansalaissodan ja intervention päätyttyä neuvostovaltion täydelliseen voittoon sen rauhanpolitiikka rakentui samoille periaatteille kuin aikaisemminkin. Sen päämääränä oli Neuvostoliiton turvallisuuden suojeleminen ja uuden imperialistisen maailmansodan valmistelujen estäminen. Taistelun uutta sodanvaaraa vastaan Neuvostoliitto aloitti heti, kun kapitalistimaat tunnustivat neuvostohallituksen ja kutsuivat sitä osallistumaan kansainvälisiin neuvotteluihin. Siten Genovan konferenssissa v. 1922 neuvostohallituksen taholta esitettiin ehdotus yleisestä aseistariisumisesta. Ehdotus, joka tuli yllätyksenä kaikille kapitalistisille hallituksille, oli vastaus Ranskan aikaisemmin esittämään väitteeseen, että Venäjän aseistautumisen takia Ranska ei voi suostua aseistariisumiseen. Nyt Ranska ja muut kapitalistiset maat torjuivat jyrkästi neuvostohallituksen ehdotuksen yleisestä aseistariisumisesta, paljastaen siten kielteisen asenteensa sodan estämiseen nähden.

Vuonna 1927 neuvostohallitus teki jälleen ehdotuksen yleisestä aseistariisumisesta ja armeijoiden, esikuntien ja sotateollisuuden täydellisestä hävittämisestä. Sekään ehdotus ei saanut imperialististen maiden hallitusten taholta kannatusta, koska niiden olemassaolo on sidottu sotaan. Neuvostohallituksen ehdotus sai kuitenkin laajojen kansanjoukkojen hyväksymisen ja oli siten omiaan hidastuttamaan uusia sotavarusteluja.

Kun 30-luvun alussa muodostui kaksi sodanpesäkettä, toinen Euroopassa ja toinen Kaukaisessa idässä, alkoi neuvostohallitus johdonmukaisesti taistella kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän aikaansaamiseksi. Neuvostoliiton stalinilainen rauhanpolitiikka paljasti Saksan fasismin hyökkäysaikomukset ja maailmanherruussuunnitelmat, Japanin suunnitelmat Aasian valtaamisesta ja Italian osuuden sodan lietsomisessa. Imperialistien erilaiset paikallista sotaa koskevat "teoriat" kumottiin Neuvostoliiton taholta vakuuttavasti osoittamalla, että yksityinen rajoitettukin sotilaallinen hyökkäys synnyttää aina yleisen sodanuhkan ja johtaa maailmansotaan. Neuvostoliiton rauhanpolitiikka taisteli Neuvostoliiton kansainvälistä eristämistä vastaan, kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän luomiseksi ja kansojen yhteisrintaman muodostamiseksi fasistisen hyökkäyksen torjumista varten. Neuvostoliiton voimakkaan taloudellisen kasvun ja kansainvälisen merkityksen lisääntymisen ansiosta 30-luvun alkuvuosina useat porvarilliset valtiot — Espanja, Unkari, Bulgaria, Albania ja erikoisesti USA — joilla ei tähän asti ollut diplomaattisia suhteita Neuvostoliiton kanssa, solmivat nyt sellaiset. USAn asenteeseen vaikutti huomattavasti presidentti Roosevelt, joka suurella ymmärtämyksellä suhtautui Neuvostoliiton horjumattomaan rauhanpolitiikkaan. Fasistisen hyökkäysvaaran torjumiseksi neuvostohallitus solmi myös kokonaisen sarjan hyökkäämättömyyssopimuksia eri maiden kanssa. Vuoden 1934 lopussa Neuvostoliitolla oli hyökkäämättömyyssopimus Ranskan, Italian, Puolan, Eestin, Latvian, Suomen, Iranin, Liettuan, Afganistanin ja Turkin kanssa.

Kollektiivisen turvallisuuden periaate ilmeni keskinäisen avunannon sopimuksissa, joiden solmiamista neuvostohallitus tähdensi korostaen, että sellaiset sopimukset luovat ainoan reaalisen rauhanjärjestelmän, kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän, joka 30-luvulla suuntautui fasistista hyökkääjää vastaan. Kollektiivinen turvallisuusjärjestelmä vastasi täydellisesti vapautta rakastavien kansojen itsenäisyyden ja riippumattomuuden etuja, jotka olivat uhatut Saksan taholta. Ensimmäisenä askeleena kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän luomiseen oli hyökkääjän ja hyökkäyksen määrittely. Kun kansainvälinen aseistariisumiskomitea ei hyväksynyt Neuvostoliiton sitä koskevaa ehdotusta, solmi neu-

vostohallitus erillisten maiden kanssa sopimuksia hyökkääjän ja hyökkäyksen määrittelemisestä. Englanti ja Ranska, jotka neuvostovastaisissa pyrkimyksissään eivät tahtoneet estää Hitler-Saksan Neuvostoliittoa vastaan suunnattuja sodanvalmisteluja, suhtautuivat kielteisesti neuvostohallituksen tähän aloitteeseen.

Sodan vaaran ehkäisemiseksi Neuvostoliitto liittyi myös Kansainliittoon, pyrkien senkin avulla kansainvälisissä olosuhteissa toimimaan rauhan turvaamiseksi ja kollektiivisen turvallisuuden aikaansaamiseksi. Samassa tarkoituksessa neuvostohallitus ehdotti eurooppalaisten valtioiden liittoa hyökkäystä vastaan. Tähän liittoon, johon myös Saksan olisi pitänyt yhtyä, oli Suomikin kutsuttu osallistumaan. Liittoajatuksesta ei kuitenkaan tullut mitään. Useiden kuukausien horjumisen jälkeen Itämeren maatkin kieltäytyivät siitä ja varsinkin Suomen asenne oli jyrkän kielteinen.

Neuvostohallituksen rauhanpolitiikan periaatteet fasististen hyökkääjien sodan valmistelun kaudella ilmenivät selvästi Stalinin v. 1934 esittämässä lausunnossa:

”Meidän ulkopolitiikkamme on selvä. Se on rauhan säilyttämisen ja kauppasuhteiden lujittamisen politiikkaa kaikkien maiden kanssa. Neuvostoliitto ei aio uhata ketään ja sitä vähemmän se aikoo hyökätä kenenkään kimppuun. Me kannatamme rauhaa ja puolustamme rauhan asiaa. Mutta me emme pelkää uhkauksia ja olemme valmiit vastaamaan iskulla sodanlietsojien iskuun” (Leninismin kysymyksiä, 11 painos, sivu 438).

Rauhanpolitiikkansa ja kollektiivisen turvallisuusperiaatteittensa mukaisesti Neuvostoliitto solmi keskinäisen avunannonsopimuksen Ranskan kanssa, jonka hallitus joutui huomioimaan fasisminvastaisen kansanrintaman vaatimukset sekä hyökkäysmahdollisuuden Saksan taholta, ja Tshekkoslovakian kanssa, joka oli vaarassa joutua Saksan natsisaappaan anturan alle. Hyökkäämättömyys- ja avunantosopimuksilla neuvostolainen rauhanpolitiikka hidastutti huomattavasti Euroopan pienten ja keskisuurten maiden joutumista fasistisen liittoutuman käskyläiseksi ja auttoi kansanjoukkoja näkemään yhä selvemmin todelliset sodanlietsojat, jotka uhkaavat rauhaa.

STALINILAINEN RAUHANTAISTELU FASISTISEN HYÖKKÄYKSEN ALKAESSA

Neuvostohallituksen ponnistukset tehokkaan kollektiivisen turvallisuusjärjestelmän aikaansaamiseksi fasistista hyökkääjää vastaan eivät kuitenkaan johtaneet ratkaisevaan tulokseen ennen kaikkea Ranskan ja Englannin taantumuksellisten hallitusten fasismia tukevan neuvostovastaisen politiikan takia. Valmistautuessaan sotaan natsi-Saksa peloitteli Englantia ja Ranskaa kommunisminvaaralla, kiristäen niiltä alueellisia myönnytyksiä toisen toisensa jälkeen. Ranskan ja Englannin hallitsevat piirit eivät halunneet estää Saksan ja Italian sotilaallista voimistumista, tahtoen suunnata ne Neuvostoliittoa vastaan, ja siksi ne tekivät mitättömäksi Neuvostoliiton kaikki ponnistukset vaarallisten sodanlietsojien kurissa pitämiseksi.

”Puuttumattomuus” - politiikallaan Ranskan ja Englannin hallitukset yllyttivät Saksaa ja Italiaa tukemaan Francoa demokraattista Espanjan tasavaltaa vastaan ja antoivat tukahduttaa sen vereen. Samalla tavoin ne antoivat Saksan vallata Itävallan ja pakoittivat Tshekkoslovakian antautumaan vastarinnatta natsi-Saksalle. Kaikki tämä heikensi sodanvastaisia voimia, voimisti Hitler-Saksaa ja lisäsi kansainvälistä jännitystä. Näissä olosuhteissa Stalin jälleen (maaliskuussa 1939) katsoi tarpeelliseksi selittää Neuvostoliiton rauhanpolitiikan periaatteita, korostaen erikoisesti, että Neuvostoliitto tulee lujittamaan rauhallisia, kaupallisia suhteitaan kaikkien maiden kanssa **”mikäli nämä maat tulevat pitämään yllä samanlaisia suhteita Neuvostoliittoon, mikäli ne eivät koeta loukata meidän maamme etuja”.**

Neuvostohallituksen jatkuvat ponnistukset natsihyökkäyksen torjumiseksi kilpistyivät kuitenkin Englannin ja Ranskan hallitusten neuvostovastaiseen asenteeseen. Kun viimemainitut vihdoin kansojensa yleisen mielipiteen painostuksen johdosta olivat v. 1939 keväällä pakoitettuja aloittamaan neuvottelut Neuvostoliiton kanssa Puolan, Belgian, Kreikan ja Romanian koskemattomuuden turvaamisesta, eivät ne edes tällä yhdennellätoista hetkelläkään tahtoneet tasa-arvoista keskinäistä turvallisuutta. Neuvotellessaan Neuvostoliiton kanssa Englanti ja Ranska kävivät samanaikaisesti neuvotteluja Saksan kanssa tarkoituksella saada Saksa hyökkäämään Neuvostoliittoa vastaan.

Neuvostoliiton ehdotus keskinäisen avunannon sopimuksen solmiamisesta kolmen suurvallan — Englannin, Ranskan ja Neuvostoliiton kesken sisälsi takeet koskemattomuudesta kaikille Saksan hyökkäysuhan alaisille valtioille. Sen mukaan sopimuksen olisi siis pitänyt antaa takeet myös Neuvostoliittoon rajoittuvien Latvian, Eestin ja Suomen koskemattomuudesta, mikä oli oleellisena edellytyksenä Neuvostoliiton turvallisuudelle. Tämän Neuvostoliiton ehdotuksen hylkäsivät kuitenkin Chamberlainin ja Daladierin hallitukset, jotka kernaasti olisivat nähneet Hitlerin hyökkäävän Itämeren maiden kautta Neuvostoliittoon. Englannin ja Ranskan hallituksen asenteet luonnehti sattuvasti Molotov 31. päivänä elokuuta 1939:

”Muutamin sanoin asia on seuraava. Toisaalta Englannin ja Ranskan hallitukset pelkäävät hyökkäystä ja sen vuoksi tahtoisivat keskinäisen avunannon sopimusta Neuvostoliiton kanssa, koska se voimistaisi niitä. Mutta toisaalta Englannin ja Ranskan hallitukset pelkäävät, että todellisen keskinäisen avunannon sopimuksen solmiaminen Neuvostoliiton kanssa voi vahvistaa meidän maatamme, voi vahvistaa Neuvostoliittoa, mikä, kuten näkyy, ei vastaa niiden asennetta. Täytyy tunnustaa, että nämä epäilyt ovat voittaneet muut käsityskannat.”

Kun neuvottelut Englannin ja Ranskan kanssa joutuivat umpikujaan ja Neuvostoliiton turvallisuutta uhkasi vakava sodanvaara, ei neuvostohallitus voinut jättää huomiotta Saksan sa-

manaikaisesti tarjoamaa hyökkäämättömyyssopimuksen solmiamista. Neuvostohallitus hyväksyi ehdotuksen ja allekirjoitti Saksan kanssa tällaisen sopimuksen, jonka se tiesi ainakin joksikin aikaa turvaavan sen hyökkääjältä. Stalin lausui myöhemmin Saksan jo hyökättyä Neuvostoliittoon tästä sopimuksesta:

”Mitä me voitimme solmiamalla hyökkäämättömyyssopimuksen Saksan kanssa? Me turvasimme maallemme rauhan puolentoista vuoden ajaksi ja mahdollisuuden mobilisoida voimamme vastaiskuun, jos fasistinen Saksa uskaltaisi hyökätä maamme kimppuun sopimuksesta huolimatta. Se oli meille selvä voitto ja fasistiselle Saksalle tappio.”

Saksan hyökättyä turvattomaksi jääneen Puolan kimppuun, Englannin ja Ranskan hallitukset jatkoivat Saksalle antamansa muodollisen sodanjulistuksen jälkeenkin ponnistelujaan sopimuksen aikaansaamiseksi Saksan kanssa ja sen hyökkäysvoimien suuntaamiseksi Neuvostoliittoa vastaan. Se pakoitti neuvostohallituksen ryhtymään turvallisuustoimenpiteisiin länsirajojensa suojelemiseksi ja rintaman muodostamiseksi odotettavissa olevan hyökkäyksen varalle. Suomi, jolta pyydettiin melkein kolminkertaista korvausta vastaan vähäistä alueluovutusta Neuvostoliiton suurimman sataman ja toiseksi tärkeimmän kaupungin puolustuksen lujittamiseksi, ei Englannin ja Ranskan neuvostovastaisten juonittelujen rohkaisemana suostunut Neuvostoliiton ehdotukseen, vaan provosoi sodan Neuvostoliiton kanssa. Länsivallat rohkaisivat Suomen sotaprovokaatiota toivossa saada siten aikaan yleinen hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan. Ne epäonnistuivat yrityksissään, mutta saivat kuitenkin maamme taantumuspiirit luovuttamaan Suomen suurvaltojen neuvostovastaisten sotasuunnitelmien sokeaksi välikappaleeksi.

Vaikka myöhemmät tapahtumat osoittivatkin Englannin ja Ranskan hallitusten ulkopolitiikan johtaneen nämä maat sotaan fasistisia valtioita vastaan, eivät Englannin hallitsevat piirit senkään jälkeen, kun Saksa hyökkäsi Ranskaan ja Ranska kukistui, tahtoneet luopua neuvostovastaisesta politiikastaan. Ne toivoivat edelleenkin iskun suuntautuvan Neuvostoliittoa vastaan. Siitä johtuu, että kun Englanti oman turvallisuutensa takia joutui yhdessä kaikkien vapauttarakastavien kansojen kanssa fasisminvastaisessa rintamassa taistelemaan Saksaa vastaan, se ei kiirehtinyt Neuvostoliiton avuksi, joka yksin joutui torjumaan Saksan ja sen satelliittien koko sotakoneiston hyökkäyksen. Englannin taantumukselliset hallituspiirit eivät pitäneet tärkeimpänä Saksan armeijan murskaamista, vaan, jatkaen neuvostovastaisia vehkeilyjään, viivyttelivät toisen rintaman avaamista Länsi-Euroopassa ja sen sijaan nousivat maihin Italiassa ehtiäkseen Balkanille ennen Neuvostoarmeijaa. Neuvostoliiton voittoa peläten Englannin taantumukselliset hallituspiirit kävivät jo vuonna 1943 salaisia neuvotteluja Saksan kanssa erikoisrauhasta, kuten sodan jälkeen on käynyt ilmi. Mitkään vehkeilyt eivät kuitenkaan kyenneet estämään Neuvostoliittoa murskaamasta Hitler-Saksan mahtavaa sotakoneistoa ja saavuttamasta siitä täydellistä voittoa.

NEUVOSTOLIITON RAUHANPOLITIIKKA TOISEN MAAILMANSODAN JÄLKEEN

Toisen maailmansodan jälkeen Neuvostoliiton rauhanpolitiikka pyrkii luomaan pysyvän rauhan maailmassa. Tämä päämäärä perustuu siihen vakaumukseen, jonka Stalin ilmoitti syyskuun 2. päivänä 1945: *”Nyt me voimme sanoa, että rauhan välttämättömät edellytykset on valloitettu kaikkialla maailmassa”.*

Neuvostoliiton rauhanpolitiikan toteuttaminen nojautuu Amerikan, Englannin ja Neuvostoliiton Teheranin, Jaltan ja Potsdamin konferensseissa yhteisesti hyväksymiin päätöksiin. Uskollisena näille päätöksille Neuvostoliitto taistelee niiden toteuttamisen puolesta. Samalla se vastustaa sellaista Teheranin, Jaltan ja Potsdamin päätöksistä luopumista, josta Amerikan edustaja Dulles puhui 18. päivänä lokakuuta 1947: ”Marshall sanoi ministerinevoston kokouksessa Moskovassa, että ei tule perääntymistä Jaltaan. Minä toistan, että ei tule perääntymisiä Jaltaan, Teheranin eikä Potsdamiin.” Mihin tällainen kansainvälisten sopimusten petoksellinen rikkominen johtaa, sen on osoittanut Hitler-Saksan esimerkki.

Jaltan ja Potsdamin päätökset sisältävät periaatteet demokraattisesta rauhasta, jonka tehtävänä on turvata maailman kansoille pitkäaikainen rauha. Ulkoministeri Molotov määritteli Pariisin rauhankonferenssissa 9. päivänä lokakuuta 1946, mitä tarkoitetaan demokraattisella rauhalla.

Demokraattinen rauha, hän sanoi, *”ei voi jättää hyökkääjiä rankaisematta eikä voi unohtaa niitä uhreja, joita yhteisen voittomme puolesta käyty suuri vapaustaistelu on vaatinut. Demokraattisen rauhan on samalla luotava suotuisat edellytykset ystävyyssuhteiden kehittämiseksi kaikkien kansojen kesken, jotka pyrkivät turvallisuuteen ja ovat valmiit torjumaan yhdessä kaikki uudet hyökkäysyritykset. Juuri sen vuoksi demokraattisen rauhan on suuntauduttava fasismia vastaan, edistettävä fasismin jätteiden ja kaikkien sen uusien muunnosten juuriaan myöten hävittämistä ja annettava kaikenlaista tukea demokratian perusteiden alkeiden lujittamiselle entisissä vihollisvaltioissa. Sellaisen rauhan ehdoissa ei saa olla mitään alentavaa kyseisen maan, sanokaamme Italian, suverenisuudelle, eikä mitään sellaista, mikä johtaisi sen taloudelliseen orjuuttamiseen muiden voimakkaampien valtakuntien taholta. Sellaisen rauhan on vastattava vapautuspäämääriä, joiden puolesta liittoutuneet taistelivat, ja samalla sen on vastattava fasismin ikeen poisheittäneiden ja demokraattisen kehityksen tielle lähteneiden entisten vihollisvaltioiden kansojen etuja”.*

Sellainen rauha voi muodostua todelliseksi rauhaksi eikä vain lyhyeksi hengähdystauoksi kahden sodan välillä. Englannin ja Amerikan imperialistit, jotka pelkäävät rauhaa, vastustavat tällaista rauhaa ja syvenevän taloudellisen pulan olosuhteissa etsivät kolmannen maailmansodan valmisteluista ulospääsyä sisäisistä ja ulkoisista ristiriidoista. Imperialistien mielestä ”rauha tuntuu ihanalta sodan villeyden aikana, mutta sitä voi melkein vihata, kun sota on lopussa”, ku-

ten amerikkalaisen atomimonopolin puolustaja Baruch lausui 12. 10. 1946.

Imperialistien epädemokraattista, kolmatta maailmansotaa valmistelevaa "hengehdystauko"-rauhaa vastustavat kaikkien maiden rauhaa janoavat kansat. Ne tietävät, että imperialistinen rauha merkitsee pienten kansojen itsenäisyyden ja kansallisen suvereenisuuden menetystä, joiden tarpeettomuudesta imperialistien ideologit saarnaavat luodessaan keinotekoisia "Euroopan parlamentteja" sekä muita taantumuksellisia liittoutumia, kun sen sijaan Neuvostoliiton rauhanpolitiikka merkitsee pienimmänkin kansakunnan riippumattomuuden ja suverenisuuden kunnioittamista sekä täydellisen tasa-arvon tunnustamista. Juuri näille periaatteille rakentuvat ystävyys-, yhteistyö- ja keskinäisen avunannon sopimukset, joita Neuvostoliitto on solminut kaikkien naapurimaittensa kanssa.

Neuvostoliitto perustaa rauhanpolitiikkansa tasavertaisten valtioiden periaatteille riippumatta mahdollisista ideologisista eroavaisuuksista tai eroavaisuuksista yhteiskunnallisessa rakenteessa. Keskustelussa Harold Stassenin kanssa 9. 5. 1947 Stalin mainitsi yhteistyön mahdollisuuksista USAn ja Neuvostoliiton välillä:

"Luonnollisesti ne voivat olla yhteistyössä keskenään. Niiden välisellä erilaisuudella ei ole mitään olennaista merkitystä silloin kun on kysymys niiden yhteistyöstä. Saksan ja Yhdysvaltain taloudelliset järjestelmät ovat samanlaiset, mutta kuitenkin niiden välillä syttyi sota. USAn ja Neuvostoliiton taloudelliset järjestelmät ovat erilaiset, mutta ne eivät sotineet toisiaan vastaan, vaan olivat yhteistyössä sodan aikana. Jos kaksi erilaista järjestelmää voi olla yhteistyössä sodan aikana, niin miksi ne eivät voisi olla yhteistyössä rauhan aikana? Luonnollisesti yhteistyö on täysin mahdollinen erilaisten taloudellisten järjestelmien vallitessa. Mutta jos ei ole halua yhteistyöhön, niin vieläpä samanlaisten taloudellisten järjestelmien vallitessakin valtiot ja ihmiset voivat joutua tappeluun keskenään."

Neuvostoliiton johdonmukainen stalinilainen rauhanpolitiikka taistelee horjumatta uuden sodan valmisteluja ja lietsojia vastaan, kansojen turvallisuuden ja rauhan puolesta. Se paljastaa johdonmukaisesti yhä hillitsemättömimmiksi käyvät imperialistiset sodanlietsojat, jotka luovat yhä uusia ja uusia sotaliittoja, joilla on selvä neuvostovastainen leima ja jotka merkitsevät suurvaltojen yhteistyöhön perustuvan YKn peruskirjan sääntöjen rikkomista. Neuvostoliitto puolustaa pienten kansojen riippumattomuutta ja itsenäisyyttä paljastaen, kuinka ne taantumuksellisten piiriensä petoksen seurauksena on alistettu palvelemaan Amerikan ja Englannin imperialistisia laajentumis- ja hyökkäyspyrkimyksiä ja noudattamaan maissaan imperialistisille suurvalloille mieluista epädemokraattista sisäpolitiikkaa. Sotapolitiikan vanaveteen on joutumassa myös Suomi, jonka taantumuspiireihin nojautuva hallitus pyrkii seuraamaan isäntiensä, Amerikan ja Englannin epädemokraattista ja hengeltään neuvostovastaista sisä- ja ulkopolitiikkaa.

Imperialististen sodanlietsojain seikkailupolitiikka on kuitenkin tuomittu epäonnistumaan. Kaikissa maissa kasvaa ja laajenee kansanjoukkojen mahtava liike rauhan puolesta. Se antaa kaiken tukensa Neuvostoliiton stalinilaiselle rauhanpolitiikalle. Neuvostoliiton 9. päivänä lokakuuta 1946 tekemä ehdotus yleisestä aseistuksen supistamisesta ja atomiaseen kieltämisestä kiinnostaa tänään maailman kansoja enemmän kuin mitkään sodanlietsojain propagandapuheet sodasta. Sen vuoksi maailman kansat antavat varauksettoman tunnustuksensa ja kannatuksensa Neuvostoliiton viimeisille ehdotuksille, jotka ulkoministeri Vyshinski esitti YKn kokouksessa 23. päivänä syyskuuta 1949. Niissä ehdotuksissa Neuvostoliitto kehoittaa tuomitsemaan uuden sodan valmistelut ja kieltämään atomiaseen käyttämisen sekä kutsuu kaikkia suurvaltoja, jotka ovat Turvallisuusneuvoston vakinaisia jäseniä, USAta, Englantia, Kiinaa, Ranskaa ja Neuvostoliittoa, solmimaan keskenään sopimuksen rauhan lujittamisesta.

Neuvostoliiton rauhanpolitiikka johtaa maailman kansojen taistelua kolmannen maailmansodan estämiseksi. Sillä taistelulla on kaikki mahdollisuudet viedä rauhanasia voittoon, sillä nyt Neuvostoliitto ei ole enää yksin taistelussa rauhan puolesta, kuten oli laita ensimmäisen ja toisen maailmansodan välisenä aikana, vaan sen rinnalla seisovat horjumatta itä-Euroopan kansandemokraattiset valtiot ja vastaperustettu monisatamiljoonainen Kiinan kansantasavalta sekä kaikkien kapitalistimaiden ja niistä riippuvassa asemassa olevien maiden rauhaarakastavat kansanjoukot.

Suurin osa ihmiskunnasta tietää tänään, että kysymys rauhasta on kysymys monien kymmenien miljoonien ihmisten elämästä ja kuolemasta. Muisto 32 milj. kaatuneesta sotilaasta ja 41 milj. tuhoutuneesta siviilihenkilöstä toisen maailmansodan aikana nostattaa kansanjoukot kaikissa maissa taisteluun rauhan puolesta imperialistisia hyökkääjiä vastaan. Siksi rauhaarakastavat kansanjokot antavat tukensa Neuvostoliiton rauhanpolitiikalle, ainoalle lujalle sodanvastaiselle politiikalle.

Neuvostoliiton stalinilainen rauhanpolitiikka, joka Lokakuun vallankumouksen aattona ja sen jälkeen taisteli päättävästi ensimmäistä imperialistista maailmansotaa ja toisen maailmansodan valmistelua vastaan, jatkaa tänään taisteluaan sotaa vastaan pysyvän maailmanrauhan puolesta entistä päättävämpänä kaikkien rauhan puolustajien tukemana. Neuvostoliitto osoitti voittamattomuutensa toisessa maailmansodassa, selviytyen siitä entistä vahvempana. Se ei pelkää rauhaa, kuten imperialistiset sodanlietsojat, ja siksi rauhaa rakastavilla kansoilla on kaikki edellytykset viedä rauhanasia voittoon koko maailmassa.

MIRJAM SUVANTO:

Imperialistien salaliitto paljastettu

Unkarissa hiljattain päättynyt Rajkin ja muiden salaliittolaisten oikeusjuttu samoinkuin Jugoslavian tapahtumatkin ovat erikoisella kärkevyydellä nostaneet esille kysymyksen vihollisen taistelutavoista kommunistisia puolueita vastaan. Porvarillinen ja oikeistososialidemokraattinen lehdistö kaikissa maissa väittää nyt niinkuin aina ennenkin, että kysymys tällaisissa jutuissa on vain henkilökohtaisesta valtataistelusta kommunististen puolueiden sisällä pyrkien siten hämäämään asian todellisen olemuksen.

Tosiasiassa ei Neuvostoliiton suuressa tuholaisjutussa vv. 1935—37, ei Unkarin juuri päättyneessä oikeusjutussa sen enempää kuin Jugoslavian tapahtumissakaan ole ollut kysymys joistakin kommunistien henkilökohtaisista ristiriidoista, vaan paljon enemmästä. Ne ovat ilmauksia luokkaristiriitojen kärjistymisestä nykyisellä, kapitalismin yleisen pulan kaudella, jolloin maailman jakautuminen imperialistiseen taantumusleiriin ja toisaalta demokratian ja rauhan leiriin käy yhä selvemmäksi. Unkarin salaliittokin oli osa kauas ulottuvasta imperialistisesta salaliitosta, samoinkuin kansandemokraattisen Unkarin kapitalismin tielle palauttamissuunnitelma oli osa Amerikan johtaman imperialistisen leirin maailmanherruussuunnitelmasta.

KAPITALISTIT EIVÄT VAPAAEHTOISESTI ALISTU VALTANSA MENETYKSEEN

Toisen maailmansodan päätyttyä fasistisen liittoutuman tappioon Neuvostoarmeijan sankarillisen taistelun tuloksena tapahtui suuria muutoksia sosialistisen ja kapitalistisen maailman välisissä voimasuhteissa, mikä ilmeni erikoisesti kansandemokratian maiden muodostumisessa. Niiden muodostuminen oli voimakas isku koko kapitalistiselle järjestelmälle. Kapitalismin piiristä lohkesivat ensiksikin maat, joiden väestö käsittää noin 85—90 miljoonaa ihmistä, ts. kaksi kertaa niin paljon kuin on Englannin väestö. Myöskin taloudellisesti se oli menetys kapitalismille, sillä se menetti laajat kulutusmarkkina- ja pääomasijoitusalueet. Sotilaallisesti taas kaakkois- ja itä-Euroopan maat olivat aikaisemmin imperialismin tukikohtina Neuvostoliittoa vastaan, mitkä tukikohdat imperialistinen leiri nyt menetti. Edelläsanotun lisäksi kansandemokratian maiden muodostuminen oli kapitalismille tappioksi siksikin, että se osoitti marxilaisleniniläisen teorian käytännössä päteväksi muuallakin kuin Venäjällä, ts. osoitti, että kansat voivat vapautua kapitalistisesta riistojärjestelmästä ja rakentaa elämänsä ensin kansandemokraattisille ja sitten sosialistisille perusteille.

Oli oikeastaan aivan luonnollista, että niin suuriin menetyksiin ei kapitalistinen maailma ilman muuta alistunut. Menetettyään hallitsevat asemansa näissä maissa se ryhtyi etsimään keinoja niiden palauttamiseksi, kansandemokraattisen kehityksen estämiseksi ja ko. maiden saattamiseksi jälleen imperialistien vanaveteen. Kehitys näissä maissa on täysin vahvistanut Leninin ja Stalinin määritelmät luokkataistelun kärjistymisestä kapitalismista sosialismiin siirtymiskaudella.

"Siirtyminen kapitalismista kommunismiin", sanoo Lenin, **"on kokonainen historiallinen aikakausi. Siihen asti, kunnes se on päättynyt, jää riistäjälle pakostakin vallan palauttamisen toivo ja tämä t o i v o muuttuu vallanpalauttamisy r i t y k s e k s i. Ja ensimmäisen suuren tappion jälkeen vallasta suistetut riistäjät, jotka eivät olleet odottaneet kukistumistaan, eivät olleet uskoneet siihen eivätkä pitäneet mahdollisena sellaista ajatustakaan, syöksyvät kymmenkertaisella tarmolla, hurjalla kiihkolla, satakertaisesti yltyneen vihan vimmalla taisteluun poisotetun 'paratiisin' palauttamiseksi."** (Lenin: 23 osa siv. 355.)

Käsitellessään luokkataistelua siirtymiskaudella Stalin vuonna 1929 osoitti:

"Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuolevat luokat olisivat vapaaehtoisesti väistyneet näyttämöltä. Historiassa ei ole vielä ollut sellaisia tapauksia, että kuoleva porvaristo ei olisi pannut liikkeelle viimeisiä voimiaan puolustaakseen olemassaoloaan." (Stalin: "Leninismin kysymyksiä 11 painos sivu 231.)

Niin sosialistisen Neuvostoliiton kokemus kuin nykypäivien tapahtumatkin ovat osoittaneet edellämainitut Leninin ja Stalinin lausunnot täysin paikkansapitäviksi. Ei missään maassa kapitalismi ole taisteluitta antautunut ja siellä, missä se on menettänyt kansan kannatuksen, se turvautuu ammattivakoilijoihin, provokaattoreihin ja tuhotyöntekijöihin valtansa palauttamiseksi. Juuri niihin se on joutunut turvautumaan myöskin Itä-Euroopan maissa, joissa kansandemokratian suuret saavutukset kaikilla aloilla ovat riistäneet siltä mahdollisuudet minkäänlaisen joukkopohjan saamiseen toiminnalleen.

TITO JA RAJK — AMERIKKALAIS-ENGLANTILAISIA VAKOILIJOITA

Samanaikaisesti kun amerikkalaiset kävivät vv. 1941—42—43 neuvotteluja erikoisrauhasta Saksan kanssa "Federatiivisen Suur-Saksan" luomiseksi, he alkoivat "kaiken varalta" lähettää vakoilijoita ja tuhotyöntekijöitä Itä-Euroopan maihin valmistaen erikoisesti työntekijöitä kommunististen puolueiden sisällä tehtävää työtä varten. Jugoslaviaan esim. lähetettiin v. 1941 150 vakoilijaa, jotka siellä onnistuivatkin pääsemään huomattavaan asemaan ja siten vaikuttamaan maan kehitykseen turmiollisella tavalla. Juuri amerikkalaisten vakoilijoiden Jugoslavian johtoelimiin tunkeutumisen vuoksi englantilaiset "uskalsivat" jo sodan aikana avustaa Titon armeijaa samanaikaisesti kun ne kieltäytyivät avustamasta esim. ranskalaisia ja kreikkalaisia va-

paustaistelijoita tai lähettivät niille aseita ilman ammuksia, parittomia kenkiä jne. Heti sodan jälkeen lähetettiin vakoilijoita myös muihin kansandemokratian maihin, niiden joukossa myös syntyperältään saksalainen Rajk, joka vuodesta 1931 oli palvellut Horthyn poliisia ja ollut sen lähettämänä myöskin Espanjassa. Näiden vakoilijoiden ja tuhotyöntekijöiden avulla kansandemokratian maita ja varsinkin niiden kommunistisia tai työväenpuolueita on pyritty miinoittamaan sisältäpäin.

Imperialististen asiamiesten onnistuikin häikäilemätöntä demagogiaa ja julmaa terroria hyväksi käyttäen johtaa Jugoslavia pois sosialismin tieltä ja imperialistien leiriin. Siitä on tullut imperialististen valtojen välikappale taistelussa sosialismin maata, Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan samoinkuin taistelussa kansojen vapautta ja maailman rauhaa vastaan yleensä. Jugoslavialaiset petturit ovat pyrkineet johtamaan Jugoslavian kansaa harhaan selittämällä, että eivät muka ihmiset, jotka ovat johtaneet partisaanitaisteluita useamman vuoden ajan ja panneet alulle sosialismin rakennustyön Jugoslaviassa voi olla pettureita ja imperialistien asianajajia. Rajkin kuulustelu Budapestin oikeusjutun aikana valotti tätäkin seikkaa erikoisella voimalla. Rajk kertoi oikeudessa ihmetelleensä Rankovitshille, miten tämä voi ehdottaa kansandemokraattisen järjestelmän kukistamista ja Unkarin vetämistä USAn vaikutuspiiriin samaan aikaan kun Jugoslaviassa kuitenkin pyritään luomaan kansandemokraattista järjestelmää. Rajk kertoi sitten:

”Rankovitsh sanoi siihen seuraavaa: Ennen kaikkea on tiedettävä, hän sanoi, ettei Tito eivätkä muut Jugoslavian hallituksen jäsenet halunneet Jugoslavian vapautuksen jälkeen kansandemokraattista järjestelmää ja sosialismin rakentamista. Jos he kuitenkin olivat pakoitettuja antamaan sellaisia vallankumouksellisia määräyksiä, jotka itse asiassa ja de facto johtivat kapitalismin hävittämiseen, se ei tapahtunut siksi, että he olisivat vakavasti halunneet sellaista ohjelmaa toteuttaa, vaan siksi, että he olivat pakoitettuja sen tekemään Jugoslavian työtätekevien kansanjoukkojen painostuksesta.”

Lisäksi Rajk kertoi Rankovitshin maininneen myöskin, että oli pakko ottaa huomioon Neuvostoliitto ja toiset kansandemokratian maat, mutta lisäten vielä, että he alusta alkaen kuitenkin tarkoin seurasivat, että todella vallankumoukselliset sosialistiset ainekset eivät voineet päästä valtaan ja että keskitetty valtiollinen valta jäi koko ajan Titon ja hänen koplakuntansa käsiin. Samasta syystä estettiin kommunistinen puolue näyttelemästä itsenäistä osaa ja esitettiin ”teoria” kansanrintaman johtavasta osuudesta.

JUGOSLAVIAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN VALTAUS

Yhtä järjestelmällisesti jugoslavialaiset petturit olivat työskennelleet itse Kommunistisen puolueen kokoonpanon muuttamiseksi, rehellisten ainesten tuhoamiseksi ja sen taistelukyvyn lamauttamiseksi. Sodan aikana puolueeseen pääsyn ainoana ehtona oli, ja aivan oikein, vain myönteinen suhtautuminen kansalliseen vapaustaisteluun. Sitä titolaiset käyttivät

hyväkseen, ja kommunistiseen puolueeseen pääsi tunkeutumaan työväenluokan vihollisia, joista useat tekivät jo sodan aikana suuria rikoksia Jugoslavian kansaa vastaan ja siirtyivät sitten toisille paikkakunnille, jossa heitä ei tunnettu. Juuri sodan loppupuolella he esiintyivät erittäin aktiivisina saadakseen kansanjoukkojen luottamuksen ja päästäkseen tunkeutumaan johtopaikoille.

Useita heistä joutui kiinnikin teoistaan, mutta johtoon kiivennyt petturijoukko järjesti heille armahduksia tai pelasti muuten pinteestä. Yli $^{3}/_{4}$ ennen sotaa puolueessa olleista kommunisteista tuhoutui sodan aikana. 141.066 puolueen jäsenestä, jotka sodan päättyessä siihen kuuluivat, vain 3000 oli ennen sotaa liittyneitä. Sodan jälkeen, varsinkin v. 1947 lopussa ja v. 1948 alkupuoliskolla, titolaiset petturit vetivät puolueeseen maan porvarillisia aineksia, kiipeilijöitä ja keinottelijoita. V. 1946 loppuun mennessä oli Jugoslavian puolueeseen tullut uusia jäseniä sodan jälkeen 48.000, mutta v. 1947 alun ja v. 1948 heinäkuun välillä otettiin uusia jäseniä 278.000. Siinä yhteydessä työläisten osuus puolueessa aleni 30 %:iin koko jäsenmäärästä. Suurissa teollisuuslaitoksissa oli vain muutamia työläisiä puolueen jäseninä. Niinpä eräässä Bosniassa olevassa tuotantolaitoksessa, jossa oli n. 7000 työläistä, oli kommunistityöläisiä vain 92, samaan aikaan kun tuotantolaitoksen 952 toimistotyöntekijästä 125 oli puolueen jäseniä.

TIEDOITUSTOIMISTON PÄÄTÖSLAUSELMA — ENSIMMÄINEN ISKU PETTURIEN PALJASTAMISESSA

Jugoslavialaisten natsionalistien koko petturuus on käynyt ilmi vasta nyt, Rajkin oikeusjutun aikana. Sitä suurempi arvo on annettava Neuvostoliiton kommunistisen puolueen ja sen johtajan toveri Stalinin valppaudelle, joka aiheutti sen, että Titon koplakunnan petos tuli paljastettua maailmalle jo yli vuosi ennen kuin edellämainitut tosiasiat tulivat esille. Kommunististen ja muiden työväenpuolueiden Tiedoitustoimiston päätöslauselmassa kesäkuussa 1948 varoitettiin Jugoslavian kansaa ja muiden maiden kommunistisia puolueita ja työväenluokkaa siitä, että Titon koplakunta Jugoslaviassa on pettänyt sosialismin asian ja että sen politiikka vie kiertämättömästi kapitalismin palauttamiseen ja Jugoslavian johtamiseen imperialistien orjuuteen.

Rajkin oikeusjutun aikana selvisi, että Tiedoitustoimiston päätöslauselmalla Jugoslavian kysymyksessä oli niin ratkaiseva vaikutus, että titolaiset amerikkalaisten isäntiensä kehoituksesta, päättivät siirtyä uuteen ”taktiikkaan”. Amerikkalaiset imperialistit olivat laskeneet, että heidän onnistuu kansandemokratian maihin uittamiensa asiamiesten avulla vähitellen ”rauhallista tietä” johtaa nämä maat jälleen kapitalismin tielle. Jugoslavialaisten petturiroolien paljastaminen pakotti heidät muuttamaan suunnitelmiaan ja jugoslavialainen fasistinen joukkio ryhtyi amerikkalaisten imperialistien antamia uusia määräyksiä noudattaen

pyrkimään vallan valtaamiseen aseistetun vallankaappauksen avulla nojautumalla kaikkiin vastavallankumouksellisiin aineksiin kansandemokratian maissa ja toisaalta Neuvostoliiton ja toisaalta englantilaisten ja amerikkalaisten välillä olevien erimielisyyksien hyväksikäyttämiseen kansainvälisissä kysymyksissä.

Tämän suunnitelman toteuttamiseksi ryhdyttiin entistä avoimempaan terroriin Jugoslaviassa rehellisiä kommunisteja ja kansandemokraattisen järjestelmän kannattajia vastaan, jugoslavialaisen vakoiluverkoston avulla levitettiin uudet ohjet esimerkiksi Unkarissa työskentelevien unkarilaisten ja jugoslavialaisten tietoon. Unkarilaisten salaliittolaisten tehtäväksi annettiin kansandemokraattisen järjestelmän kukistaminen solutettujen armeijaosastojen ja jugoslavialaisten joukkojen yhteisvoimin. Neuvostovastaisen liittoutuman muodostamispyrkimykset itä- ja kaakkois-Euroopassa liittyivät välittömästi amerikkalaisten imperialistien yleissuunnitelmaan uuden sodan lietsomiseksi.

Imperialistisille valloille oli erittäin tärkeätä, että kansandemokratian maat irroitetaan Neuvostoliiton vaikutuksesta ja liitetään imperialistien vanaveteen. Niin suuri on kuitenkin kansandemokratian maiden kansojen rakkaus suureen sosialistiseen maahan, että eivät edes nuo vannoutuneet imperialistien asiamiehet uskaltaneet ilman muuta ryhtyä neuvostovastaiseen propagandaan, kuten Rajk kertoi. Tarkoituksena oli ensin ”ystävällisessä hengessä” arvostella kompuolueiden Tiedoitustoimiston päätöslauselmaa Jugoslavian kysymyksestä, sitten leimata se parjaukseksi, mutta ei vielä esiintyä vihamielisesti Neuvostoliittoa vastaan. Senjälkeen oli määrä syyttää Neuvostoliittoa siitä, että se estää sosialismin rakentamista Jugoslaviassa ja siten selvittää, miksi Titon on pyydettävä USA:lta taloudellista apua. Tuohon kaikkeen, kuten olemme lehdistöstä havainneet, jugoslavialaiset petturit ovat ryhtyneetkin. Rajkin ja kumppanien oli määrä suorittaa samanlaista propagandaa Unkarissa ja samalla ylistää Titoa.

RAJKIN JUTUN OPETUKSET

Unkarin oikeusjuttu vielä kerran korosti sitä seikkaa, että **kolmatta tietä kapitalismin ja sosialismin välillä ei ole.** Jugoslavialaiset natsionalistithan olivat propagandassaan vakuuttaneet kulkevansa ”omaa tietä” sosialismiin, mutta Rajkin oikeusjuttu paljasti, mikä oli se ”oma tie” — se oli kapitalismin palauttamisen tie, kansanjoukkojen orjuuttamisen ja maan imperialisteille myymisen tie. Samalla se osoitti, että **joka on Neuvostoliiton vihollinen, on sosialismin ja rauhankin vihollinen.**

Itse Rajkin salaliitto oli päässyt tunkeutumaan vaikutusvaltaisille paikoille Unkarissa. Mutta joukkojen kannatus siltä puuttui kokonaan, sillä kansandemokratian järjestelmä on suurilla saavutuksillaan, työtätekevän kansan aseman huomattavilla parannuksillaan ja rauhanpolitiikallaan saanut Unkarin kansan jakamattoman kannatuksen, mikä ilmeni kesäkuun 14 päivänä suoritetuissa vaaleissakin. Rajk tunnustikin oikeudessa:

> ”Jos joku meistä olisi yrittänyt avoimesti esiintyä uutta Unkaria tai Neuvostoliittoa vastaan jossain kokouksessa, meidät olisi revitty kappaleiksi... Ei kukaan meistä uskaltanut avoimesti esittää katsomuksiaan. Olimme pakoitettuja toimimaan salaliittolaisten suljettuna ryhmänä.”

Rajkin oikeusjuttu paljasti mitä selvemmin anglo-amerikkalaisten imperialististen valtojen ja jugoslavialaisten petturien todelliset pyrkimykset, mutta se antoi muitakin opetuksia. Se paljasti sen, millä häikäilemättömyydellä kuolevien luokkien jätteet ja niiden kätyrit toimivat salaten todellisen luonteensa ja tarkoitusperänsä. Jo Neuvostoliiton suuret tuholaisjutut vv. 1935—37 todistivat, miten häikäilemätön on luokkavihollinen pyrkiessään kommunististen puolueiden heikentämiseen ja niiden toiminnan lamauttamiseen. Trotskilais-buharinilainen roistojoukko useaan kertaan vakuutti uskollisuuttaan bolshevikkipuolueelle, tuomitsi Kirovin ja muiden bolshevikkijohtajien murhat, vaikka itse oli ollut niitä järjestämässä jne. Samanlaisella rikollisella viekkaudella naamioitiin Rajkin toiminta parin vuosikymmenen aikana. Näennäiset vankilatuomiot ja muut ”vainotoimenpiteet” hämäsivät toisten tovereiden valppauden ja niin tämä Gestapon ja Amerikan vakoilun agentti onnistui kiipeämään aina sisä- ja ulkoministerin paikoille saakka, mikä luonnollisesti helpoitti salaliittolaisten tunkeutumista puolueen, valtioelinten ja armeijan johtopaikoille. Toisaalta Rajkin oikeusjuttu vahvisti sen tosiasian, mikä jo myöskin Neuvostoliiton tuholaisjuttujen aikana kävi ilmi, että imperialistiset fasistiset vakoiluelimet osaavat käyttää mitä moninaisempia keinoja agenttiensa värväämisessä. Siinä käytetään hyväksi ihmisten heikkoutta, henkilökohtaista katkeruutta puolueen joitakin johtohenkilöitä kohtaan, puolueen piirissä selvittämättä jääneitä virheitä, tietämättömyyttä ja usein värvääjät turvautuvat myöskin väkivaltaan. Rajkin oikeusjutun aikana valtion syyttäjä Alapi käsitellessään syytettyjen ”psykologiaa” lausui mm:

> **”Miksi heistä tuli pettureita? Siksi, että he olivat pelkureita ja periaatteettomia ihmisiä. Siksi, että he eivät osanneet uhrautua. Miksi he eivät myöhemminkään luopuneet petturuudesta? Samoista syistä, mistä he alkoivatkin petturiuransa. He olivat isäntiensä käsissä; peläten paljastuksia heillä ei ollut rohkeutta paljastaa itse likaista menneisyyttään. Miksi he nyt tunnustavat? Miksi he eivät enää pyri kieltämään tai puolustamaan? Siksi, että heidät on paljastettu, siksi, että he tietävät, että kieltämisellä he eivät voi auttaa itseään. He eivät kadu, he vain pelkäävät rangaistusta. Heidän tunnustuksensa ovat tuloksia, ei katumuksesta, vaan paljastumisesta.”**

RASKAS ISKU IMPERIALISTISELLE LEIRILLE

Rajkin oikeusjutun on kapitalistinen lehdistö pyrkinyt esittämään Unkarin kansandemokratian ja yleensä demokraattisen leirin heikkouden merkiksi. Sen järjettömämpää väitettä ei voi olla eivätkä siihen usko itse imperialistitkaan, jotka tuntevat kirvelevänä iskun, joka heille aiheutui Unkarin salaliiton paljastumisen johdosta. Samanlainen väite kuului muuten Neuvosto-

liiton tuholaisjutun aikana. Se lausunto, jonka toveri Stalin antoi NKP (b):n XVIII edustajakokouksessa maaliskuussa 1939 sopii täydellisesti Unkarin oikeusjutusta tehtyihin johtopäätöksiin, vaikka luonnollisesti hän puhuikin neuvostojärjestöistä:

"Kun kuuntelee noiden ulkomaalaisten jaarittelijoiden puheita, voi tulla siihen johtopäätökseen, että jos vakoilijat, murhamiehet ja tuholaiset olisi jätetty vapaalle jalalle ja jos heitä ei olisi estetty tekemästä tuhotöitä, murhaamasta ja vakoilemasta, niin neuvostojärjestöt olisivat vielä paljon lujemmat ja vankemmat. Eivätkö nuo herrat, jotka niin julkeasti puolustelevat vakoilijoita, murhamiehiä ja tuholaisia, paljasta itseään liian aikaisin?

Eikö ole totuudenmukaisempaa, kun sanomme, että neuvostojärjestöjen puhdistaminen vakoilijoista, murhamiehistä ja tuholaisista oli vievä ja se todellakin vei näiden järjestöjen jatkuvaan lujittumiseen."

Tosiasia on Unkarinkin oikeusjutun kohdalta, että se oli raskas isku imperialisteille ja on omiaan lujittamaan demokraattisen leirin voimia. Paljastuihan siinä imperialistien vuosikymmenien aikana suurella huolella valmistama vakoiluverkosto. Se osoitti myöskin, miten pieni on se ryhmä kansandemokraattisessa Unkarissa, joka entisyyteen palaamista vielä havittelee. Imperialistinen leiri menetti mahdollisuutensa Unkarin vetämiseksi vaikutuspiiriinsä ja toisetkin kansandemokratian maat tulivat näkemään, mikä vaara niitä voi uhata. Rajkin oikeusjuttu paljasti myöskin perinpohjin jugoslavialaisen Titon koplakunnan, ja on selvää, että se on paljon vähemmän arvoinen palvelija imperialisteille nyt paljastettuna kuin aikaisemmin sosialismin naamarilla varustettuna esiintyessään.

VALPPAUTTA JA TIETOISUUTTA VOIMISTETTAVA

Paitsi jutun antamia yleisiä opetuksia, se antoi mitä arvokkaimpia opetuksia eri maiden kommunistisille puolueille. Rajkin ja kumppanien pyrkimykset ristiriitojen lietsomiseksi Unkarin työtätekevien puolueen sisällä, suunnitelmat puolueen johtajien Rakosin, Farkashin ja Gerön murhaamiseksi, osoittivat, että vihollinen suuntaa aina päätulensa kommunistisia puolueita, työtätekevien elinetujen tarmokkaimpia puolustajia ja kapitalistien suunnitelmien horjumattomimpia vastustajia vastaan. Se osoitti myös, miten tärkeätä on puolueen jäsenten tietoisuuden kasvattaminen, jotta ne oppisivat marxilaisesti arvioimaan tilannetta ja tehtäviä ja oppisivat erottamaan tyhjät, näennäisesti vallankumoukselliset fraasinikkarit todellisista vallankumouksellisista työntekijöistä. Oikeusjuttu osoitti myöskin, miten tärkeätä on valppauden säilyttäminen. "Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta"-lehti kirjoittaakin pääkirjoituksessaan 23 päivänä syyskuuta 1949 mm.:

"Marxilais-leniniläinen teoria opettaa, että työväenluokan puolue voi menestyksellä tuntea ja lyödä vihollisen kaikkialta, minkälaisen naamion taakse se piilottautuisikaan, vain siinä tapauksessa että se järjestelmällisesti kohottaa kaaderiensa poliittista ja aatteellista tasoa, kasvattaa heitä leppymättömyyden hengessä kaikkia marxilais-leniniläisen teorian linjalta poikkeamisia vastaan, lujittaa järjestöllisesti rivejään, erottaa säälimättä puolueesta vieraat ainekset, paljastaa ja murskaa aikanaan kaikenlaiset nationalistiset revisionistiset syrjäpoikkeamat, kohottaen työväenluokan ja kaikkien työtätekevien luokkatietoisuuden tasoa."

Budapestin oikeusjuttu on jälleen osoittanut, että taantumuksen kaikki pyrkimykset kehityksen pyörän takaisinpäin kääntämiseksi ovat tappioon tuomitut. Demokratian ja rauhan leiri lujittuu jatkuvasti imperialististen sodanlietsojain saadessa iskun toisensa jälkeen.

Teorian kysymyksiä

VILLE LOHTANDER:

Vapaudesta ja sen "organisaattoreista"

"Vapaus on välttämättömyyden tajuamista. 'Välttämättömyys on sokea vain sikäli kuin sitä ei ole käsitetty'. Vapaus ei ole unelmoidussa riippumattomuudessa luonnon laeista, vaan näiden lakien tietämisessä ja täten saadussa mahdollisuudessa panna nämä lait suunnitelmallisesti vaikuttamaan määrätarkoituksissa."

Lenin: Materialismi ja empiriokritisismi. Siv. 188.

Koska vastustajain viimeaikaisissa kirjoituksissa ja puheissa on ehkä eniten ja mitä erilaisimmissa yhteyksissä käytetty sanaa vapaus, on tarpeellista, varsinkin kun vapauden vastustajiksi pyritään leimaamaan kommunistit, marxilaisen tieteen valossa selvittää muutamalla sanalla sen sisältöä ja olemusta.

Onhan tunnettua, että vapauden varjolla on pääoma käynyt mitä ankarimmat ja verisimmät sodat, tuhonnut miljoonia ihmisiä, tuhansia kaupunkeja ja kyliä, riistänyt työläisiä, ryöstänyt talonpoikien kodit ja konnut, alistanut Marshall-orjuuteen lähes puolet Euroopan kansoista, rosvonnut siirto- ja puolisiirtomaiden rikkaudet, tuhonnut niiden ja heikompien maiden teollisuuden, kaupan jopa itsenäisyydenkin.

Vapaussodan valheellisen nimen varjolla tukahdutettiin Suomessa v. 1918 työläisten sankarillinen luokkasota, vangittiin ja teloitettiin kymmeniätuhansia työläisiä. Luokkasodan jälkeisellä ajalla riistettiin vapauden nimissä Kommunistisen Puolueen julkiset toimintamahdollisuudet, teljettiin työväenluokan parhaimmistoa vankiloihin tai ajettiin maanpakoon, lakkautettiin demokraattiset sanomalehdet, rikottiin kirjapainot, ryöstettiin työväentalot jne. Sama vapauskäsitteen sisäinen valheellisuus piilee nykyisen sosialidemokraattisen hallituksen työväenluokkaa ja kommunistista puoluetta vastaan harjoittamassa politiikassa ja käytännössä. Koko valtiokoneiston mahti on pantu puolustamaan suurpääoman vapautta tehostaa työväenluokan riistoa, hajoittaa sen järjestöjä ja mitätöidä demokraattisia oikeuksia.

Samoihin aikoihin, kun lakossa olleita työläisiä surmataan, vangitaan ja tuomitaan, murtaudutaan työväenjärjestöjen toimistoihin, nostetaan painokanteita demokraattisille lehdille, häiritään ja pahoinpidellään iltamayleisöä, samaan aikaan, kun työmaaterrori rehoittaa valloillaan esiintyy hallituksen päämies Fagerholm puheella, jossa hän sanoo mm.:

"Kansalaisten turvallisuuden tunne on palautunut, poliisitoimi on vapautettu politisoinnistaan, kansalaisten liikkumisvapauksien tarpeettomat rajoitukset on kumottu ja tulevaisuuteen voidaan jälleen suhtautua luottavaisin mielin."

Sosialidemokraattinen hallitushan on heittänyt romukoppaan porvarillisen perustuslain työväenluokalle myöntämät lausunto-, sana- ja kokoontumisvapaudet. Oikeistososialidemokraattien käytäntöhän ei ole ristiriidassa heidän teoreettisten vapauskäsitteittensä kanssa. Tämä ilmenee sekä sosialidemokraattien uudesta periaateohjelmaluonnoksesta että Varjosen kirjasta "Todellinen demokratia", jonka sivulla 37 sanotaan mm.:

"Demokraattinen vapaus on lainalaista vapautta. Kysymyksen ydin on siinä millä tavoin kansalaisten vapautta organisoidaan lain avulla."

Kuten ylläolevasta näkyy pohjautuu heidän vapauskäsitteensä porvarilliseen lakiin, jota "vapautta" voidaan sekä kansalaisiin että demokraattiseen lehdistöön "organisoida" vaikkapa lapuanlain nojalla, johon viimeaikaiset lehdistöön kohdistuvat syytteet nojautuvat. Mutta näin ei ole "organisoitu" asekätkijäin, sotarikollisten, murhamiesten ym. työväenluokan vihollisten "vapauksia".

Porvarilliset lait ja niihin perustuvat vapaudet ovat merkinneetkin vapautta vain pääoman omistajille, mutta omistamattomille orjuutta. Tämän ymmärtää silloin, kun ymmärtää, että porvarillisessa yhteiskunnassa lakia laativat pääoman edustajat, jotka ovat itsenäisiä ja vapaita, kun sensijaan rikkauksia luoville työläisille laki myöntää vain yhden ainoan oikeuden: alistumisen riistoon ja orjuuteen.

Kun kommunistit pyrkivät poistamaan tämän suhteen huutavat oikeistososialidemokraatit yhdessä porvariston kanssa, että kommunistit rikkovat lakia ja haluavat hävittää yksilöllisyyden ja vapauden. Todellakin me haluamme hävittää porvaripersoonan harjoittaman riiston, kaupustelun, oston ja myynnin vapauden. Meillä vapaus ei perustu porvarillisiin lakeihin eikä myöskään ole unelmoitua riippumattomuutta luonnon ja yhteiskunnan laeista, vaan se perustuu välttämättömyyden tajuamiseen, yhteiskunnan lakien tietoamiseen ja sen perusteella mahdollisuuteen panna nämä lait suunnitelmallisesti vaikuttamaan tarkoituksiemme hyväksi.

Meillä materialisteilla on luonnon välttämättömyys ensisijainen, ihmisen tahto ja tajunta ovat sitävastoin toissijaisia, eli niinkuin Marx sanoo: *"Vapaus on luonnon välttämättömyyksien tietämiseen perustuvaa valtaa meidän itsemme ja ulkoisen luonnon yli"*. Tahdon vapaus ei siis merkitse muuta kuin tehdä ratkaisu asian tuntemuksella.

Sosialidemokraatithan eivät tahdo nähdä kapitalismin hävittämisen välttämättömyyttä, he eivät tunnusta taloudellisella pohjalla kärjistyvää luokkataistelua, vaan puhuvat luokkataistelun häviämisestä, kapitalismin suvaitsevaisuudesta ja yhteiskunnallisen uudistustoiminnan eheyttämisestä sen

sijaan, että kehittäisivät luokkataistelua ja kävisivät sitä loppuun asti vallan valtaamiseen, ja sen pohjalla yksityisomistuksen, riiston, luokkien ja eriarvoisuuden hävittämiseen asti.

Forssan puoluekokouksessa hyväksytyn luokkataisteluohjelman poistamisen syyksi sanotaan sosialidemokraattisen puolueen uuden periaateohjelman perusteluissa seuraavaa:

> "Muodolliset säätyerot ovat nykyisessä yhteiskunnassa jo kadonneet ja luokkavastakohdatkin monessa suhteessa lieventyneet".

Ja edelleen luokkavastakohtien lieventymistä perustellaan:

> "Viime aikoina ns. keskiluokkaan kuuluvat — virkamiehet sekä valtaosa vapaanammatin harjoittajista — ovat huomattavassa määrin havahtuneet huomaamaan, että heidän taloudelliset ja yhteiskunnalliset etunsa hyvin läheisesti liittyvät työväenluokan etuihin ja pyrkimyksiin. Toisaalta puolueenkin keskuudessa on yhä selvemmin alettu tajuta, että jo nykyisen yhteiskunnan puitteissa toimivassa työväenliikkeessä samoin kuin sosialistisessa yhteiskunnassa tarvitaan niin hyvin henkisen kuin ruumiillisenkin työn tekijöitä."

Mutta virkamiesten ja vapaanammatin harjoittajain lähentyminen työväenluokkaan osoittaa ei suinkaan luokkataistelun häviämistä, vaan kapitalismin riiston voimistumista myöskin heihin, luokkaristiriitojen ja luokkataistelun kärjistymistä ja laajenemista työväenluokan ja kapitalismin välillä. Samalla se osoittaa tuotantovälineitä omistamattomien, kapitalismin riistämien joukkojen määrän lisääntymistä ja voiman kasvua kapitalismin perustusten ja sen päällysrakenteen hävittämiseksi ja sen tilalle uuden, riistosta vapaan yhteiskunnan rakentamiseksi, joka tuotantovälineitten yhteiskunnallisen omistuksen ja yhteiskunnallisen tuotannon suunnitelmallisuuden pohjalla voi poistaa lopullisesti kapitalistisen tuotannon anarkian, toistuvat talouspulat, sodat ja ihmisten kärsimykset.

Kun muiden kansankerrosten lähentymistä työväenluokkaan tapahtuu, niin se vain vahvistaa, että on ilmaantunut yhteiskunnan muuttamisen välttämättömyys ja sen seurauksena myöskin ihmisten pyrkimykset, jotka esiintyvät yhteiskunnallisen kehityksen kiertämättöminä tekijöinä. Ihmisten pyrkimykset eivät kiellä välttämättömyyttä, ne ovat itse sen määräämiä. Tästä seuraa, että ihmisten pyrkimyksiä ja välttämättömyyttä ei saa asettaa vastakkain joutumatta suureen virheeseen.

Silloin kun määrätty luokka pyrkiessään vapauteen suorittaa yhteiskunnallisen vallankumouksen, suorittaa se sen enemmän tai vähemmän tarkoituksenmukaisesti. Mutta itse kumous on määrätyn taloudellisen kehityksen tulos ja sen takia välttämättömyyden säätämä.

Kun yhteiskunnalliset olosuhteet oikein pääsevät vaikuttamaan tietoisuuteemme muuttuu tietämättömyytemme tietoisuudeksi ja sokea välttämättömyys vapaudeksi. Tai päinvastaisessa tapauksessa olemme tietämättömyyden sokaisemia. Kun emme tiedä yhteiskunnan kehityksen lakeja vaikuttaa välttämättömyys ohitsemme ja tällöin emme ole vapaita näiden lakien haltijoita, vaan välttämättömyyden orjia.

Kun oikeistososialidemokratia väittää, että poliittinen vapaus (kapitalistisen yhteiskunnan aikana), demokratia ja yleinen äänioikeus hävittävät luokkataistelun, kieltävät he sillä kapitalistisen yhteiskuntamuodon ja yksityisomistuksen hävittämisen välttämättömyyden. XIX ja XX vuosisatojen käytäntö on osoittanut heidän suosittelemansa menettelytavan järjettömäksi. Taloudelliset eroavaisuudet ja luokkataistelu eivät ole heikentyneet, vaan jatkuvasti voimistuneet.

Sosialidemokraattisen puolueen uuden periaateohjelman perusteluissa suositellaankin yhteiskunnallisen vallankumouksen suorittamisen asemasta luomaan "työtätekeville väestöryhmille turvallinen asema (kapitalistisessa) yhteiskunnassa. Se pyrkii yhteiskunnallisen uudistustoiminnan (kapitalistisen) eheyttämiseen". Toisin sanoen, sosialidemokraattinen puolue pyrkii kapitalistista yhteiskuntaa paikkaamalla ja parantamalla säilyttämään vanhat, aikansa ylieläneet tuotantosuhteet ja työvoiman riiston.

Me kommunistit emme johda työväenluokan taistelua vain työvoiman edullisten myyntiehtojen puolesta, vaan myöskin sen yhteiskunnallisen järjestyksen hävittämiseksi, joka pakottaa omistamattomia myymään itsensä pääomalle.

Oikeistososialidemokratian vapauskäsite ei olekaan historiallisen välttämättömyyden lakien tuntemukseen perustuvaa tietoisuutta, vaan porvarillisten, säädettyjen lakien organisoimaa ihmisten "vapautta", toisin sanoen vapautumista ehjästä ja harkitusta marxilaisesta luokkataisteluteoriasta sekä kaupankäyntiä teoreettisilla kysymyksillä, mikä käytännössä merkitsee myönnytyksiä kapitalismille, työväenluokkaan kohdistuvan riiston ja orjuuden siunaamista. Heidän "vapautensa" merkitsee luokkataistelun muuttamista reformistiseksi liikkeeksi, vapaudeksi juurruttaa sosialismiin porvarillisia aatteita ja porvarillista käytäntöä, vapaudeksi tukea ja pönkittää kuolevaa ja mätänevää kapitalistista yhteiskuntajärjestelmää ja sen käsissä olevaa pakkokoneistoa — valtiota, joka ei ole vapautta varten, vaan toisen luokan sortoa varten, kuten Lenin on sattuvasti siitä sanonut.

Välttämättömyyden lakien tuntemattomuus tai tietoinen historiallisen lainmukaisuuden kehityksen jarrutus voi hidastuttaa yhteiskunnallista liikettä eteenpäin, mutta pysähdyttää se ei sitä voi. Työväenluokan ja muiden riistettyjen kerrosten ankarassa kokemuksen koulussa, sen etujoukon johdolla muuttuu sokea välttämättömyys vähitellen tietoisuudeksi kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän nurinkurisuudesta ja sen muuttamisen välttämättömyydestä. Se johtaa rynnäkköön kapitalismin perustuksia ja sen pakkokoneistoa — valtiota vastaan. Ja vasta silloin, kun on vallattu valtiollinen valta ja kun yhteiskunta ottaa tuotantovälineet hallintaansa, poistaa tavaratuotannon ja tuotteen vallantuottajiin nähden, vasta silloin ihmiskunta — — hyppää välttämättömyyden valtakunnasta vapauden valtakuntaan — — jossa ei ole luokkia, eriarvoisuutta eikä pakon ylläpitämiseksi tarvittavaa valtiollista valtaa.

Puoluetyön kysymyksiä

AILI MÄKINEN:

SKP:n "offensiivit"

"OFFENSIIVIMME" TARKOITUS

SKP:n vihollisilla ja taantumuksen tunnetuilla poliittisilla provokaattoreilla on tapana vähintään neljä kertaa vuodessa laatia juttuja SKP:n muka suunnittelemista salamyhkäisistä ja "laillista yhteiskuntajärjestelmää" vastaan suunnatuista verisistä "offensiiveistä". Pyrkien peittämään omat provokationsa ja hyökkäyksensä demokratiaa ja työtätekevien elinoikeuksia, lakeja ja rauhansopimusta vastaan, levittävät taantumuslehdet Uudesta Suomesta ja Kauppalehdestä Suomen Sosialidemokraattiin asti juttuja "kommunistien offensiivi-valmisteluista", joihin sisältyy mukamas sorkka- ja kivenirroittamisrauta-taktiikan opetus mm. puoluekursseillamme. Mistäpäs possu uneksuu, ellei muonastaan, sanotaan. Todellisten sorkkamiesten päähän ei luonnollisesti pälkähdä muut "offensiivimenetelmät" kuin sorkkarauta taktiikka, se kun ilmeisesti on kokoomuksen ja sosialidemokraattisten puoluekurssien opetusohjelmaan sisältyvä aine, jonka tehokkuutta jo on käytännössäkin kokeiltu ainakin Tampereella ja Kemissä.

Tällaisiin provokatioihin voimme vastata, ensiksikin, että **SKP on jatkuvassa "offensiivissa"** eli hyökkäyksessä vihollistaan, kapitalismia, ja sen lakeijaa, oikeistososialidemokratiaa vastaan. **Ei neljä kertaa vuodessa, vaan joka päivä.** Tätä hyökkäystä suunnitellaan ja valmistellaan jokaisessa puoluejärjestössä aivan julkisesti. Eikä siinä ole mitään kansan ja yhteiskunnanvastaista, vaikka kuinka yritettäisiinkin leimata yhteiskunnanvastaiseksi tunnuksemme ja taistelumme **leivän, kansanvallan ja rauhan puolesta!** Siinähän on "offensiivimme" sisältö, jonka hyväksyy jokainen työtätekevä ja edistyksellinen kansalainen, mutta joka on kauhistus niille taantumuksen "offensaattoreille", jotka pelkäävät kommunistien vaikutuksen ja voiman kasvua, jotka pelkäävät työväenluokan taisteluliikkeen kehittymistä leivän, kansanvallan ja rauhan puolesta kaikkea taantumusta vastaan.

Jokaiselle, joka on vähänkään seurannut puolueemme toimintaa, on selviö se, että pyrimme tämän, niinkuin muidenkin taistelutunnustemme ja tavoitteemme toteuttamiseen **joukkovoiman, työtätekevien enemmistön** avulla, eikä sorkkarauta-miesten avulla. Siksi meidän "offensiivimme" valmistelut **tähtäävätkin puolueemme joukkotyön voimistamiseen, organisatiomme lujittamiseen ja poliittisen vaikutuksemme laajentamiseen tehostetun puoluetoiminnan kautta.**

Nämä tehtävät ovat jokaisen puoluejärjestön, opinto-kurssin ja kerhon avoimen käsittelyn alaisia ja niiden ratkaisemiseksi kunnolla työskentelee jokainen puoluejäsenvelvollisuutensa tunteva kommunisti. Työtätekevien joukkojen enemmistön valtaaminen ja johtaminen luokkataisteluun kapitalistista järjestelmää vastaan on jo käytännössä todistettu parhaaksi menettelytavaksi, eikä meillä suomalaisilla kommunisteilla ole syytä poiketa siitä, vaikka joukkojen voittamisen tiellä onkin vielä monta estettä ja vaikka meille epäsuorasti vihollistemme taholta yritetäänkin suositella vähemmistön voimankäytölle ominaista ja heidän itsensä käyttämää sorkkarautataktiikkaa. Kiitämme vihjeistä, mutta noudatamme puolueemme sääntöjä, päätöksiä ja periaatteita, joihin ei kuulu anarkistinen salaliittolaistoiminta, ei lahkolaisnäpertely eikä provokatioihin lankeaminen tai paniikkiin joutuminen vaikeuksien edessä.

Noudatamme puolueemme sääntöjä, joiden 2 §:ssä osoitetaan **SKP:n päämäärä** — taistelu valtiollisten, taloudellisten ja sivistyksellisten olojen demokratisoimiseksi, kapitalismin kukistamiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan luomiseksi etappina täydelliseen kommunismiin ja jonka 3 §:ssä osoitetaan **menettelytapa** päämäärän toteuttamiseksi: "puolue käy **horjumatonta luokkataistelua** kapitalismia vastaan, harjoittaa **yhteiskunnallista valistustyötä** voittaakseen puolelleen **kansamme enemmistön,** siten toteuttaakseen edellämainitun päämääränsä." (allev. kirjoittajan.)

Tämä merkitsee koko lailla toisenlaista valistustyötä kuin katukivien irroittamistekniikan opettamista pienelle joukolle ja salaisen anarkistitoiminnan järjestämistä. Päämäärämme on niin kansan etujen mukainen ja ylevä, ja toimintatapamme joukkojen hyväksymät, ettei meillä ole mitään syytä niitä salata ja puuhailla joidenkin tilapäisten sala-"offensiivien" järjestelyissä, kuten tekevät vastustajamme, joiden ohjelma ja toimintatavat eivät siedä täyttä julkisuuden valoa. Kukapa työtätekevä ihminen tieten tahtoen tukisi tätä mätänevää kapitalistista talous- ja valtiojärjestelmää, jos porvarilliset puolueet ja sosialidemokratia avoimesti myöntäisivät, että se on heidän periaatteellinen ohjelmansa, jonka soveltaminen käytännössä vaatii terroritoimenpiteitä tyytymättömiä kansankerroksia vastaan, työläisten lakkojen kieltämistä, työväenjärjestöjen, lehtien ja toimihenkilöiden vainoamista, demokraattisten kansalaisoikeuksien rajoittamista ja provokatiota kommunisteja vastaan.

Jos puolueemme toisessa ja kolmannessa pykälässä asetetut päämäärät ja tavoitteet olisivat toteutettavissa

sillä tavoin, kuin vastustajamme provokatoorisine juttuineen "kevät- ja syysoffensiiveistä" väittävät, olisi työmme moninkerroin nykyistä helpompaa. Sen mukaanhan ei tarvittaisi valistus- eikä joukkotyötä. Ei muuta kuin salainen suunnitelma ja sitä toteuttamaan muutama sorkkarautamies. Voidaan tietysti sanoa, että kyllä silläkin tavalla joskus voitetaan, voittivathan Paperiliittoonkin tunkeutuneet sorkkarautamiehet ja Kemin provokaattorit pyrkimyksissään ja ovatpa saaneet melko yksimielisen tunnustuksenkin toimenpiteilleen porvarillisen ja sosdem virkavallan ja lehdistön taholta. On kuitenkin huomattava, että tällaiset anarkistiset menettelytavat tuottavat vain tilapäisiä tuloksia, eikä niillä milloinkaan voiteta työtätekeviä joukkoja.

Kommunisteilla on, kuten jo olemme osoittaneet, niin suuret päämäärät, ettei niiden tulokselliseen toteuttamiseen riitä sorkkarautamiesten joukko eikä niille, taistellaanpa päämäärämme puolesta millä tavoin tahansa, ole odotettavissa porvarillis-sosialidemokraattisen virkamieskunnan, hallituksen tai puolueiden kannatusta, siksi että ne ovat ristiriidassa kapitalistien etujen ja pyrkimysten kanssa. Heiltä emme ota toimintaohjeita. Valtakirjan taistelullemme antavat työtätekevien laajat joukot, joiden etuja aina ja kaikissa vaiheissa puolustamme keinoilla, jotka myös joukot pystyvät omaksumaan ja hyväksymään.

Meidän jokapäiväinen "offensiivimme" taantumuksellista rintamaa vastaan merkitsee tällä hetkellä **puolueemme puolustamista kaikilta provokatioilta, sen sisäistä lujittamista, poliittisen tietotason ratkaisevaa kohottamista, taistelutahdon ja -taidon kehittämistä, puolueen joukkotyön ja -vaikutuksen moninkertaistamista ehtona uudelle, tuloksellisemmalle taisteluliikkeelle hyökkäävää taantumusta vastaan taloudellisella, poliittisella ja ideologisella rintamalla.**

"OFFENSIIVIMME" LUOKKATIEDOTTOMUUTTA VASTAAN.

Olemme muiden kommunististen puolueiden tavoin omaksuneet sen leniläisen ohjeen ja toteamuksen, että **"kommunistinen puolue on proletaarien luokkayhteenliittymisen korkein muoto"**, jonka poliittisen johdon pitää ulottua kaikkiin muihin järjestömuotoihin. Olemme myös säännöissämme ja päätöksissämme hyväksyneet sen leniniläisen historian monasti vahvistaman teorian, että **"pelkällä etujoukolla ei voida voittaa"**. Tämä kaikki asettaa meille kommunisteille erittäin suuret tehtävät ja velvoitukset, koska puolue voi olla työväenluokan etujoukko vain sillä ehdolla, että sen jäsenistö muodostaa tiedoiltaan ja taidoiltaan muita etevämmän järjestyneen joukon ja että se pystyy vaikuttamaan puolueen ulkopuolella oleviin laajoihin työtätekeviin joukkoihin kaikista vihollisen vastustuksista ja provokatioista huolimatta. Näitä ehtoja eivät kaikki puoluejärjestömme, elimemme ja jäsenemme suinkaan vielä täytä.

Nykyisessä tilanteessa, jolloin luokkataistelu päivä päivältä kiihtyy ja jolloin taistelu työläisten leivästä, kansanvallasta ja rauhasta muodostuu taisteluksi kommunistisesta ja kansandemokraattisesta liikkeestä, niiden olemassaolosta ja toimintamahdollisuuksista, tarvitaan entistäkin lujempaa puoluejärjestöä, entistä tietoisempia kommunisteja puolustamaan puoluetta kaikilta provokatioilta ja suuntaamaan entistä voimakkaampia iskuja vihollisiamme vastaan. Tällaiseksi on tilanne kehittynyt kaikkialla, myös meillä Suomessa, jossa suurporvariston ja sen sosialidemokraattisen hallituksen tarkoituksena on hajoittaa työväenluokan joukkovoima, tukkia kommunistien suut ja helpottaa kapitalismin pulan painon sälyttämistä työmiesten kannettavaksi.

Jos koskaan niin nyt tarvitaan marxilais-leniniläisen taisteluteorian ja työväenliikkeen historiantuntemuksen innoittavaa ja varmuudentunnetta antavaa voimaa, sillä **"eturivin taistelijan tehtävän voi suorittaa vain sellainen puolue, jolla on johtonaan edistynein teoria".** (Lenin)

MIKÄ ON EDISTYNEIN TEORIA?

Kysymykseen vastaa toveri **Stalin** Leninismin perusteissaan seuraavasti:

"Teoria on kaikkien maiden työväenliikkeen kokemus sen yleisessä muodossa. Teoria tulee tarkoituksettomaksi, jollei se ole sidottu vallankumoukselliseen käytäntöön, aivan samoinkuin käytäntökin tulee sokeaksi, jollei se valaise tietään vallankumouksellisella teorialla."

Ja edelleen.

"... teoria ja ainoastaan teoria voi antaa liikkeelle varmuuden, kyvyn perehtyä asioihin ja ymmärtää ympärillä sattuvien tapahtumien sisäinen yhteys, sillä teoria ja ainoastaan teoria voi auttaa käytäntöä ymmärtämään ei ainoastaan sitä, miten ja minne luokat ovat kulkemassa nykyisyydessä, vaan myöskin sen, miten ja minne niiden täytyy kulkea lähimmässä tulevaisuudessa."

Täysin hyväksyen ja ymmärtäen nämä historian kokemuksissa kirkastuneet totuudet on myös SKP asettanut jäsenilleen ja järjestöilleen vaatimuksia marxismin-leninismin teorian valtaamisesta, sen kehittämisestä ja käytäntöön soveltamisesta. Siihen ovat tähdänneet kaikkien puoluekokousten ja viimeksi myös VIII puoluekokouksen asiasta tekemät päätökset. Siihen velvoittavat myös puolueemme säännöt. Siihen velvoittavat työssämme vielä ilmenevät heikkoudet. Siihen velvoittaa tehtävämme vaikeus ja suuruus.

Voidakseen turvata järjestöilleen ja jäsenilleen mahdollisuudet teorian tutkimiseen, sen opiskelemiseen ja liikkeellemme vahingollisen luokkatiedottomuuden poistamiseen on **Puoluetoimikunta** velvoittanut valistusosastonsa ja vastaavat elimet piirijärjestöissä huolehtimaan puoluejäsenistön kasvatustyöstä.

Lyhytkin katsaus aikaansaannoksiimme puolueopiskelun järjestämisessä osoittaa jokaiselle, että meillä on jo kaikki mahdollisuudet tutkia ja opiskella marxilais-leniniläistä oppia sekä teorian että historian avulla. Meillä

on olemassa myös kaikki mahdollisuudet selvittää itsellemme puolueemme päämääriä, menettelytapoja, sääntöjä ja päätöksiä koskevat periaatekysymykset.

Suomenkielellä ilmestynyt **marxilais-leniniläisen kirjallisuuden** luettelo alkaen Engelsin Perheen, yksityisomaisuuden ja valtion alkuperästä ja Kommunistisesta Manifestista aina Leninin Valittuihin teoksiin ja Stalinin kirjoittamaan Neuvostoliiton Kommunistisen Puolueen historiaan asti sisältää jo kymmeniä huomattavia marxilaisen tietokirjallisuuden perusteoksia. Lisäksi on meillä jo toimitettu mm. Taloustieteen oppikirja ym. opiskelua helpottavia teoksia. Näitä opiskelussa välttämättömiä kirjoja on saatavissa Kansankulttuurin kirjakaupoista ja jokaisen piirijärjestön ja osaston valistustyön vastaavan kautta, vieläpä huomattavin maksuhelpotuksin.

SKPn omat julkaisut, joista huomattavimmat ovat vuosittain ilmestyvä **SKPn Vuosikirja** sekä kuukausittain ilmestyvä teoreettis-poliittinen aikakausilehti **Kommunisti** muodostavat erittäin arvokkaan ja tehokkaan lisän marxilaisessa tietokirjallisuudessamme. Niiden levikkiä ja käyttöä pitäisi vain moninkertaistaa jokapäiväisessä opiskelu- ja joukkotyössä. Puolueemme päivälehti **Työkansan Sanomat** on paitsi välttämätön jokapäiväisen käytännöllisen puoluetyön väline, mitä arvokkain ainehisto teoreettisessakin opiskelussa, sillä sen sisältämä artikkeliainehisto palvelee erinomaisella tavalla teorian ja historian tutkimista ja yhdistämistä tämän hetken tarpeisiin. Puolueryhmien ja propagandistien tarvetta silmälläpitäen toimitetut pienet kirjaset ja monisteet muodostavat niinikään huomattavan opiskelumateriaalin. Mitään aihetta ei ole siis enää valittaa kirjallisuuden ja opiskeluainehiston puutetta, niin runsaasti sitä meillä jo on. Ja lisää julkaistaan jatkuvasti. **Puolueosastojen ja ryhmien, niinkuin yksityistenkin jäsenten on vain syytä harkita keinoja näiden välineiden hankkimiseksi muodostamalla yhteisiä kirjastoja tai kirjarenkaita, milloin jäsenet eivät taloudellisista syistä pysty niitä itselleen hankkimaan.**

Koulu- ja kurssitoiminta on viime aikana kehittynyt ja vakiintunut niin laajaksi, että miltei jokaiselle opinhaluiselle puoluejäsenelle voidaan jo varata mahdollisuudet järjestettyyn opiskeluun. SKPn Valistusjaoston alainen vakituinen **Puoluekoulu Helsingissä** alkoi tänä syksynä kolmannen lukuvuotensa, jolloin järjestetään kuudet kuukauden kestävät puolueteoreettiset kurssit, opetusaineina ei sorkkarautataktiikka, vaan NKPn historia, leninismi, taloustiede, Suomen työväenliikkeen historia jne. Osanottajat valitaan ympäri maata piirijärjestöjen valistussihteerien välityksellä ja voidaan kursseille ilmoittautua omaaloitteisestikin piirijärjestön kautta.

Piirijärjestöjen puoluekouluja — iltakouluina useamman kuukauden ajan — toimii jo mm. Helsingissä (jossa oppilaiden määrä tulee koko lukukautena olemaan 600 h.), Tampereella, Kotkassa, Jyväskylässä jne. Osanottajiksi pääsevät opin- ja toiminnanhaluiset puoluejäsenet, ja kurssien opetusaineina on puolueteoreettiset kysymykset.

Tilapäisiä ja paikallisia puoluekursseja järjestetään piireillä, joissa ei ole vakituisesti toimivia puoluekouluja tai joissa pitkät matkat ehkäisevät jäsenten osanottoa piirikursseille. Osastojen ja ryhmien aktiivin koulutuksessa käytetään ilta- ja sunnuntaikursseja, joille Valistusosastokin lähettää luennoitsijoitaan. Esityksiä tällaisten kurssien ja luentopäivien järjestämisestä voi tehdä jokainen jäsen osastonsa johtokunnalle ja piirijärjestön valistussihteerille, jotka ovat velvollisia niitä järjestämään. Suunnitelmiimme sisältyy koko joukko tällaisia kursseja ryhmien vastaaville, joilla puolueemme uudessa organisatiossa on avainasema.

Opiskelukerhot osastojen tai alueen mitassa ovat tänäkin syksynä alkaneet toimintansa, erikoistuen jonkun määrätyn aineen opiskeluun. Kerhojen perustamiseen tarvitaan vain osastojen johtokunnan, puolueryhmän tai yksityisen jäsenen aloite, sillä opiskeluohjelmia ja ohjausta kerhon tai puolueryhmän opiskeluun on saatavissa paitsi piirien valistussihteereiltä myös Sirolan Kirjeopistosta. Kaikkia kansalaisjärjestöjä ja yksityisiä henkilöitä palvelevana laitoksena se antaa apuaan ja ohjaustaan kaikille sitä haluaville välimatkoista, tietotasosta yms. riippumatta. Kerhot ja ryhmät samoinkuin itseopiskelijatkin voivat turvautua kirjeopiston pätevään apuun ohjelmiaan valitessaan ja niitä käsitellessään. Sirolan Kirjeopiston useita aloja käsittävät kirjekurssit kansantajuisine ainehistoineen ja kontrollikysymyksineen antavat meillä ainutlaatuisen mahdollisuuden teoreettiseen opiskeluun, vaikka henkilökohtaista opiskelun ohjaajaa ei kerholle löytyisikään.

Voimme siis todeta, että enää ei ole mitään syytä puolustaa tiedottomuutta ja opiskelun laiminlyöntiä sillä, ettei ole sopivia ohjelmia, ohjausta ja muuta tarvittavaa apua. Luonnollisesti emme tyydy vielä nykyiseenkään koulutussysteemiin, vaan kehitämme ja laajennamme sitä edelleenkin. Mutta mitään perustetta ei ole enää väittää, ettei meillä olisi mahdollisuutta saada puolueteoreettista koulutusta.

Puolueaktiivin koulutus on erikoisen huomion kohteena sekä uuden organisatiomme, että aktiivityön tehostamisen vuoksi. SKPn Valistusosasto on ryhtynyt erittäin suurisuuntaiseen työhön **piiritoimikuntien ja muun vastuunalaisen aktiivin** teoreettisen tietotason ja opiskelun syventämiseksi. Suunnitelmien mukaan järjestetään tämän syksyn aikana jokaisessa piirissä 2-päiväiset opintopäivät piirin aktiiville tärkeimmistä puolueteoreettisista kysymyksistä. Luennoitsijoina ovat puoluetoimikunnan jäsenet, jotka **Puoluetoimikunnan opintopäivillä** ensin käsittelevät mainitut kysymykset. Opintopäiviin valmistautuminen **itseopiskelun avulla** muodostaa tämän suunnitelman tärkeimmän kohdan, koska vain sen avulla ohjataan aktiivi omakohtaiseen ja jatkuvaan teoreettiseen opiskeluun. Piirijärjestöjen ja sen aktiivin on syytä tähänastista paremmin huomioida nämä arvokkaat tilaisuudet ja valmistautua niihin sillä huolella, mihin heidän asemansa ja tehtävänsä puolueessa velvoittaa.

Ryhmänvastaavien koulutus tapahtuu paitsi kaikkia edellämainittuja muotoja ja mahdollisuuksia hyväksikäyttäen, myös piirijärjestön järjestämien ryhmänohjaaja-kerhojen, kurssien ja tiedoitustilaisuuksien muodossa. Heidän avukseen toimittaa SKPn

org-osasto myös **Tiedoituslehteä**, jossa ohjataan ryhmien työtä, myös opiskelua. Todeten ryhmänvastaavien koulutuksessa vielä vallitsevat puutteet tulee Valistusosasto ponnistelemaan kaikin keinoin ryhmänvastaavien tietotason ja työtaidon kohottamiseksi vaatimuksia vastaavalle tasolle.

Puolueosastojen ja ryhmien kokoukset ovat yhä enemmän muodostuneet valistustilaisuuksiksi, joiden vaikutuksesta moni puoluejäsen on hakeutunut teoreettisenkin opiskelun piiriin. **Päivänpoliittisten kysymysten** käsittely kokouksissa nostaa esille teoreettisessa tietotasossa vielä ilmenevät heikkoudet ja synnyttää tarpeen periaatteellisten kysymysten syvällisempään tutkimiseen. Näin on käynyt ja käy siellä, missä tunnollisesti käsitellään puoluekokousten ja puoluetoimikunnan päätöksiä, joiden perinpohjainen käsittely, ymmärtäminen ja käytäntöön soveltaminen vaatii aatteellista tietoisuutta ja toimintamme perustana olevan ideologian, marxilaisen maailmankatsomuksen ja aatteen tuntemusta. Tämän tuntemuksen puutehan se kuvastuu osastojen ja jäsenten piirissä ilmenevänä passiivisuutena tai puoluelinjan ja päätösten vääristelynä, laiminlyönteinä tai suorastaan puoluevastaisina esiintymisinä, joita, vaikkakin yksityisinä ilmiöinä, esiintyy aina silloin, kun työ on vaikeinta, kun vaaditaan muutakin kuin vaistovaraista mukanakulkemista tai muodollista puoluejäsenyyttä.

JOUKKOTYÖN VOIMISTAMINEN "OFFENSIIVIMME" TÄRKEIN TAVOITE.

Jo aikaisemmin olemme todenneet, että kommunistien koko toiminta tähtää joukkojen voittamiseen ja johtamiseen taisteluun kapitalismia vastaan. **Joukkojen kokoaminen ja aktivisoiminen toimintaan** työtätekevien elinkysymyksiä koskevilla tunnuksilla on **päätehtävämme,** jonka ratkaisusta riippuu eteenpäin menomme taistelussa kansandemokratian ja sosialismin puolesta. Joukkojen kokoamisen ydinkysymys on kysymys **työväenluokan yhtenäisyydestä** ja kannatuksen saamisesta **työtätekevän talonpoikaiston** taholta. Siinä ovat ne päivästä päivään jatkuvat, alati kiihtyvät "offensiivimme", joita vastustajamme niin pelkäävät. Pitäkäämme huoli siitä, ettei tuo pelko ole aiheeton!

Joukkojen voittaminen, kasvattaminen ja johtaminen vaatii jokaiselta puoluejärjestöltä, elimeltä ja jäseneltä suurta taitavuutta, aatteellista tietoisuutta, innostusta ja aktiivisuutta.

Näitä ominaisuuksia voimme saada vain sisukkaan itsekasvatustyön, opiskelun ja joukkotoiminnan avulla. Kysymys joukkotyön kehittämisestä on aivan kiinteästi sidottu puoluekasvatustyöhön. Ne puutteet, joita meillä joukkotyössä erilaisissa järjestöissä ja työpaikoilla ilmenee, ovat tavallisimmin seurauksia taidottomuudesta, jonka syynä on tiedon puute.

Ohjelmamme, tunnuksemme ja päätöksemme menevät joukkoihin, ne hyväksytään ja niitä noudatetaan, jos vain jäsenemme pystyvät tekemään niitä tunnetuksi, taistelemaan niiden puolesta kaikkia vääristelijöitä, provokaattoreita ja vihollisia vastaan.

Joukkovalistustyön suunnitelmiimme sisältyy koko joukko tärkeitä tehtäviä ulospäin suuntautuvan agitatio- ja propagandatyön voimistamiseksi. Mainitsen tässä vain yleiset puhe-, luento- ja juhlatilaisuudet, jotka edeltävät varsinaista vaalikamppailuamme presidentin valitsijamiesvaaleissa. **Joulukuuta** vietämme **demokraattisen lehdistön** kuukautena, jolloin jokainen osasto, ryhmä ja jäsen ponnistelkoon agitaattoreistamme tehokkaimman, **sanomalehdistömme** levikin moninkertaistamiseksi, poliittisen vaikutuksemme laajentamiseksi jokaiseen työläiskotiin. Marraskuussa järjestettävä **Suomen ja Neuvostoliiton ystävyyden ja yhteistyön kuukausi** on merkitykseltään niin tärkeä ja joukkotyössä huomattava, että vaikkakin sen järjestäjänä ovat SNS-järjestöt, eivät puoluejärjestömme ja jäsenistömme voi suinkaan olla syrjässä tästä kamppailusta. Sama koskee myös suhdetta **rauhanpuolustajain toimintaan,** jolle puoluejärjestöjen ja jäsenten on syytä antaa kaikki tukensa ja apunsa, pyrkimättä millään tavoin monopolisoimaan tätä laajalla pohjalla syntynyttä ja kehittyvää kansalaisliikettä rauhan puolesta sotaa ja sen valmistelua vastaan. Toiminta **SAK:n ja ammattiliittojen yhtenäisyyden puolesta** on yhä edelleenkin yksi joukkotyömme tärkeimpiä tehtäviä, jota ei hetkeksikään saa unohtaa.

* * *

Kuten lukijamme havaitsevat, ovat SKP:n asettamat tehtävät niin suuret, että jatkuva "offensiivi" sekä puolueen sisäisessä että joukkotyössä on todella tarpeen vaatimaa. Kapitalistien ja heidän lakeijainsa hyökkäykset työläisten elintason ja poliittisten oikeuksien kimppuun tekevät välttämättömiksi jatkuvan "offensiivin" eli hyökkäyksen näitä työväenluokan ja edistyksen vihollisia vastaan kaikilla rintaman aloilla. Kommunistien ja työväenluokan historiallinen tehtävä vaatii samoin jatkuvaa toimintaa ja taistelua, joten syitä jokapäiväisiin, eikä vain vuodenaikojen mukaisiin "offensiiveihin" on olemassa. Hyökätkäämme vain entistä paremmin ja suuremmin voimin. Se vasta turvaa voiton.

MARTTI MALMBERG:

Puolueen jäsenen velvollisuuksista

Kommunistisessa puolueessa puolueen jäsenten velvollisuudet ovat aivan toiset kuin muissa puolueissa. Meidän puolueemme on tekojen puolue, joka edellyttää, että jäsenistön on sovellutettava sen säännöt ja sen asettamat tehtävät käytäntöön. Senvuoksi puolueemme säännöt täsmällistyttävät paitsi puolueen jäsenten oikeudet myös heidän jäsenvelvollisuutensa, jotka VIII edustajakokous määritteli hyväksyessään puolueelle uudet säännöt.

Niin oikeuksien kuin velvollisuuksienkin oikea ymmärtäminen ja täyttäminen riippuu siitä, kuinka luja ja laaja meillä on aatteellinen perusta. Senvuoksi puolueen sääntöjen jäsenvelvollisuuksia käsittelevän osan ensimmäinen kohta velvoittaa jäsenistöä **"työskentelemään tarmokkaasti tietoisuutensa kohottamiseksi ja marxismin-leninismin perusteiden omaksumiseksi".** Tällainen jokahetkinen marxismi-leninismin perusteiden omaksuminen ja lujittuminen takoo sen pohjan, miltä voimme päästä eteenpäin.

Mutta suoritetaanko tuota jatkuvaa tietojen kartuttamista? Ei ainakaan riittävästi. Useat puolueen jäsenet laiminlyövät sen kokonaan. Eräät toverit vieläpä ylpeilevät sillä, että he eivät tarvitse teorioita. Käytäntö on se, joka pätee, selittävät he. Mitä sisältää tämä heidän käsityksensä? Sen, että he pitävät erikoisoikeutenaan olla tietämättömiä. On selvä, että tällainen asennoituminen ei ole kunniaksi kenellekään ihmiselle ja kommunistille se ei sovellu ollenkaan. Tällaisilla puheilla nämä toverit vain pettävät itseänsä ja levittävät vielä toisiinkin tovereihin sellaista käsitystä, että tietojen hankkiminen ei ole meidän liikkeessämme välttämätöntä. Näin he jarruttavat puolueemme aatteellisen pohjan lujittumista. Kokemus osoittaa, että juuri se osa jäsenistöä, joka ratsastaa käytännön miehen nimityksellä, harvoin näkee nenäänsä pitemmälle. He eivät näe eteenpäin, kun liikkeemme on myötätuulessa, ja vastatuulessa he säännöllisesti joutuvat toivottomuuteen. Tästä on tuloksena toimettomuus ja jälkiviisastelut, jotka ovat porvarien ja sosialidemokraattien väitteiden toistamista puolueen jäsenten parissa. Näin he itse asiassa heti ensimmäisissä vaikeuksissa ovat vastustajiemme myötäilijöitä, vaikka ovat nimellisesti puolueen jäseniä.

Lujaa aatteellista pohjaa ei luonnollisesti saada ilman jatkuvaa työskentelyä. On selvää, ettei jokainen voi päästä puolueen kursseille tai kouluihin, mutta kuitenkin jokaisella on mahdollisuuksia tutustua päivittäin niihin teoreettisiin perusteoksiin, jotka antavat meille tämän aatteellisen pohjan. Kommunisteina emme saa pysähtyä ensimmäiseen vaikeuteen: työpäivä on raskas, on paljon kokouksia, päivän politiikan seuraaminen vie oman aikansa, ja tarvittavan teoreettisen tiedon omaksuminen tuntuu olevan niin suuren työn takana, että hirvittää aloittaa. Me pääsemme eteenpäin, jos joka päivä luemme teoreettista kirjallisuutta vaikka vain vähänkin kerrallaan, sivun, kaksi, kolme päivässä, mutta jatkuvasti, hellittämättä, uupumatta.

Sen lisäksi näitä teoreettisia tietoja saa Työkansan Sanomista, jossa on jatkuvasti kansainvälisessä työväenliikkeessä ansioituneiden tovereiden kirjoituksia teoreettisista kysymyksistä ja niiden soveltamisesta käytäntöön. Tuloksellisinta on työ kuitenkin silloin, kun hankimme tietoja kerhojen tai kirjeopiston välityksellä.

Puolueemme sääntöjen jäsenvelvollisuuksia käsittelevän osan toisessa kohdassa sanotaan, että puolueenjäsen on velvollinen **"osallistumaan aktiivisesti puolueen ja maan poliittiseen elämään ja toteuttamaan käytännössä puolueen politiikkaa ja puolue-elinten päätöksiä".** Puoluejärjestöissämme on osa jäseniä sitä mieltä, että jäsenmaksujen maksaminen puoluejärjestöille riittää. He pitävät jo sitä suurena rohkeudenosoituksena, että ovat liittyneet kommunistiseen puolueeseen. Nämä toverit eivät näe, että meidän puolueemme on taistelupuolue, joka oleellisesti eroaa ei-kommunistisista puolueista. He eivät ole selvittäneet itselleen, että heidän on välttämättä osallistuttava myös puoluejärjestön työhön. Vain päätökset tuntemalla he voivat parhaiten edistää joukkojärjestöjen työtä.

Eräät toverit taas rajoittuvat pelkästään puoluejärjestön työhön. Se ei ole myöskään oikein. Miten voi puolueemme kannatus lisääntyä, jos pyöritään vain koko ajan omassa piirissä. Silloin ei voida panna täytäntöön puolueemme asettamia tehtäviä, koska ulospäin suuntautuva työ on tärkein osa puoluetyöstä.

Puolueen jäsenillä on koko sodanjälkeisenä kautena ollut vaara joutua vastustajien johdettaviksi kaikissa eri paikoissa, virastoissa, lautakunnissa, edustustehtävissä jne., missä olemme joutuneet tekemisiin heidän kanssaan. Vastustajilla on käytettävissään jos minkänimisten asiantuntijoiden lausunnot, joilla he todistavat meidän kantamme käytäntöön soveltumattomiksi. Näin varsinkin siellä, missä edustajamme ovat vähemmistönä. Puolueen jäsenet eivät ole aina osanneet sovelluttaa kulloinkin esillä olevaan asiaan puolueen päätöksiä. Tällainen suhtautuminen on puuttuvan teorian tuntemisen ja luokkatietoisuuden puuttumisen seuraus. Meille pitäisi olla selvää, että vastustajamme kaikissa elimissä ajavat ainoastaan kapitalistiluokan etuja, jotka ovat ristiriidassa työväenluokan etujan kanssa. Samoin tulee olla selvää puolueen jäsenistölle, että puolueemme omaksuma marxilais-leniniläinen teoria on etevin tieteellinen teoria, joka pitää paikkansa myös käytännössä. Sen todistaa kokemus Neuvostoliitossa ja kansandemokratioissa.

Edelleen puolueen säännöissä velvoitetaan puolueen jäseniä **"esiintymään esimerkillisellä tavalla yhteiskunnallisessa ja yksityisessä elämässään ja noudattamaan puoluekuria".**

Kun ympäristössämme tulee tunnetuksi, että olemme liittyneet kommunistiseen puolueeseen, suhtaudutaan meihin suuremmalla tarkkaavaisuudella kuin aikaisemmin. Meidän elämäntapojamme kohtaan tunnetaan suurem-

paa mielenkiintoa ja meidän nimeemme liitetään sana kommunisti. Kun aikaisemmin teoistamme sanottiin: se ja se teki niin ja niin, sanotaan niistä nyt: kommunisti se ja se teki niin.

Korostettu arvosteleva mielenkiinto kommunisteja kohtaan on seurausta 30 vuotta kestäneestä parjauksesta. Kaikki huono, kaikki tapahtuneet rikokset ja rötökset on pantu kommunistien tilille. Mutta tämän parjauksen vastapainona ovat tosiasiat: puolueemme toiminta työläisten etujen puolesta niin suurissa kuin pienissäkin kysymyksissä, tunnettujen kommunistien lannistumaton ja rohkea taistelu vastustajiaan vastaan, Sosialistisen Neuvostoliiton rakennustyön valtavat saavutukset ja fasismin murskautuminen Neuvostoliiton ansiosta.

Kun me siis tiedämme, että meitä tarkkaillaan erikoisesti "kommunisteina", on meidän itsemmekin tarkistettava, kestävätkö elämäntapamme tuon tarkkailun. Meidän on jokapäiväisessä elämässä käyttäydyttävä niin, että ulkopuolisten ihmisten on pakko hyväksyä toimintamme, vaikka he eivät hyväksyisikään päämääriämme. On ymmärrettävä, että juuri meidän mukaamme arvostellaan puoluetta myönteisesti tai kielteisesti.

Puoluesääntöjen mukaan on puolueen jäsen velvollinen **"suojelemaan puolueen ideologista puhtautta ja organisatoorista yhtenäisyyttä sekä puolustamaan puoluetta kaikkia sen vihollisia vastaan".**

Taistelua puolueen puolesta ei voida rajoittaa mihinkään määrättyihin puitteisiin, sitä on käytävä sekä puolueen sisä- että ulkopuolella. Heikon tietoisuutensa vuoksi osa puolueen jäsenistöäkin kulkee joissakin tapauksissa vastustajan mukana. Käy usein niin, että kun puolueen jäsenet eivät ymmärrä puolueen asettamuksia, he eivät vaivaudu ottamaan niistä selvää vaan sopeutuvat porvarien ja sosialidemokraattien väitteisiin silloin, kun heidän pitäisi taistella puolueen asettamuksien puolesta. Näin he heikentävät puolueen arvovaltaa. On myös sellaisia ilmitöitä, että jos joku omista tovereista tai vastustajista moittii puoluettamme, niin puolueen jäsenet eivät rohkene tietojen puuttumisen vuoksi oikaista asianomaista henkilöä, vaikka huomaavatkin toisen esiintyvän puolueen vastaisesti. Miten tällaiseen tilanteeseen on suhtauduttava? On kysymys määrätyistä standarttiväitteistä, jotka toistuvat alinomaa. Joka tapauksessa me tiedämme asiasta enemmän kuin se henkilö, joka puoluettamme parjaa, ja tämän vuoksi on ryhdyttävä rohkeasti, asiallisesti ja maltillisesti keskusteluun. Juuri tämä keskusteluun ryhtyminen ja kirvelevä mieli, jos emme pystyneet selostamaan asiaa niin hyvin kuin olisi pitänyt, pakottaa meidät perästäpäin hankkimaan tietoja keskustelunalaisesta kysymyksestä. Jos odotamme, kunnes tiedämme tarpeeksi, emme koskaan keskusteluun ryhdy.

Toiset puolueen jäsenet eivät uskalla esiintyä puolueen puolesta peläten joutuvansa leimatuksi kommunistiksi ja siten ehkä vaikeuttavansa omaa henkilökohtaista asemaansa. Tällaiselle jäsenelle on selvästi sanottava, että puolueemme ei tarvitse mitään salajäseniä, vaan että kommunistisen puolueen jokaisen jäsenen on oltava luokkataistelija ja esiinnyttävä puolueen puolesta.

Aina on muistettava, että puolueemme vihollisia eivät ole ainoastaan ne, jotka kulkevat muiden puolueiden nimikkeiden alla. Puolueemme vihollisia ovat myös ne, jotka puoluejärjestömme sisällä puolueen jäsenen nimellä toimien heikentävät puolueen vaikutusta.

Puolueen jäsenvelvollisuuksia käsittelevä sääntöjen viimeinen kohta velvoittaa jäsenistöä **"lujittamaan joka päivä yhteyksiään joukkoihin, selvittämään niille puolueen politiikkaa ja päätöksiä sekä taistelemaan työväenluokan ja koko työtätekevän kansan jokapäiväisten etujen puolesta".**

Usein me pidämme suuria joukkokokouksia tai joukkoliikkeitä ainoina keinoina yhteyksien hankkimiseksi ulospäin. Tosiasiassa kuitenkin kokoukset, vaalien tulokset jne. ovat vain puntari, jossa punnitaan, miten puolueen jäsenet ovat tehneet työtä joukkojen keskuudessa. Yhteyksien pitäminen laajoihin joukkoihin alkaa siitä, että astumme ulos omasta ovesta yli toisen kodin kynnyksen ja siitä, että työpaikalla ruokatunnilla emme ole omassa "porukassa" vaan lyöttäydymme yhteen toismielisten kanssa. Miten paljon meillä on tuttavia puolueen ulkopuolella, miten useasti keskustelemme heidän kanssaan, miten tarkasti selvitämme heille puolueemme politiikkaa, tästä kaikesta riippuu puolueemme yhteydet joukkoihin. Meidän tulee aina ja kaikkialla selvittää tuttavillemme puolueemme politiikkaa ja myös auttaa heitä heidän omissa henkilökohtaisissa kysymyksissään. Jokaisella meillä on oma liikkuma-alamme, jossa me voimme vaikuttaa. Jos emme tunne suuria kysymyksiä, tunnemme kuitenkin aina oman työpaikkamme kysymykset ja siten voimme auttaa työläisiä heidän taistelussaan jokapäiväisten elinetujensa puolesta. Miten tuloksellista tämä apu on, millaiset mittasuhteet se saa, se ratkaisee yhteyksien laajuuden ja työn jatkuvaisuuden ulospäin.

Täyttäessämme puolueen sääntöjen meille asettamia velvollisuuksia on meidän aina muistettava, että puolue on sellainen kuin sen jäsenet ovat. Puolueen päätösten toteuttaminen tai toteuttamatta jättäminen riippuu siitä, miten jokainen puolueen jäsen suhtautuu puoluevelvollisuuksiensa täyttämiseen.

Vastauksia lukijain kysymyksiin

OLAVI PIHLMAN:

Devalvaatiosta

Kirvesmies Matti Hietala Helsingistä, satamamies Kalle Savolainen Kotkasta ja koneenasentaja Ville Peltonen Turusta ovat toimitukselle osoittamissaan kirjeissä kysyneet: mitä devalvaatiolla tarkoitetaan, oliko se välttämätön, mihin sillä pyritään, kenen etuja se palvelee ja miten devalvaation haitallisia vaikutuksia voitaisiin helpottaa? Vastaamme näihin kysymyksiin.

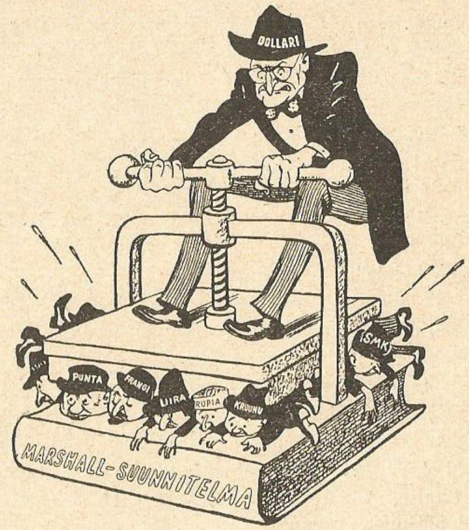
— MITÄ DEVALVAATIOLLA TARKOITETAAN?

— Devalvaatiolla tarkoitetaan ulkomaanvaluuttojen vaihtokurssien korottamista. Heinäkuun 5 päivänä suoritettu devalvaatio korotti tärkeimpien ulkomaanvaluuttojen vaihtokurssit 17,7 %:lla, eli huononsi markan arvon 15 %:lla, ja syyskuun 19 päivänä toimeenpantu dollarin vaihtokurssin korotus nosti tämän valuutan kurssia 44,4 %:lla. Markan arvon aleneminen tällöin oli 30,5%. Vuodesta 1945 lähtien on markan ulkomainen ostoarvo supistettu n. 22 penniin.

— MIHIN SILLÄ PYRITÄÄN?

Yleensä. — Devalvaation yleisenä pyrkimyksenä on muuttaa hintojen ja kustannusten, ja näistä lähinnä palkkojen, välistä suhdetta siten, että palkat muodostavat entistä pienemmän osan hinnoista ja että sen avulla turvataan kapitalistien voittojen säilyminen syvenevän taloudellisen pulan olosuhteissa.

Punnan devalvointi. — Valuuttojen ja erikoisesti punnan devalvointi helpottaa Trumanin julistamaa kamppailua amerikkalaisten pääomasijotusten lisäämiseksi ulkomailla ja avaa entistä enemmän ovet amerikkalaisen pääoman tunkeutumiselle muiden maiden talouselämään. Amerikkalaiset liikemiehet ostavat edullisempia ja tuottoisempia tuotantolaitoksia. Monien maiden kansallisille teollisuuksille tämä lupaa jatkuvia vastoinkäymisiä. Punnan devalvaation tarkoituksena on syrjäyttää punta kansainvälisen talouden johtavasta asemasta ja asettaa sen sijalle dollari. Siten USA:n vaatimuksen toteuttaminen punnan devalvoimiseksi tietää Englannin maailmanvallan lyömistä.

"Ystävällisessä" puristuksessa

— **Markan devalvoiminen** liittyy läheisesti näihin Amerikan yleisiin pyrkimyksiin. Amerikka voi hankkia devalvaation jälkeen entistä halvempaa raaka-ainetta maastamme, joten seurauksena on maamme liittäminen muiden riistettävien siirtomaiden joukkoon. Samoin dollari pyrkii sivuuttamaan punnan vaikutusvallan meidän puunjalostusteollisuudessamme, sillä kuten tunnettua, englantilaisilla suurpääoman omistajilla on melkoisia sijoituksia nimenomaan maamme vientiteollisuudessa. Amerikan meille myöntämät lainat ovat juuri amerikkalaisen pääoman tunkeutumista englantilaisen pääoman tilalle.

— Markan devalvaatiolla on edelleen tarkoituksena lisätä kapitalistien voittoja, jotka talouspulan aiheuttaman kansainvälisten hintojen laskemisen takia ovat alentumassa. Kun dollarialueella ennen molempia devalvaatioita 118 dollaria maksavasta tuotteesta vientikapitalistimme saivat vähän yli 16.000 markkaa, mikä vastaa suunnilleen valkaistun sulfiittiselluloosan hintaa, he saavatkin devalvaation jälkeen yli 27.000 markkaa. Vaikka hinnat kansainvälisillä markkinoilla alenisivatkin nykyisestään, saavat vientikapitalistimme edelleenkin korkeamman voiton kuin aikaisemmin. Esimerkissämme hinnat saavat alentua aina 69,5 dollariin ja Suomen markoissa kapitalistit vieläkin saavat saman hinnan kuin ennen devalvaatioita.

— Lännessä vallitsevan pulan takia ovat kansainväliset hinnat alentuneet, mistä johtuen vientiteollisuutemme olisi turvatakseen entisen suuruisen viennin ollut pakotettu hakemaan muualta uusia vientimarkkinoita. Viennin lisääminen kapitalististen maiden markkinoille ei lisääntyvän kilpailun takia ole todennäköistä ja Neuvostoliittoon ja kansandemokratian maihin maassamme oleva kansainvälinen pääoma ei salli viennin lisäämistä. Jotta tuotteemme voisivat pysyä Amerikan markkinoilla, suoritettiin rahan arvon alentaminen. Kysymys oli siis kauppamme säilymisestä USA:n markkinoilla ja USA:n poliittisen vaikutusvallan entistä määrätietoisempi lujittaminen maassamme. Markan devalvointi ajoi siten Amerikan poliittisia etuja maassamme.

DEVALVAATION VAIKUTUS MAAN TALOUSELÄMÄÄN JA KANSAN ELINTASOON.

— Puhutaan yleisesti, että devalvaatio kiihdyttäisi vientiämme. Tämä ei kuitenkaan ole odotettavissa, sillä Lännessä vallitseva pula on omiaan tuomaan esteen viennin kohoamiselle. Lännen kansojen köyhtyminen pulan takia estää näiden maiden kapitalisteja markkinoimasta meiltä tuotettuja tarvikkeita ja estää siten vientiämme. Kaupankäyntiin sensijaan devalvaatiolla on toinen vaikutus. Devalvaatioiden jälkeen on USA:lla mahdollisuus entistä paremmin painaa kansainvälisiä hintoja. Tästä johtuen joudumme **yhtä suurella tarvikemäärällä saamaan vastineeksi vähemmän ulkomaisia tarvikkeita** kuin ennen devalvaatiota, koska vientitarvikkeemme ovat halpoja verrattuna ulkomailta tuotaviin tavaroihin. Siten USA:n siirtomaapolitiikka alkaa vaikuttaa meidän maamme kohdalla.

— Vientiteollisuuden kohdalla ei siten ole odotettavissa tuotannon kohoamista. Kotimarkkinateollisuus puolestaan saa devalvaation jälkeen ostaa tarvitsemansa koneet ja laitteet sekä raaka-aineet ulkomailta korkeampiin hintoihin kuin ennen, mistä johtuen kotimarkkinateollisuuden tuotteet tulevat entistä kalliimmiksi. Ostokyvyn niukkuuden vuoksi ei ole odotettavissa näiden kallistuneiden tuotteiden kohdalta lisääntyvää menekkiä, vaan aivan päinvastoin menekkivaikeuksia. Myöskin kotimarkkinateollisuuden osalta joudutaan tuotantoa kysynnän heikentymisen takia supistamaan. Devalvaatio siten vain vaikeuttaa kotimarkkinateollisuuden asemaa.

— Sama vaikeus, jonka devalvaatio aiheutti kotimarkkinateollisuudelle, tulee myöskin maatalouden kannettavaksi. Maatalouskoneiden, väkirehujen ja lannoitteiden hinnat tulevat kohoamaan. Pientalouksille tästä koituu lisääntyviä kustannuksia ja kun kansan ostokyky on vähentynyt nykyisen hallituksen aikana, on seurauksena maataloustuotteiden menekkivaikeus ja sehän juuri tuo va saramarkkinat maatalouteen.

— Valtiotalouteen devalvoinnit ovat vaikuttaneet siten, että valtion ulkomainen velka on kohonnut yhteensä n. 18 miljardilla markalla, mikä tietää valtion menojen kohoamista sekä korko- että kuoletusmaksujen nousun muodossa. Jos tämä velan lisäys suoritettaisiin yhdessä vuodessa, joutuisi jokainen Suomen veronmaksaja maksamaan entisten verojen lisäksi 18.000 markkaa vuodessa. Siten valtiotalouden osalta devalvaatio samalla aiheuttaa tulon jakautumisen ja sen siirtymisen veronmaksajilta vientikapitalisteille. Kansainvälisten hintojen alennuttua tämä samalla tietää sitä, että ulkolaiset velkojamme saavat entisestä velastaan suuremmat kuoletukset ja korot kuin ennen devalvaatiota. Velkamme on siis maksettava ulkomaille suuremmalla tavaramäärällä kuin ennen.

— Devalvaatio on inflatoorinen toimenpide. Paitsi sitä, että se nostaa suoraan ulkomaisten tarvikkeiden hinnat, se saattaa liikkeelle entistä enemmän maksuvälineitä ja lisää rahan kiertonopeutta ja siten aiheuttaa tätäkin kautta hintojen nousua. Lopuksi tullaan pisteeseen, jolloin hintojen kohoaminen on siirtynyt käsittämään myöskin kotimaiset tuotteet. Devalvaatio alentaa siten myös markan kotimaista ostoarvoa.

— Jokaisesta inflaatioaallosta, olkoonpa se suurempi tai pienempi, joutuvat kärsimään erikoisesti kaikki piensäästäjät, jotka ovat aikanaan luopuneet oikeudestaan ostaa ansiovaroillaan tuotteita ja säästäneet nämä tulevaisuuden tarpeita silmälläpitäen. Pankkeihin ja muihin luottolaitoksiin sijoitetut varat menettävät joka päivä osan arvostaan ja kun ne vihdoin otetaan ulos, ei niillä enää saadakaan yhtä runsaasti tuotteita kuin säästämishetkellä. Sensijaan ne, jotka lainaavat pankeilta nämä varat, siis teollisuus- ja yrittäjäpiirit, hyötyvät tästä, koska lainojen maksaminen rahanarvon alentumisen jälkeen on helpompaa kuin ennen ja koska lainavarat on useimmiten kiinnitetty kiinteään omaisuuteen, jonka arvo inflaatiovaiheessa jatkuvasti nousee. Devalvaatio suo siis etuja teollisuuspohatoille, mutta haittoja säästäjille, joista viimeksimainituista suurin osa on juuri piensäästäjiä.

— Työläisen kannalta devalvaatio merkitsee kuten jo edellisistä on voitu todeta reaaliansion alentumista. Hintojen nousua luonnollisesti pitäisi vastata palkkojen nostaminen. Pulan aikana, jota juuri paraillaan elämme, ei palkkataso kuitenkaan liiku ylöspäin vaan päinvastoin. Ensi talven työttömyys on lisäksi omiaan painamaan palkkatasoa vielä nykyisestään. Toisaalta hintojen nousu ja toisaalta palkkojen jatkuva lasku ovat lisäämässä työläisen elintason alentumista, johon devalvaatiolla juuri pyritäänkin.

— OLIKO DEVALVAATIO VÄLTTÄMÄTÖN?

— Ensiksi todettakoon, että kansandemokraattiset maat eivät ole yhtyneet yleiseen devalvaatioaaltoon, joten kaikille maille se ei ole ollut välttämätön. Tämä johtuu siitä, että kansainvälisellä kapitalismilla ei ole siellä mitään vaikutusvaltaa eikä se siis voi ryhtyä hyökkäykseen työläisiä vastaan, vaan työläiset itse ovat johtamassa omia kohtaloitaan. Imperialistinen politiikka ei voi orjuuttaa näitä maita ja niiden työläisiä. Myöskään pulat eivät pysty näiden maiden talousjärjestelmään, sillä näissä maissa työläisten hyvinvoinnin ja tarpeiden tyydyttäminen määrää tuotannon jatkuvan kehittämisen. Meillä ja muuallakin kapitalistisissa maissa tuotannon laajuuden määrä kapitalistien harjoittaman riiston mahdollisuus. Läheinen taloudellinen yhteistyö Neuvostoliiton ja kansandemokratioiden kanssa, kaupan valtaosan suuntaaminen näihin maihin ja länsimaisen pääoman vallan poistaminen talouselämästämme olisivat tehneet tarpeettomaksi koko devalvaatiotoimenpiteet. Samalla kun väitetään kustannustasomme olevan kohtuuttoman, on syytä kysyä, miksi tämä juuri olisi alennettava työläisten palkkojen kohdalta, sillä nämähän tekevät vain 20 % kaikista teollisuuden tuotantokustannuksista. Tullien ja liikevaihtoveron alentaminen, laajasuuntaiset rationalisoinnit sekä teollisuuden voittojen alentaminen olisivat johtaneet aivan samaan tulokseen.

— Kun devalvaation väitettiin lisäävän mahdollisuuksia taloudellisen kehityksen elpymiseksi, on kysytty, auttaako tämä rahan huonontamispolitiikka juuri tässä suhteessa?

— Kuten olemme jo todenneet, eivät devalvaatiotoimenpiteet auta meidän maatamme viennin lisäämisessä. Devalvointi ei voi myöskään torjua lähestyvää

talouspulaa eikä lievennä kapitalistisia ristiriitoja. Päinvastoin edessä on nyt jo muutenkin ankaran markkinoista käydyn taistelun kärjistyminen, joukkojen ostokyvyn jatkuva laskeminen ja pula-ilmiöiden jatkuva kehittyminen kaikissa kapitalistisissa maissa.

— MITEN DEVALVAATION KIELTEISIÄ VAIKUTUKSIA VOITAISIIN LIEVENTÄÄ?

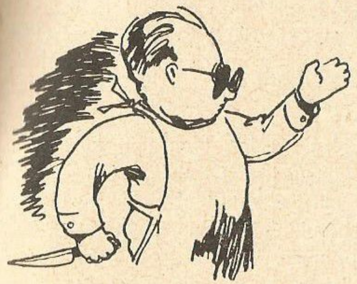
— Olemme nähneet, että devalvaatio tulee aiheuttamaan tuontitarvikkeiden hintojen kohoamisen. Toisaalta väitetään, että hintojen tasaamisen kautta voitaisiin välttää tärkeiden tarvikkeiden hintojen kohoaminen. On kuitenkin muistettava, että maahamme tuodut tarvikkeet kallistuvat ja että ostomme tapahtuvat kalliilla hinnoilla. Siten tuontihintamme yleisesti ottaen nousevat. Mikäli hintojen tasaaminen suoritetaan ottamalla osa kapitalistien devalvaation johdosta saamista huimista voitoista ja alentamalla näillä varoilla tuotujen tarvikkeiden hintoja, voitaisiin luonnollisesti estää vähittäishintojen kohoaminen, mutta voiton tasaisivat viejät ja tuojat keskenään. Sensijaan valtiotalouden menolisäys jäisi edelleen veronmaksajain, siis kansan kannettavaksi.

— Kun devalvaatio alentaa kansan elintasoa, on keksittävä tehokkaat keinot tämän estämiseksi. Sellaisia olisivat mm. **hintasulku**, erikoisesti tuontitavaroiden hintojen nousun estäminen, tai ellei sitä saada aikaan olisi valtion käytettävä varoja tärkeimpien kulutustarvikkeiden hintojen alentamiseen; valtiotalouden kohdalta menojen supistaminen esim. hallinnollisten menojen kohdalta 20 %:lla, kotimaisten sotavelkojen korko- ja kuoletusmaksujen lykkääminen, puolustus- ja poliisimenojen alentaminen, sekä näin saatujen säästövarojen käyttäminen tärkeiden kulutustarvikkeiden hintojen alentamiseen. Mikäli hintojen alentamiseen ei mennä, on syytä suorittaa palkkojen nostaminen, jotta kansalle voitaisiin antaa ostokykyä elintason alentamisen estämiseksi. Tämä toimenpide lisäksi takaisi maatalouden ja kotimarkkinateollisuuden tuotteiden jatkuvan menekin.

— Ostokyvyn supistamisen ehkäisemiseksi on syytä kiinnittää erikoinen huomio täystyöllisyyden säilyttämiseen, jota devalvaatio ei suinkaan kykene turvaamaan, koska kuten jo edellä olemme nähneet se ei pysty vaikuttamaan tuotantoa lisäävästi. Periaatteena tässä luonnollisesti on se, että kapitalistit, jotka työttömyyden ovat aiheuttaneet, saavat korvata tästä aiheutuneet menot. Varojen hankkiminen työttömyyden torjumiseksi pääoman erikoisverotuksella suo samalla valtion varoja käytettäväksi tärkeiden tarvikkeiden hintojen alentamiseen.

Lopuksi voidaan sanoa, että devalvaatio kokonaisuudessaan palvelee ulkolaisten ja kotimaisten kapitalistien etuja ja pyrkimyksiä, mutta kaikilla osillaan aiheuttaa uusia rasituksia ja kärsimyksiä työtätekeville kansankerroksille. Devalvaation vaikutus kaupan ja tuotannon kohottajana, josta devalvaation järjestäjät ja puolustajat mielellään puhuvat, osoittautuu parhaimmassakin tapauksessa vain morfiiniruiskeeksi, keinotekoiseksi kiihokkeeksi sairaaseen elimistöön, joka usein käytettynä tuhoaa koko elimistön. Todellista hyötyä devalvaatiosta ovat saaneet ja saavat vain amerikkalaiset kapitalistit, jotka devalvaationkin avulla pyrkivät riistämään ja orjuuttamaan muita kansoja.

Pakinaa historian kysymyksistä

Kuoharit työväenliikkeen historian kimpussa

Tannerin puolueen suuret silmäntekevät ovat viime aikoina, kuten tunnettua, erittäin uljaasti ja kaunopuheisesti puoltaneet ihmisten kuohimista, jota herraskaisemmalla nimellä sanotaan sterilisatioksi eli hedelmättömäksi tekemiseksi. Ja kun he kaikessa muussakin seuraavat visusti suurten oppimestariensa ja rakkaitten aseveljiensä, Saksan natsien jälkiä, on todennäköistä, että heidän perimmäisenä tavoitteenaan on tässäkin sanotun kirurgisen toimituksen käyttäminen aseena poliittisten vastustajien taltuttamiseksi. Näiden helmien toteuttamista odotellessaan tannerilaiset kuoharimestarit tyytyvät toistaiseksi näärimään puukkoineen Suomen työväenliikkeen historian kimpussa. Demarien 50-vuotisjulkaisu, joka on päältä kaunis, kuorelta kovin sileä, on sisältä sekä ontto että mätä. Se esittää vanhan työväenliikkeemme historian lopen sterilisoituna, vailla miehuutta, voimaa ja mehua. Mikäli se ei kokonaan sivuuta vanhan työväenliikkeen vallankumouksellisia sanoja ja tekoja ylhäisesti ja halveksuvasti vaitiollen, se julistaa ne merkityksettömäksi sanahelinäksi, tahalliseksi huiputukseksi ja väärinkäsitykseksi.

NÄYTELTIINKÖ FORSSASSA ILVEILYÄ?

Historiankuohareiden jalon velisarjan aloittaa maisteri ja opetusministeri Reino Oittinen. Suomen työväenliikkeen syntyä ja alkuvaiheita käsittelevällä kirjoituksellaan tämä virkaherra ottaa urakakseen raksaista vanhalta työväenliikkeeltämme pois sille niin luonteenomaisen luokkatietoisuuden ja luokkavihan, jonka viimemainitun välttämättömyyttä ja hyödyllisyyttä varsinkin Eetu Salin työväenliikkeen alkuaikoina erikoisen voimakkaasti korosti. Se, mikä vanhan työväenliikkeen asiakirjoissa ja sen edustajien lausunnoissa on luokkatietoisuutta ja luokkavihaa,

sterilisoituu ja kesyyntyy kuoharimaisteri Oittisen käsittelyssä pelkäksi "itsetunnoksi". Hän tosin suvaitsee mainita Forssan kokouksessa v. 1903 hyväksytystä ohjelmasta, jossa puolue julistaa tulevansa "aina kaikissa valtiollisissa ja taloudellisissa kysymyksissä valvomaan köyhälistön luokkaetuja ja vastustamaan tarmokkaasti kaikkea luokkavastakohtien himmentämistä", mutta lisää heti perään seuraavan patenttitannerilaisen "selityksen":

"Lennokkaat iskusanat 'luokkavastakohtien himmentämisen' vastustamisesta olivatkin tarkoitetut enemmän agitaation suuntaviivoiksi kuin käytännöllisiksi poliittisiksi ohjeiksi."

Ja yksin häpein annetaan vain pelkkä "agitatorinen merkitys" sille ohjelmakohdalle, jossa voimakkain sanoin korostetaan työväen luokkataistelun kansainvälistä luonnetta.

Eli selvemmin sanoen: maisteri Oittinen, joka luultavasti ei ollut vielä syntynytkään, kun Forssaan kokoontuneet työväenjärjestöjen edustajat jyrkin sanoin tuomitsivat luokkavastakohtien himmentämisen ja lausuivat haluavansa taistella samassa rintamassa muiden maiden työläisten kanssa, ottaa oikeudekseen väittää, että tuo kaikki oli pelkkää bluffia ja ilveilyä työväenjoukkojen huulestavetämiseksi — siis alun perin tietoista ja harkittua tannerilaista taktiikkaa!

Tuollaiseen luvalla sanoen "historiankirjoitukseen" pystyvät vain luopio ja suurveijari Tannerin uskollisimmat opetuslapset. Seura tekee kaltaisekseen.

EIKÖ PUNAISTA KAARTIA OLE OLLUT OLEMASSAKAAN?

Ehtatannerilainen selitys on "historioitsija" Oittisella tarittavana myöskin siihen ohjelmakohtaan, jossa puhutaan "kaikkien tarkoituksenmukaisten ja kansan luonnollista oikeudentuntoa vastaavien keinojen" käyttämisestä ohjelman toteuttamiseksi. "Selitys" on tällainen:

"Vaikka puolue ei sosialidemokraattisena puolueena ollen hyväksynytkään väkivaltaista kumousta, niin se katsoi kuitenkin, että kaikkien vanhentuneiden ja jäykkien muotojen noudattaminen silloisissa oloissa ei ollut tarpeellista, kunhan toimenpiteet olivat kansan oikeustajun hyväksymiä."

Jos maisteri Oittisella olisi hivenenkään vertaa taipumusta suhtautua tunnollisesti historiallisiin tosiasioihin, niin hänen täytyisi myöntää, että kaikissa niissä vanhan sosialidemokraattisen puolueen edustajakokouksissa, joissa nousi kysymys siitä, mitä nuo ohjelman mainitsemat "tarkoituksenmukaiset ja kansan luonnollista oikeudentuntoa vastaavat keinot" olivat, erikoisesti Oulussa 1906 ja Helsingissä marraskuussa 1917, kokouksen valtava enemmistö oli sillä kannalla, että noihin keinoihin sisältyy tietyissä tilanteissa myöskin aseellinen taistelu.

Mestari Oittinen sterilisoi siis mielivaltaisesti historiallista totuutta väittäessään, että vanha työväenpuolue ei "sosialidemokraattisena puolueena ollen" hyväksynyt väkivaltaista kumousta. Nimenomaan "sosialidemokraattisena puolueena ollen" se hyväksyi Punaisen Kaartin perustamisen v. 1905, hyväksyi myöskin sen osallistumisen Viaporin kapinaan v. 1906. Ja kun se tammikuussa 1918 lähti yhtenä miehenä aseellisen vallankumoustaistelun tielle, vain muutaman harvan, Tannerin ja Hakkilan tapaisen luopurin jäädessä "käpykaartiin", teki se sen taaskin "sosialidemokraattisena puolueena ollen" — valitettavasti vain sellaisena, koska sen parempaa vallankumouksellista puoluetta ei Suomen työläisillä silloin vielä ollut.

Erittäin kuvaavaa tannerilaisten sterilisaattorien meiningeille muuten on, että tuossa heidän Suomen työväenliikkeen historiaksi tarkoitetussa kirjallisessa aikaansaannoksessaan ei puolella sanallakaan hiiskahdeta Suomen Punaisesta Kaartista, ei vuosien 1905—06 eikä 1917—18 kohdalla. Punaista Kaartia, Suomen työväenluokan suurenmoisinta luomusta, josta sillä on täysi syy ylpeillä, ei siis ole ollut olemassakaan! Onhan siinä jo "historiaa" kerrakseen.

STERILISOITU OULU

Mutta nahkapoika se on sentään tuo maisteri Oittinen, niin opetusministeri kuin onkin, seuraavan kuoharimestarin, Atte Pohjanmaan rinnalla, ainakin mitä historiallisten tosiasiain suoranaiseen väärentämiseen tulee. Annammekin heti puheenvuoron tälle häikäilemättömälle suurvalehtelijalle, joka "selostaa" v. 1906 pidetyn Oulun puoluekokouksen menoa näin:

"Joutuessaan valitsemaan väkivaltaisen kumouksen ja eduskuntatyön välillä — niinkuin asian alustanut Salin oli kysymyksen asettanut — puoluekokous oli asettunut jälkimmäisen kannalle."

Ja edelleen:

"Suurlakonjälkeisten puoluekokousten päätöksistä käy ilmi, että puolueen suhtautuminen väkivaltaisiin taistelukeinoihin oli kaiken aikaa selvästi kielteinen. Oulun puoluekokouksessa Kuusisen ja muiden äsken puolueeseen tulleiden nuorempien kanta, jonka mukaan oli varustauduttava kaikin keinoin, yksinpä aseellisinkin, ei saanut kannatusta vakiintuneen puolueväen taholta..."

Totta noissa sitaateissa on ainoastaan se, että Eetu Salinin alustuksessa todellakin määriteltiin Oulun kokouksen keskeinen kiistakysymys näin: "väkivaltainen kumousko vaiko ilman verenvuodatusta käypä uudistustyö?" Kaikki muu on tannerilaista väärennystä ja sterilisatiota. Vain tahalliselta historianväärentäjältä on voinut jäädä "huomaamatta" ensinnäkin se seikka, että Oulun kokouksen enemmistö ei tunnustanut Salinin kysymyksen asettelua oikeaksi, sillä todellisuudessa ei siellä esitetty kantaa, joka olisi hyväksynyt pelkän väkivaltaisen kumouksen ja vastustanut "ilman verenvuodatusta käypää uudistustyötä". Kiistan ydin oli siinä, ovatko aseellisetkin taistelukeinot muiden ohella periaatteessa hyväksyttäviä vaiko hyljättäviä.

Ja toiseksi — mikä on pääasia — Oulun samoinkuin muidenkin suurlakonjälkeisten puoluekokousten enemmistön periaatteellinen suhtautuminen väkivaltaisiin taistelukeinoihin oli myönteinen, eikä suinkaan kielteinen, kuten suurvalehtelija Atte Pohjanmaa haluaa uskotella. Itse Eetu Salin, joka Oulun kokouksessa oli "maltillisen" suunnan pääedustaja, myönsi olleensa vähemmistössä. Se seikka, että Kuusisen ja Sirolan johtaman enemmistön

selvästi ilmaisema myötämielinen suhtautuminen aseelliseen taisteluun ei tullut ilmaistuksi puoluekokouksen päätöslauselmassa, vaan että tämä keskeinen kiistakysymys kokonaan *sivuutettiin*, johtui yksinomaan taktillisista näkökohdista puolueen eheyden säilyttämisen vuoksi. Tämä puolueen kaiken aikaa omaksuma myönteinen kanta aselliseenkin taisteluun nähden lausuttiin hyvin selvin sanoin julki vuoden 1917 marraskuun puoluekokouksen päätöslauselmassa. Mutta Atte Pohjanmaa inttää vaan uljaasti, että ”puolueen suhtautuminen väkivaltaisiin taistelukeinoihin oli kaiken aikaa selvästi kielteinen”. Ai, ai sitä sisua! On Suomess' urhoja...

KANNATTAVATKO TANNERILAISET HAJOITUSTYÖTÄ SOTAVÄEN KESKUUDESSA?

Tämän kenties hyvin oudolta kuulostavan kysymyksen tekee aiheelliseksi se ylistyspuhe, jonka herra Atte Pohjanmaa pitää kirjoituksessaan Edvard Valppaan kunniaksi siitä hyvästä, että tämä Oulun kokouksessa sanoi vastustavansa työläisten aseellista varustelua. Jos Valpas ei olisi sanonut muuta kuin tämän, olisi tannerilaisilla enemmän iloitsemisen syytä kuin heillä todellisuudessa on. Mutta Valppaan puheen jatko onkin ollut heille niin karvas pala, että Pohjanmaan on ehdottomasti ”sterilisoitava” se pois. Valpas näet korosti erikoisen voimakkaasti sitä, että on ruvettava ”sanoilla myrkyttämään” poliisikuntaa ja sotaväkeä, mikäli sitä aiotaan käyttää työväkeä vastaan, siis harjoitettava sen keskuudessa kumouksellista agitatioja hajoitustyötä. Valppaan kanta nykyisiin aikoihin sovellettuna merkitsisi siis sitä, että kun Kemissä lähetettiin poliiseja ja sotaväkeä työläisten palkkataistelua murtamaan, olisi niiden keskuuteen pitänyt levittää lentolehtisiä ja lähettää agitaattoreita kehoittamaan niitä olemaan tottelematta ministeri Simosen ja muiden esimiestensä määräyksiä.

Voimme kuvitella, millainen rähäkkä siitä nousisi, jos esimerkiksi herra Atte Pohjanmaa rupeaisi nykyisen sosialidemokraattisen puolueen puoluekokouksessa edustamaan tätä Valppaan kantaa ja vaatimaan vallankumouksellisen agitation harjoittamista Simosen poliisien ja sota-Eemeli Skogin armeijan keskuudessa. Hän ei varmasti selviäisi siitä pelkällä ulosheitolla Tannerin puolueesta eikä leipäpaikan menetyksellä, vaan joutuisi vielä vastaamaan kapinasta ”sosialisti” Suontaustan syyttäjäviranomaisten edessä.

MARXILAINEN IDEOLOGIA HIRVITTÄÄ POROPORVARIA

Kolmas tannerilainen sterilisaattori on nimeltään *Juhani Paasivirta*. Valehtelemisen häikäilemättömyydessä hän ei vedä vertoja edelliselle, mutta salvurin virkainnossa kylläkin. Hän pyrkii karsimaan vanhan sosialidemokraattisen puolueen Suomen itsenäisyyttä koskevasta kannasta pois kaiken sen, mikä siinä on proletaarista ja sosialistista, nimittäin itsenäisyystaistelun käsittäminen *osaksi kansainvälisestä taistelusta taantumusta vastaan*. Herra Paasivirta ei siis tyydy vähempään kuin pääasian poisleikkaamiseen, jotta jäljelle jäisi sterilisoitu poroporvarillinen itsenäisyysjallitus. Käsitellessään kesäkuussa 1917 pidetyn Helsingin puoluekokouksen julkilausumaa, jossa vaadittiin Suomen irroittamista Venäjästä, herra Paasivirta kääntää kasvonsa meidän puoleemme ja valistaa meitä näin sanoen:

”Tämä suvereenisuuslauselma on kauttaaltaan marxilaisen ideologian värittämä eikä sellaisenaan vaikuta täysin vakuuttavalta. Kaavamaisen luokkataisteluajatuksen oppilauselmia seuraten siinä väitetään, että kapitalistinen järjestelmä on Suomen osaksi tulleen sorron aiheuttaja, ja korostetaan, että itsenäisyyspoliittisen toiminnan on seurattava luokkarajojen linjaa. Summittaisesti leimataan Suomen porvaristo Venäjän kapitalistiluokan hengenheimolaiseksi ja maan vapauden vastustajaksi. Itse ohjelmatavoitekin esitetään hieman epämääräisenä. 'Suomen sosialidemokratia siis asettaa', todetaan julkilausumassa, 'Venäjän porvariston holhousvallan vaatimusta vastaan Suomen kansan valtiollisen itsenäisyyden vaatimuksen... Itsenäisenä tasavaltana, vapaana vapaan Venäjän rinnalla, on Suomella oleva oikea asemansa'.”

Marxilaista ideologiaa ja ”kaavamaista luokkataisteluajatusta” kammoksuva ”sosialisti” Paasivirta ei myöskään hyväksy ”Me vaadimme”-julistusta, koska siinäkin ”valtiollisen kysymyksen ratkaisu oli kytketty sille oleellisesti vieraiden asioiden yhteyteen”.

Vain työväenluokan ja kapitalistiluokan välimailla hoippuva autuaasti tietämätön poroporvari voi nähdä itsenäisyyskysymyksessä pelkän itsenäisyyskysymyksen. Mutta työväenluokalle, samoinkuin kapitalistiluokallekin, on aina ratkaisevan tärkeä kysymys: *millainen itsenäisyys ja mitä varten?* Ei kumpikaan niistä harrasta itsenäisyyttä pelkän itsenäisyyden vuoksi, sen sinisten silmien tähden. Suomen suurporvaristo vastusti Suomen itsenäisyyttä niinkauan kuin Venäjällä säilyi kapitalistien valta. Vasta sitten, kun se menetti kaiken toivonsa saada venäläisistä pistimistä tukea riistopyrkimyksilleen, se muuttui ”isänmaalliseksi” ja Suomen itsenäisyyden kannattajaksi — myydäkseen tämän itsenäisyyden heti ensimmäiselle vastaantulevalle imperialistirosvolle.

Saksan hullun Wille-keisarin sotalaumojen ja niiden perässä saksalaisen kuninkaan maahankutsuminen vuonna 1918, Suomen maa-alueen ja suomalaisen tykinruoan luovuttaminen rosvopäällikkö Hitlerin vapaaseen käyttöön v. 1941 sekä Suomen nykyisten vallassaolijain hinku saada Suomi kytketyksi amerikkalaisen imperialismin pulatalous- ja sotaruljanssiin osoittavat selvääkin selvemmin, kuinka oikeassa Suomen vanha työväenpuolue oli lausuessaan puoluekokoustensa päätöksissä julki sen yhä edelleenkin pätevän totuuden, että Suomella on valittavanaan vain kaksi mahdollisuutta: joko ”itsenäisenä tasavaltana, vapaana vapaan Venäjän rinnalla” tahi imperialististen orjavaltioiden vasallina ja alusmaana. Kaiken tapahtuneen jälkeen luulisi yksinpä tohtorismiehenkin tuon verran ymmärtävän. Mutta Tannerin opetuslapsi ei nyt kerta kaikkiaan saa ymmärtää mitään, jos haluaa säilyttää armon Ison Väiskin edessä. Väinö Suuri vaatii alamaisiltaan kuulaisuutta, eikä omilla aivoilla ajattelemista.

Edellä tulin myöntäneeksi, että herra Paasivirta ei ole aivan yhtä röyhkeä valehtelija kuin Atte Pohjanmaa. Toisinaan hän saattaa mennä niin pitkälle totuudenpuhumisessa, että se on suorastaan hämmästyttävää, kun ottaa huomioon, että hän on Tannerin opetuslapsia. Niinpä hän uskaltaa tunnustaa sen — muuten koko maailman tiedossa olevan tosiasian — että bolshevikit olivat Venäjällä ainoa puolue, jonka taholta tunnettiin myötämielisyyttä Suomen itsenäisyyspyrkimyksiä kohtaan. Mutta sitten, ikäänkuin säikähtäen puhuneensa liikoja, hän ehättää kompensoimaan lausumansa totuuden tällaisella ehta tannerilaisella propogandavalheella:

> ”Sisällissota päättyi kumousliikkeen kukistumiseen. Tapahtumainsa kehityksellä se selvitti tilannetta Suomen suvereenisuuden hyväksi sikäli, että vierasta valtatekijää edustanut venäläinen sotaväki lakkasi Suomen valtioalueen piirissä vaikuttamasta.”

Tämä tohtorinväitöskirjamaisen ”sivistyneesti” lausuttu hävyttömyys sisältää sen väitteen, että venäläisen sotaväen poistuminen Suomesta oli valkoisten voiton tulosta. Totuushan on se, että venäläisen sotaväen poisvienti tapahtui jo paljoa ennen kuin saksalais-suomalaisten pyövelikaartien voitosta saattoi olla hajuakaan. Tämä kysymys ratkaistiin siis täysin riippumattomana sisällissodan tapahtumain kehityksestä. Korkeasti oppinut herra Paasivirta suvaitsee kytkeä venäläisen sotaväen poisviennin ”sille oleellisesti vieraiden asioiden yhteyteen”, käyttääksemme hänen omaa hienoa kieltään. Eli sama asia kansantajuisesti ilmaistuna: kuohari esiintyy tässä lahtarin puhemiehenä.

*

Demarien 50-vuotisjulkaisu ei ole mikään vakavalta kannalta otettava teos, ja työväenliikkeen h i s t o r i a a se ei ole lainkaan. Onpahan vain tuollainen tavallinen tannerilainen propaganda- ja sumutusyritys. Se voi mennä täydestä vain sellaiseen yleisöön, jolla ei ole haluakaan tutustua Suomen työväenliikkeen todelliseen historiaan. Se lieneekin lähinnä tarkoitettu sen pikkuporvarillisen aineksen ylösrakennukseksi, jota sosialidemokraattiseen puolueeseen koetetaan nyt väellä ja voimalla haalia, jotta Tannerin ja hänen opetuslastensa niin suuresti vihaama proletaarinen, marxilainen ideologia ja varsinainen työläisaines saataisiin jatkuvasti pidetyksi alakynnessä.

S a n a n s a a t t a j a

Kansainvälinen työväenliike

Katsaus ”Pysyvän rauhan ja kansandemokratian puolesta”-lehden numeroihin 16 ja 17

N:o 16 pääkirjoitus on omistettu Kansainväliselle nuorisoliikkeelle. Siinä todetaan, että Maailman Demokraattinen Nuorisoliitto, jonka edustajat viettivät elokuussa kansainvälisiä nuorisojuhlia Budapestissa ja sen jälkeen kokoontuivat II kansainväliseen nuorisokongressiin, kasvaa ja laajenee. Aikana jolloin imperialistisen leirin hyökkäävät voimat etsivät uudesta talouspulasta ulospääsyä sotaan valmistautumalla, nuorison taisteluliikkeen kehitys saa erikoisen merkityksen. Nuoriso tietää, että sen täytyy kaikin keinoin taistella sotahysteriaa ja sodanvalmisteluja vastaan. Edistyksellinen nuoriso vaatii kestävää rauhaa ja pyrkii luovaan työhön kaikkien työtätekevien hyväksi. Neuvostonuoriso, joka taistelee kansantalouden kehittämisen ja jälleenrakentamisen viisivuotissuunnitelman toteuttamiseksi ennen määräaikaa ja on ylpeä rakentaessaan maailman ensimmäistä kommunistista yhteiskuntaa, on yhdessä kansandemokratian maiden nuorison kanssa, jonka järjestöt ovat muodostuneet sosialismin rakentamisen kouluksi, esimerkkinä koko maailman edistykselliselle nuorisolle. Kapitalistimaiden nuorisoa uhkaa työttömyys ja kurjuus, joka on seurausta ”länsimaisen kulttuurin” ja ”länsimaisen kristillisen sivistyksen” ylläpitämiseksi kiristetystä riistosta. Lähestyvän talouspulan ja sotapsykoosin tilanteessa on mahdollisuus koota nuoriso laajaan sodanvastaiseen liikkeeseen. Tuhannet nuorukaiset ja neitoset ovat vastaneet myöntävästi Maailmankongressin kutsuun yhdistyä poliittisten ja uskonnollisten katsomusten erilaisuudesta huolimatta voidakseen vapauttaa maailman uusista joukkomurhista.

Romanian työväenpuolueen pääsihteeri *G. Georgiu-Dezh* käsittelee kirjoituksessaan ”Viisi vuotta Romanian vapauttamisesta” maan saavutuksia kansantalouden, kulttuurin ja poliittisen elämän aloilla. Hän toteaa, että Romanian historiassa ei ole ennen ollut sellaista hyppäystä eteenpäin, kuin näinä vuosina on tapahtunut ja että sen vuoksi maan vapautuspäivä, elokuun 23. jää historiaan. Maareformin ansiosta on hävitetty tilanherrojen luokka. Kesäkuun 11 päivänä 1948 toimeenpantu teollisuuden, pankkien, liikennelaitosten ja vakuutusyhtiöiden kansallistaminen merkitsi maan kehitysvoimien vapautusta. Teollisuus saavutti jo viime vuonna vuoden 1938 tuotantotason tärkeimmillä aloilla, vuoden 1949 suunnitelma edellyttää tuotannon lisäämistä 40 %. Kuluneen vuoden 6 ensimmäisen kuukauden aikana tuotanto on lisääntynyt v. 1948 vastaavan aikaan verraten raakaraudan osalta 164.4 %:iin, teräksen — 133.2 %:iin, valssiraudan — 118.2 %:iin, rautamalmin - 157.8 %:iin, kivihiilen — 119.7 %:iin, nahkateollisuuden — 296.1 %:iin, puuvillakankaiden 146.3 %:iin, villakankaiden — 156.1 %:iin ja sokeriteollisuuden 644.2

%:iin. V. 1949 suunnitellut pääomasijoitukset ovat neljä kertaa suuremmat kuin edellisenä vuonna eli 82 miljardia leitä, mutta yhdessä ylimääräisten sijoitusten kanssa ylittävät 100 milj leitä. *Jo nyt suuri osa valtion menoista peitetään kansantalouden sosialistisesta lohkosta saaduilla voitoilla.* Se on antanut mahdollisuuden *alentaa järjestelmällisesti työtätekevien veroja.* Uuden lain mukaan köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikien tuloveroa alennetaan 25 %:lla. Sosialistista palkkausperiaatetta sovellettaessa työläisten palkkarahastot kasvavat rinnan tuotannon nousun kanssa. Metalliteollisuudessa palkkojen yleissumma oli helmikuussa 250.847 tuh. leitä, maaliskuussa 289.836 tuh. leitä, kohoten touko-kesäkuussa keskimäärin 409.487 tuh. leihin. Kaikkialla on havaittavissa elintason jatkuvaa nousua. Se ei ilmene vain lisääntyvässä kulutuksessa, vaan myös koulujen, koululaisten ja ylioppilaiden lukumäärän lisääntymisessä, työtätekevien laajassa sosialistisessa kilpailussa.

Italian kompuolueen KKn jäsen *Pietro Vergani* selostaa Milanon maakunnan puoluejärjestön kokemusta organisatiotyön johtamisen alalla. Puolueen nopean kasvun seurauksena oli kaadereiden puute, tehtävät kasvoivat nopeammin kuin puoluerivistöjen taso. Se ilmeni esim. siinä, että paikalliset järjestöt, jotka aikaisemmin olivat toimineet autonomisesti, alkoivat yhä useammin vaatia maakuntajärjestön apua. Maakuntajärjestö ei kyennyt suoriutumaan tehtävistä. Tuli välttämättömäksi puoluejohdon desentralisoiminen, jakaminen. Milanon kaupunki jaettiin viiteen lohkoon ja maakunta kuuteen vyöhykkeeseen, niiden johdossa on komitea, johon kuuluu 4—5 palkallista ja 20 vapaa-aikanaan puoluetyötä suorittavaa jäsentä. Kolmen kuukauden aikana uudet elimet ovat saavuttaneet hyviä tuloksia, saaneet ilmi paljon hyviä paikallisia puoluetyön tekijöitä.

Italian kompuolueen KKn täysistunto 25—30 päivinä heinäkuuta käsitteli myös kysymystä puolueen ja joukkojärjestöjen kaadereista. *Tov. Secchia* totesi selostuksessaan eri piirien puoluejärjestöjen epätasaisen kehityksen, korosti välttämättömyyttä suorittaa säännöllistä, suunnitelmallista työtä, kehoittaen suuntaamaan *arvostelun toimettomuutta, poliittisen aloitteellisuuden puuttumista ja opportunismin ilmenemistä vastaan.* Ponnistukset on keskitettävä ennen kaikkea tehtaisiin, työn parantamiseen joukkojärjestöissä (ammattiyhdistyksissä), nuorison ja naisten järjestöissä.

Varsin mielenkiintoinen on *Juri Albrechtin,* Puolan yhtyneen työväenpuolueen keskuskomitean jäsenen kirjoitus, joka koskettelee Puolan kulttuurin uudistamisen kysymyksiä.

Kirjoituksessa mainitaan Puolan kulttuurityön tekijöiden etsivän "kulttuurin uusia kasvoja, jotka ilmentäisivät maan kehityksen sosialistista luonnetta". Uuden sosialistisen tietoisuuden luominen kansanjoukoille on päätettävä. Se merkitsee, että on kyettävä voittamaan kaikki oikeistolaiset ja nationalistiset poikkeamat ideologisella rintamalla, hävitettävä taiteellisen luomistyön eristäytyneisyys yhteiskunnallisen elämän perusongelmista ja estettävä vihamielisen ideologian tunkeutuminen puolueriveihin. Erikoisesti on estettävä kosmopolitismin vaikutuksen leviäminen. Kosmopolitismi ilmenee Puolassa kansan kulttuurisaavutusten aliarvioimisena, ylieläneen kapitalistisen kulttuurin palvomisena, nationalismina ja chauvinismina, jotka tähän asti ovat olleet työväenluokan vastaisen ideologian ilmauksia. Kosmopolitismin vastapainoksi on taisteltava uuden kulttuurin puolesta, joka on sidottu työväenluokan elämään ja taisteluun ja joka on hengeltään isänmaallista ja täynnä rakkautta kansan kulttuuriperinteitä kohtaan. Siinä mielessä esimerkiksi kirjallisuuden pitää rakentua uuden tematiikan pohjalle, tematiikan, joka heijastaa sosialismin rakentamisen perusteita Puolassa. Sama

rakennustyön henki, uuden sosialistisen tietoisuuden luomisen henki pitää ilmetä myös kuvaamataiteissa, teatterissa ja musiikissa, tieteessä ja korkeakoulukasvatuksessa. Vain taistellen kulttuurin sosialistisen sisällön puolesta voidaan hävittää laajojen väestökerrosten sivistyksellinen takapajuisuus.

Ideologisia kysymyksiä käsittelee myös professori *George Tompson,* Englannin kompuolueen KKn jäsen kirjoituksessaan "Ideologisen taistelun kärjistyminen Englannissa". Hän mainitsee ensin että Englannin kompuolueen taistelulla rauhan ja demokratian puolesta ja erikoisesti sosialidemokraattien petoksellisen osuuden paljastamiseksi on omat erikoisuutensa. Viitaten "työläisaristokratian" syntyyn ja opportunismin taloudellisiin perusteihin Tompson toteaa, että labourilaiset kapitalismin puolustajat julistavat nykyään, että vuodesta 1945 Englanti on "sosialistinen", eräät labourilaiset lisäävät vielä, että "työväenluokka sinänsä on lakannut olemasta Länsi-Euroopassa". Syvenevän talouspulan olosuhteissa, joissa käydään kamppailua kompuoluetta, Englannin työväenluokan etujoukkoja vastaan, on kuitenkin Englannin työläisten perinteellinen välinpitämättömyys teoriaa kohtaan häviämässä. Ja nykyään käydään sangen kärkevää ideologista taistelua marxismin-leninismin puolesta ja vastaan, labourilaista "teoriaa" vastaan. Kadotettuaan luottamuksen itseensä porvarilliset ideologit eivät voi tarjota muuta kuin epätoivon ja pelon kansan edessä ja vihan sitä kohtaan.

Lehden 17. numeron pääkirjoitus toteaa, että Titon koplakunta Jugoslaviassa on nykyään kommunisminvastaisessa toiminnassaan päätynyt loogilliseen päämääräänsä — fasismiin. Toimiessaan nationalistisen ja sosiaalisen demagogian menetelmin tarkoituksella pettää kansaa ja madellessaan anglo-amerikkalaisten imperialistien edessä Tito ja kumppanit ovat paljastaneet itsensä imperialistien käskyläisiksi, ulkolaisen pääoman salaisiksi asiamiehiksi. Titon koplakunta on muuttanut JKPn poliisikoneistoksi sekä kansantalouden valtiollisen lohkon koko kansan omaisuudesta valtiokapitalistiseksi taloudeksi. Tukiessaan ja voimistaessaan yksityiskapitalistisia aineksia kaupungeissa ja maaseudulla Tito kehittelee omia "teorioitaan" mm. kulakista, rikkaasta talonpojasta. Kulakin tunnusmerkkinä ei olekaan enää taloudellinen asema, vaan suhde jugoslavialaisten porvarillisten nationalistien poliisiterrorijärjestelmään. Titolaisten valheellinen propaganda "sosialismin rakentamisesta" siinä määrin muistuttaa Saksan fasistien demagogiaa, että Jugoslavian kansa nimittää Titoa nykyään Titleriksi, korostaakseen hänen läheisyyttään Hitleriin. Tämän titlerismin ulkopolitiikka nojautuu täydellisesti lännen imperialistien päämäärien palvelemiseen ja on täysin neuvostovastaista. Jugoslavian hallitus ei vain syytä Neuvostoliittoa sodanlietsojaksi, vangitse Jugoslaviassa asuvia Neuvostoliiton kansalaisia sen vuoksi, että ne kannattavat ystävyyttä Neuvostoliiton ja Jugoslavian välillä ja ovat yhtä mieltä Tiedoitustoimiston tunnetun julkilausuman kanssa, vaan toteuttaa sellaista demokratian vastaista politiikkaa, jota vain Franco Espanjassa ja Tsaldaris Kreikassa toteuttavat. Titon koplakunta taistelee kaikkia kompuolueita vastaan kuten Saksan natsitkin. Kreikan sissien taistelun ollessa kiihkeimmillään titolaiset avasivat Kreikan fasisteille maansa rajat ja antoivat niiden hyökätä Kreikan sissien selkäpuolelle. Taistellessaan Kreikan kommunisteja, kansandemokratian maita ja Neuvostoliittoa vastaan Jugoslavian viralliset piirit eivät taistele yhdenkään porvarillisen hallituksen kanssa. Jugoslavian titolaisten petos on niin ilmeinen, että yhdenkään maan porvarillinen lehdistö ei ole yrittänyt kumota Neuvostoliiton syyttäviä nootteja Jugoslavian hallitukselle, tunnustaen siten syytökset oikeutetuiksi. Luonnollisesti tällainen kapitalismin

ja imperialistien asialla oleva hallitus ei voi toteuttaa työtätekevien etujen mukaista politiikkaa, ja siitä johtuu, että Jugoslavian työtätekevät joukot avoimemmin nousevat vastustamaan Titon hallitusta. Samanaikaisesti rehelliset isänmaanystävät ja Titon-Rankovitshin poliisiterrorilta säilyneet todelliset kommunistit luovat nykyään uudelleen Jugoslavian kompuoluetta, joka on uskollinen marxilais-leniniläiselle opille ja proletaariselle internationalismille.

Unkarin kompuolueen keskuskomitean kandidaattijäsen *Geso Losonzi* selostaa kirjoituksessaan elokuun 18 päivänä parlamentissa hyväksyttyä Unkarin uutta perustuslakia. Toveri Losonzi toteaa, että uuden perustuslain vahvistaminen on osoituksena ratkaisevien taloudellisten ja yhteiskunnallisten muutosten toteuttamisesta Unkarissa. Perustuslaki toteaa ja määrittelee laiksi sen, mitä kansandemokraattinen Unkari on maan uudestirakennustyössä saavuttanut, avaten samalla kuitenkin perspektiivin vastaiseen kehitykseen. Perustuslaki määrittelee Unkarin luokkarakenteen. Tilanherrojen luokka on hävitetty, kapitalistit on ahdistettu pois teollisuudesta (josta 91.1 % kuuluu valtiolliseen lohkoon), tukkukaupasta (94 % valtion hallussa) ulkomaankaupasta ja luottojärjestelmästä. Valta kuuluu työväenluokalle ja työtätekevälle talonpoikaistolle: "Valtiollisen ja yhteiskunnallisten elämän johtavana voimana on työväenluokka, joka nojautuu kansan demokraattiseen yhtenäisyyteen ja jota johtaa sen etujoukko". Perustuslaissa puhutaan lainsäädäntävallan ja toimeenpanovallan yhtenäisyydestä. Siinä turvataan miesten ja naisten tasa-arvo, nuorison suojelu, oikeus työhön, lepoon ja sivistykseen, omantunnon vapaus (erottamalla kirkko valtiosta) sekä perheen suojeleminen. Uusi perustuslaki on Unkarin kansan ja työtätekevien puolueen suuri saavutus, joka jouduttaa kehitystä sosialismia kohti.

Kiinan kansan vapausarmeijan ylipäällikkö kenraali *Tshu De* luonnehtii kirjoituksessaan Kiinan kansan vapaustaistelua. Viitaten Stalinin v. 1926 antamaan lausuntoon, että "Kiinassa aseellinen vallankumous taistelee aseellista vastavallankumousta vastaan" ja että "siinä on Kiinan vallankumouksen eräs erikoisuuksista ja etevämmyyksistä", sekä Mao Tsetungin lausuntoon, että "Kiinassa proletariaatin, kansan, kommunistisen puolueen ja vallankumouksen voitolle ei ole muuta tietä kuin aseellinen taistelu" Tshu De valaisee kompuolueen taistelua vallankumouksen puolesta. Kuomintangin vastavallankumouksen alkuaikoina kompuolueen voimien säilyttämisen strategian ensimmäisenä vaiheena oli vähäisten tukikohtien muodostaminen. Aseellinen taistelu nojautui työläisten ja talonpoikien liittoon ja se yhdistyi talonpoikaisvallankumoukseen, mutta Kiinan olosuhteissa oli mahdollista myös liitto kaupungin pikkuporvariston, jopa kansallisen porvariston kanssakin tai ainakin viimemainitun neutralisoiminen. Vallankumouksen taktiikka rakentui Mao Tse-tungin määritelmään: "On käytettävä hyväksi ristiriitoja, valloitettava enemmistö, vastustettava vähemmistöä ja murskattava sen voimat yksitellen". Erikoisen tärkeätä Kiinan talonpoikaisissa olosuhteissa oli luoda luja puoluejohto, marxilais-leniniläinen puoluejohto, joka kykeni vastustamaan antautumismielialoja tai takapajuisuutta sekä estämään lahkolaisuuden ja seikkailuhalun. Se merkitsi taistelua oikeistolaista opportunismia ja vasemmistolaista seikkailupolitiikkaa vastaan puolueessa. Sen taistelun tuloksena puolue kasvoi ideologisesti. Hahmoitellessaan Kiinan vapaustaistelua Kommunistisen puolueen perustamisesta lähtien, Tshu De jakaa sen neljään aikajaksoon. Ensimmäinen oli vv. 1925—1927 vallankumouksellinen sota, joka tunnetaan Pohjoisen sotaretken nimellä. Toinen alkoi v. 1927 kuomintangin petoksesta ja kesti japanilaisvastaisen sodan alkuun v. 1937. Se tunnetaan Kymmenvuotisen kansalaissodan eli Toisen vallankumouksellisen sodan nimellä. Japanilaisvastainen sota muodostaa kolmannen vaiheen. Sen aikana kansan vapausarmeija vapautti tosiasiallisesti jo melkein puolet Kiinasta. Neljännen vaiheen muodostaa Kansan vallankumouksellinen sota, jonka päämääränä on Amerikan imperialistien herruuden ja Tshiang Kai-shekin vastavallankumouksen hävittäminen. Kiinan kansa on siinä saavuttanut kolmen vuoden kuluessa ratkaisevan voiton ja *koko Kiinan vapauttaminen on sangen lyhyen ajanjakson kysymys*. Lopuksi Tshu De osoittaa, että Kiinan kansan vapaustaistelu alkoi Lokakuun vallankumouksen jälkeen ja että Kiinan kansa saa vilpitöntä tukea Neuvostoliitolta ja koko maailman työväenluokalta ja vallankumouksellisilta kansoilta.

Jugoslavian kompuolueen muuttumista Titon koplakunnan toimesta poliisikoneistoksi valaisee *R. Golubovitsh* kirjoituksessaan. Hän osoittaa, että hyökkäyshaluisen taantumuksen eräs keinoista taistelussa demokratian ja edistyksen voimia vastaan on asiamiehistön muodostaminen työväenluokan riveissä. Sellainen asiamiehistö, joka palvelee amerikkalaisen imperialismin valloituspyrkimyksiä, on kaikkein kavalin ja moraalittomin rosvojoukko, joka on valmis sellaiseenkin petokseen kuin Titon koplakunta Jugoslaviassa. Miten Titon koplakunta onnistui muuttamaan puolueen poliisikoneistoksi? Hävittämällä puolue työväenluokan johtavana voimana. Se tapahtui rappeuttamalla JKP organisatoorisesti pikkuporvarillisten ja porvarillisten ainesten avulla ja toiseksi korvaamalla marxilais-leniniläinen ideologia jäsenistön kasvattamisessa porvarillisella ideologialla. Tämä oli sitäkin helpompi kun 3/4 niistä puolueen jäsenistä, jotka kuuluivat puolueeseen ennen sotaa, tuhoutui sodassa. Puolueessa oli sodan lopussa 141.066 jäsentä, niistä vain 3.000 sotaa edeltäneeltä ajalta. Titon koplakunta otti sodan jälkeen puolueeseen lisäksi epäproletaarisia aineksia määrättömästi. V. 1948 heinäkuun tietojen perusteella Jugoslavian kompuolueessa oli yli 30.000 jäsentä, jotka olivat kulakkeja taikka lähtöisin porvaristosta. Jos vapautushetkestä vuoden 1946 loppuun mennessä puolueeseen otettiin 48.000 uutta jäsentä, niin vuoden 1947 alusta heinäkuuhun 1948 puolueeseen liittyneiden lukumäärä ylitti 278.000. Vain noin 30 % jäsenistöstä oli työläisiä, niistäkin suurin osa käsityöläisiä. Sloveniassa kolmessa tehtaassa oli yhteensä 21.000 työntekijää, mutta puolueenjäseninä vain 245. Viidessä Kroatian teollisuuslaitoksessa oli yli 18.000 työläistä, mutta puolueen jäseniä vain 32. Eräässä Bosnian teollisuuslaitoksen n. 7.000 työläisestä kommunisteja oli vain 92, samaan aikaan kun 952 tehtaan virkailijasta puolueen jäseniä oli 125. Tällainen puolueen jäsenistön kokoonpano yhdessä porvarillisen ideologian juurruttamisen, johtamisen terrorimenetelmien, todellisten marxilais-leniniläisten kommunistien tuhoamisen, vangitsemisen ja vainon kanssa on muodostanut Jugoslavian virallisesta kompuolueesta fasistisen poliisikoneiston. Mutta titolaisen rosvojoukkion ei ole onnistunut tuhota kompuolueen terveitä voimia. Ne ovat nousseet taisteluun puolueen puolesta rakentaen nykyään uutta itsenäistä, marxilais-leniniläistä kommunistista puoluetta, uskollista proletaarisen internationalismin aatteelle, ystävyydelle Neuvostoliiton ja kansandemokratioiden sekä kansainvälisen kommunistisen liikkeen kanssa.

Kirja-arvosteluja ja -katsauksia

Innoittava ja kasvattava elämäkertateos

Josef Vissarionovitsh Stalin. Lyhyt elämäkerta. Laatinut Marx-Engels-Lenin instituutti. Kustantanut Kansankulttuuri Oy. Helsinki. Siv. 106. Hinta 35:—

"Emme tiedä ainoatakaan käännettä työssämme, ainoatakaan vähääkään suurempaa aloitetta, tunnusta, politiikkamme suuntaa, jonka tekijänä olisi ollut jokin toinen eikä toveri Stalin. Kaikki perustyö — puolueen on tämä tiedettävä — suoritetaan Stalinin ohjeiden mukaan, hänen aloitteestaan ja hänen johdollaan."

Edelläolevat sanat Stalinista lausui Sergei Mironovitsh Kirov, eräs Stalinin läheisimmistä työtovereista, vuonna 1934. Tutustuminen esiteltävään Stalinin lyhyeen elämäkertaan vahvistaa täydellisesti tämän ehdottoman varauksettoman tunnustuksen Stalinin merkityksestä Neuvostoliiton kommunistisen puolueen johtajana, valtion päämiehenä ja kansojen johtajana.

Elämäkertakirjallisuus saattaa yleensä tarjota lukijoille mielenkiintoisia henkilöhahmoja, valtiomiehiä, sotapäällliköitä, tiedemiehiä, filosofeja, kirjailijoita ja taiteilijoita. Mutta historia ei tunne muita sellaisia ihmisjättiläisiä, joissa yhdistyisivät melkein kaikki mainitut henkilöt ja jotka olisivat jättäneet lähtemättömän jäljen omaan aikaansa, maansa elämään ja kansansa aineellisiin ja sivistyksellisiin olosuhteisiin sekä poliittisiin ja moraalisiin ominaisuuksiin, kuten on tehnyt toveri Stalin ja hänen opettajansa Vladimir Iljitsh Lenin.

Stalinin elämä ja toiminta aukeaa lukijalle esiteltävän teoksen sivuilta innoittavana, mukaansatempaavana, mieleenpainuvana, hohtavan kirkkaana, vallankumouksellisen taistelijan, valtiomiehen ja kansojen johtajan, ajatuksen ja teon miehen elämänä. Koruttomasti, melkeinpä kuivan asiallisesti kerrottuna tämän nykyhetken kiistattomasti suurimman ihmisen elämä ja työ valtaa lukijan tekojensa suuruudella, ajatustensa uraa-uurtavalla selvänäköisyydellä, tahtonsa ja tarmonsa teräksenlujuudella, toimintansa tieteellisellä perustalla. Lukija tuntee hänen henkensä voiman ja ajatustensa selkeyden ja täyttyy hartaasta toiveesta saada olla edes jonkun yksityiskohdan osalta hänen, suuren Stalinin kaltainen.

Jättiläismäisen työn ja ponnistuksen täytteinen Stalinin elämä on kouluvuosista alkaen ollut herkeämätöntä taistelua ja pyrkimystä eteenpäin sosialistisen vallankumouksen tiellä, jota hän koko ajan hetkeksikään hellittämättä on raivannut puolueelleen ja kansalleen, voittaen ja murskaten kaikki esteet, alkaen tsaristisen sortovallan vainoista ja päättäen kaikkiin vallankumousta vastustaviin tai puoluetta tieltä syrjään kiskoviin erilaisiin porvarillista vaikutusta edustaviin taantumusvoimiin.

Hellittämätön pyrkimys eteenpäin päämääränsä puolesta, taistelun lakien tutkiminen ja omaksuminen, tämän elävässä taistelussa hankitun tiedon teoreettinen marxilais-leniniläinen yleistäminen ja tunnetuksitekeminen koko työväenluokalle ja uusien vallankumouksellisen tiedon omaksuneiden taistelijoiden kasvattaminen puolueelle ja kansalle, — siinä eräitä Stalinia luonnehtivia johtajapiirteitä. Ne korostavat hänen henkilökohtaista vaatimattomuuttaan ja yksinkertaisuuttaan, jotka yhdistyvät mitä ankarimpaan vaativaisuuteen kaikessa, mikä koskee puoluetta, vallankumouksellista taistelua, sosialismin toteuttamista, sosialistisen synnyinmaan puolustamista ja rakennustyötä kommunistiseen yhteiskuntaan siirtymiseksi.

Taistelu, uusien asemien jatkuva valtaaminen, vallattujen asemien viipymätön lujittaminen ja uusien valloitusten nerokas suunnittelu ja valmistaminen rinnan vastustajan suunnitelmien selvänäköisen paljastamisen ja aatteellisen murskaamisen kanssa, — siinä eräitä Stalinin herpautumattoman jättiläismäisen tarmon ja toiminnan ilmenemisen muotoja.

Taisteluun valmistautuminen ja eteenpäinmenon turvaaminen yhdistyy Stalinilla aina ja kaikkialla taistelun teoreettiseen valmistamiseen, sen ohjelmalliseen määrittelyyn, siihen liittyvään organisatooriseen työhön, jonka päätyttyä seuraa hyökkäykseen siirtyminen, uusien asemien valtaus, niiden lujittaminen ja valmistaminen uuteen hyökkäykseen.

Stalinin lyhyt elämäkerta on teos, joka tuo esiin hänen suuruutensa. Samalla se osoittaa, minkä vuoksi Stalin nauttii jakamatonta rakkautta ja kunnioitusta Neuvostoliiton kansojen ja koko maailman vapauttarakastavien ja vapauden puolesta taistelevien kansojen taholta. Stalinin nauttiman rakkauden ja arvonannon salaisuus on hänen katkeamattomissa ja alati lujittuvissa siteissään kansaan, maailman kaikkiin sorrettuihin kansoihin, joiden salatuimpia toiveita ja pyrkimyksiä hän toiminnallaan ilmentää ja joiden vapaustaistelulle hän viitoittaa tietä. Kiinteä yhteys kansaan on Stalinin eräs tärkeimmistä johtajaominaisuuksista, eräs hänen johtamisen salaisuuksistaan. Ajatuksensa yhteydestä kansaan hän on pukenut mm. määritelmäksi:

"Ilman laajoja yhteyksiä joukkoihin, ilman näiden yhteyksien alituista lujittamista, ilman taitoa kuunnella joukkojen ääntä ja ymmärtää niiden kipeitä tarpeita, ilman halua ei vain opettaa joukkoja, vaan oppiakin joukoilta, työväenluokan puolue ei voi olla todella joukkopuolue, joka kykenee viemään mukanaan työväenluokan ja kaikkien työtätekevien miljoonajoukot."

Tai määritelmäksi johtamistaidosta:

"Johtamistaito on vakava asia. Ei saa jäädä jälkeen liikkeestä, sillä jälkeen jääminen merkitsee joukoista irroittautumista. Mutta ei saa kiirehtiä edellekään, sillä edelle kiirehtiminen merkitsee yhteyden kadottamista joukkoihin. Joka tahtoo johtaa liikettä ja säilyttää samalla yhteyden miljoonajoukkoihin, sen täytyy käydä taistelua kahdella rintamalla — sekä jälkeen jääviä että edelle kiirehtiviä vastaan."

Puolueensa ja kansansa johtajaksi Stalin ei tullut sattumalta, vaan kasvamalla taistelun ankarassa koulussa, ottaen oppia suuresta Leninistä, jonka oppilaaksi hän on itse itseään sanonutkin. Stalinin elämänkoulu, vallankumouksellinen taistelu alkoi 15-vuotiaana, jolloin hän ensi kerran sai yhteyden Taka-Kaukaasiassa asuvien venäläisten marxilaisten maanalaisiin ryhmiin. Ensimmäisen vallankumouksellisen taistelukasteensa hän sai 19-vuotiaana v. 1898, jolloin hänelle annettiin ohjattavaksi työläiskerho rautatien konepajoilla ja jolloin — kuten Stalin itse kertoo elämästään — "ensimmäiset opettajani olivat tiflisiläisiä työmiehiä". Siellä, Kaukaasiassa hän vv. 1907—1908 sai myös toisen vallankumouksellisen tulikasteensa johtaessaan naftateollisuustyöläisten taistelua aikana, jolloin taantumus raivosi kaikkialla Venäjällä. Mutta vasta vuosi 1917, jolloin Stalin suuren Leninin rinnalla johti venäläisten työläisten taistelua ja sai kolmannen taistelukasteensa hänestä tuli omien sanojensakin mukaan "Leninin johdolla eräs vallankumouksen mestareista".

Sen jälkeisen, jo ajassakin varsin huomattavan, mutta historiallisesti vielä suurimerkityksellisemmän kauden kuluessa Stalin on osoittanut olevansa todellinen vallankumouksen mestari, joka on varmalla kädellä johtanut Neuvostoliiton sosialistista rakennustyötä viisivuotissuunnitelmien ja kollektivisoinnin aikana. Hänen sotapäällikön ominaisuutensa ovat loistavasti seppelöityneet Neuvosto-armeijan maailmanhistoriallisissa voitoissa natsi-Saksasta; hänen teoreettiset kykynsä antaneet

maailmalle sellaisia marxilais-leniniläisen ajattelun helmiä kuin "Leninismin kysymyksiä" ja NKP(b):n historia. Stalinista on tullut kaikkien niiden johtaja ja opettaja, jotka taistelevat ihmiskunnan onnellisen tulevaisuuden puolesta, rauhan ja demokratian puolesta. Tänään hän on esimerkkinä maailman kaikille kommunisteille, jotka paremmin kuin muut tuntevat hänen jättiläismäisen merkityksensä taistelussa rauhan ja demokratian puolesta.

"Kaikki tuntevat Stalinin logiikan vastustamattoman murskaavan voiman, hänen älynsä kristallikirkkauden, hänen teräksenlujan tahtonsa, hänen uskollisuutensa puolueelle, hänen hehkuvan uskonsa kansaan ja rakkautensa kansaa kohtaan. Kaikille on tunnettua hänen vaatimattomuutensa, yksinkertaisuutensa, hänen huomaavaisuutensa ihmisiä kohtaan ja leppymätön vihansa kansan vihollisia kohtaan. Kaikille on tunnettua se, ettei hän siedä turhanpäiväistä melua, korulausemestareita eikä lörpöttelijöitä, ruikuttelijoita eikä pakokauhuisia. Stalin on nerokas ja harkitseva monimutkaisten poliittisten kysymysten ratkaisemisessa, siinä, missä vaaditaan kaikkien myönteisten ja kielteisten seikkojen kaikinpuolista huomioonottamista. Ja samalla Stalin on rohkeiden vallankumouksellisten otteiden ja jyrkkien käänteiden mitä suurin mestari.

Stalin on Leninin työn ansiokas jatkaja eli, kuten meillä puolueessa sanotaan, Stalin on Lenin tänään." (Josef Vissarionovitsh Stalin, Lyhyt elämäkerta. Siv. 242.)

Hänen elämäkertaansa on jokaisen suomalaisen kommunistin ehdottomasti tutustuttava.

S. S—o.

Taloudellisten kysymysten käsittelyn avuksi

Eino Nevalainen: MARXILAISEN TALOUSTIETEEN OPPIKIRJA. Kansankulttuuri Oy:n kustantama, I osa 253 sivua, hinta 295:— mk, II osa 272 sivua, hinta 295:—.

Työtätekevien kansankerrosten käydessä hellittämätöntä taistelua puolustaessaan elinehtojaan ja aineellista asemaansa työnantajakapitalistien hyökkäystä vastaan, huutaa koko mahtava porvarillinen propagandakoneisto hallituksen virallisista tiedoituksista ja yleisradiosta viimeisimpään sosdemlehteen asti yhdellä suulla työläisten vaatimusten "turmiollisuudesta", "maan taloutta uhkaavasta sekasorrosta", "uudesta inflaatiovyörystä" jne., jos työläisten vaatimuksiin suostutaan. Tämä työläisvihamielinen propaganda sekä toisaalta lähestyvän talouspulan uhka, joka tuo tullessaan kasvavan työttömyyden, jatkuvan palkkatason alenemisen ja elintason huononemisen sekä tätä kehitystä vastaan nousevien työläisten kasvava suuttumus, on herättänyt työväenluokan yhä laajenevissa piireissä tarpeen selvittää työväenluokan taloudellisen taistelun esiinnostamat kysymykset taistelun ja sen aikana esitettyjen taloudellisten vaatimusten oikeudesta.

Työtätekevien joukkojen taistelu "veitsen ja haarukan kysymyksestä" — chartistipuhujien vanhaa sanontaa käyttäen — on laajoille joukoille myös meidän maassamme yhä selvemmin muuttumassa kysymykseksi suurista taloudellisista ja poliittisista muutoksista, kysymykseksi uudesta suuremmasta sosiaalisesta oikeudenmukaisuudesta. Vaistomaisesti lujittuu usko, että vallitseva taloudellinen järjestelmä on elänyt päivänsä, kun sitä kerran ei voida säilyttää kaventamatta työläisten leipää ja vuodattamatta leipänsä puolesta taistelevan työläisen verta. Kapitalistisen talousjärjestelmän kuolemisen lainmukaisuutta ei kuitenkaan vielä aina tunneta, vaikka pyrkimys taloudellisten lakien tuntemiseen kasvaa päivä päivältä. Siksi myös pätevän taloustieteellisen kirjallisuuden tarve on tavattomasti lisääntynyt työväenluokan keskuudessa.

Siitä syystä Nevalaisen Marxilaisen taloustieteen oppikirjan ilmestymistä on tervehdittävä meillä suurella tyydytyksellä. Ymmärrettävässä muodossa selostettuina Marxin taloudelliset opit, joiden vanhentuneisuudesta ja paikkansa pitämättömyydestä kaikki porvarilliset taloustieteilijät, sosiologit ja poliittiset propagandistit ovat kirjoittaneet niiden ilmestymisestä tähän päivään asti, tulevat esitettävänä olevassa teoksessa laajempien joukkojen omaisuudeksi menettämättä kuitenkaan tieteellistä pätevyyttään.

* * *

Marxilaisen taloustieteen tutkimuksen kohteen ja tutkimustavan selostamisen jälkeen oppikirjassa annetaan määritelmä marxilaisesta taloustieteestä:

"Taloustiede tutkii ihmisten yhteiskunnallisia tuotantosuhteita. Se selittää välttämättömien tuotantovälineiden ja kulutustarvikkeiden tuotantoa ja jakoa ohjaavia lakeja yhteiskunnan eri kehitysasteilla."

Määritelmä ilmaisee marxilaisen taloustieteen **historiallisen** olemuksen. Sellaisena se ei voi rajoittua n.s. "objektiiviseen totuuteen" tai "puolueettomaan objektivismiin", jotka merkitsevät asiallisesti tieteen muuttamista jonkun vallitsevan yhteiskuntamuodon puolustajaksi. Marxilainen taloustiede tunnustaa taloudellisten lakien objektiivisuuden, riippumattomuuden ihmisten tietoisuudesta ja tahdosta, mutta korostaa samalla, että tiedottuina niitä voidaan käyttää tietoisesti hyväksi ja niiden mukaan ohjata yhteiskunnallista kehitystä.

Tätä marxilaisen taloustieteen menetelmää noudatetaan Nevalaisen oppikirjassa, jonka I osassa selostetaan pääomaa, arvoa, tavaraa, lisätyötä ja lisätuotetta ja niiden syntyä varhaisimpien yhteiskuntamuotojen aikana. Huomattava osa oppikirjan I osasta on käytetty kapitalismia edeltäneiden tuotantotapojen erittelyyn ja selostamiseen.

Tuotantovoimien kehityksen pohjalla oppikirjassa selostetaan ihmisyhteiskunnan kehitystä alkuperäisestä yhteisöstä ja sen sukujärjestelmästä, jonka hajoamisen syynä marxilaisen historiankäsityksen mukaan oli tuotantovälineiden kehitys ja vaihdon syntyminen, orjayhteiskuntaan, jossa jo vallitsi tuotantovälineiden yksityisomistus ja riisto. Orjayhteiskunnan rappeutumista valaistaan seikkaperäisesti tuotantovälineiden ja -suhteiden kuvauksella ja osoittamalla järjestelmän sisäiset ristiriidat, jotka estivät tuotantovoimien kehityksen jatkumisen.

Feodaaliseen yhteiskuntamuotoon siirtyminen, senaikainen maaorjuus, kartanotalouden olemus, yhteiskunnallisen työnjaon pohjalla tapahtuva keskiajan kaupunkien syntyminen, ammattikuntalaitoksen muodostuminen ja kauppiaskuntien ilmestyminen selostetaan samoin seurauksiseksi tuotantovälineiden, -muotojen ja -suhteiden kehityksestä. Porvarilliset vallankumoukset, jotka tapahtuivat eri aikoina eri maissa, olivat seurausta feodalismin ahtaista valtiollisista ja taloudellisista puitteista, jotka jarruttivat sen uumenissa syntyneen yksinkertaisen tavaratalouden kehitystä. Seurauksena oli kapitalistisen tuotantotavan kehitystä estävien poliittisten laitosten kumoaminen.

Käsityöstä manufaktuurin kautta nykyaikaiseen suurtuotantolaitokseen kulkee kapitalistisen tuotantotavan kehitystie. Tämä järjestelmä määritellään oppikirjassa tavaratuotantojärjestelmäksi. Se siirtääkin lukijan tavaran ominaisuuksien tutkimiseen, jonka kohteena ovat käyttöarvo, vaihtoarvo, sen perustana oleva tavaran arvo, t.s. se seikka, että sen valmistamiseen on käytetty inhimillistä työtä. Siten oppikirja selostaa marxilaista arvoteoriaa: vaihdossa tavarasta maksetaan siihen sisältyvän yhteiskunnallisesti välttämättömän työn mukaan. Työn arvon määrää taas työvoiman tuottamiseen, t.s. työmiehen elämän ylläpitämiseen välttämättömien ravinnon, vaatteiden, asunnon ym. kulutustarvikkeiden arvo.

Rahan olemuksen ja tehtävien ymmärtäminen tulee mahdolliseksi oppi-

kirjan vastaavista luvuista. Selviää, että vaihdossa arvon mittana oleva raha on itse asiassa samanlaista tavaraa kuin vaihdettavat tavaratkin ja että tavaran kiertokulussa tarvittavan rahan määrä riippuu tavaroiden paljoudesta, hintojen vaihtelusta ja rahan kiertonopeudesta. Siihen perustuu marxilainen inflaatioteoriakin, joka selvittää erilaiset inflatooriset tekijät ja osoittaa, että yksipuoliset puheet inflaatiota synnyttävistä palkankorotuksista ovat karkeata valhepropagandaa.

Luvussa "Pääoma ja lisäarvo" lukijalle selviää, mitä on pääoma ja että kapitalistin voitto syntyy tuotantoprosessissa. Voiton lähteenä on maksamatta jäänyt työläisten suorittama lisätyö. Työläisen työvoima on ainoa markkinoilla esiintyvä tavara, jolla, kuten kaikilla muillakin tavaroilla, on käyttöarvonsa ja arvonsa, mutta jonka käyttöarvo eroaa muiden tavaroiden käyttöarvosta siinä, että se **luo** uusia tavara-arvoja, mukaanlukien myös lisäarvon. Täten oppikirja paljastaa kapitalistisen riiston kohteen, työmiehen työn, jonka tuloksista maksamaton osa jää työnantajakapitalistin hyödyksi.

* * *

Oppikirjan II osa alkaa työpalkkaa ja työpäivää selostavilla luvuilla. Työntekijän kannalta näiden kysymysten tieteellinen selvittely on luonnollisesti sangen mielenkiintoista ja opettavaa. Jo työpalkkakäsitteen erittely osoittaa, että puhuttaessa työpalkasta kysymyksessä onkin itse asiassa **työvoiman hinta.** Tämän näennäisesti vähäpätöisen käsitevaihdon vuoksi kätkeytyy täydellisesti työntekijän kannalta tärkeä työn jakaantuminen välttämättömään työhön ja lisätyöhön, maksettuun työhön ja maksamattomaan työhön, t.s. syntyy käsitys, että palkkatyöläinen saa maksun kaikesta suorittamastaan työstä. Orjayhteiskunnassa ja feodaalisessa yhteiskunnassa avoimena esiintyvä riisto on kapitalismin aikana kätkeytynyt palkkatyön muotoon, joka on antanut porvarilliselle taloustieteelle ja poliittiselle propagandalle mahdollisuuden kiistää koko sen olemassaolon.

Työvoimansa myyjänä työläinen on epäedullisessa asemassa muihin tavaranmyyjiin, varsinkin kulutustarvikkeiden myyjiin nähden. Kulutustarvikkeet myydään ja ostetaan käteisellä, työläisen työvoima sen sijaan luotolla. Työvoima on siis tavaraa, josta sen myyjä ei saa heti maksua. Näin oppikirjassa siirrytään käsittelemään työpalkan eri muotoja — aikapalkkaa ja kappalepalkkaa, jonka perustana myös on aikapalkka, sillä

"kappalemaksua määriteltäessä otetaan tavallisesti lähtökohdaksi keskimääräinen päiväpalkka ja voimakkaimman ja taitavimman työläisen päivän kuluessa valmistamien kappaleiden lukumäärä". (Siv. 10 II osa.)

Ja oppikirjassa todetaan, kuinka kappalepalkka kiihoittaa työntekijöitä työhön, voimistaa riistoa ja lisää työnantajan voittoja, työnantajan huolehtiessa vain siitä, että työläisen päiväansio ei nouse keskimääräistä päiväansiota korkeammaksi. Kappalepalkka kohottaa vain työn voimaperäisyyttä työläisen kustannuksella, mutta ei merkitse todellista oikeudenmukaisuutta palkkauksessa. Se ei anna työntekijälle vastaavasti suurempaa osuutta kulutustarvikkeiden määrästä, siitä on osoituksena vaikkapa sosialidemokraatti Rinteen kuuluisat kirjelmät työnantajille "yliliukuneista" urakkapalkoista.

Työtaistelujen kaudella, jolloin yhä laajemmat työläisjoukot vaativat palkkojensa korottamista ja työnantajapiirit sekä niiden etuja suojelevat hallitus ja SAK:n oikeisto väittävät numeroin ja kirjoituksin työläisten vaatimuksia "laittomiksi" ja "oikeudettomiksi" herättävät nimellistä työpalkkaa ja reaalipalkkaa koskevat kohdat varmasti mielenkiintoa kaikissa työläisissä. Oppikirjassa todetaan (siv. 15), että reaalipalkan suuruuden määrää kaksi tekijää: nimellispalkan suuruus ja työläisten käyttämien kulutustarvikkeiden hintataso ja osoitetaan samalla reaalipalkan vaihteluun vaikuttavat tekijät.

Näitä vaihteluita selostettaessa esitetään Marxin lausunto:

"Työpalkka alenee kehityksen kuluessa kahdella tavalla: ensiksi suhteellisesti, suhteessa yleisen rikkauden lisääntymiseen;

toiseksi absoluuttisesti, koska työläisen vaihdossa saamien tavaroiden määrä yhä vähenee."

Tämän lausunnon todenperäisyyttä valaisee taulukko reaalipalkan kehityksestä Saksassa vv. 1820—1932. Se osoittaa, että työläisten reaalipalkka vv. 1924—1932 oli suunnilleen sama kuin kapitalistisen kehityksen alkaessa yli sata vuotta sitten. Kun huomioi työttömänä olleet työläiset, osoittaa kehitys epäilemättä reaalipalkan laskua koko työväenluokan osalta.

Jo esitetyt johtopäätökset osoittavat, että työpalkkaa koskeva luku Oppikirjassa on suorastaan polttavan tärkeä jokaiselle työläislukijalle, joka on huolestunut tulevaisuudestaan. Vaikka Marxin opin mukaan työläisten keskimääräinen reaalipalkka laskee, koska tuotannon kehitys tekee mahdolliseksi polkea palkat pitkiksi ajoiksi alle työvoiman todellisen arvon, ei se kuitenkaan tee hyödyttömäksi yrityksiä taistella palkkojen korottamisen puolesta. Pahimmassakin tapauksessa taloudellinen taistelu hidastaa reaalipalkan alenemista ja voi suotuisien olosuhteiden vallitessa kohottaa väliaikaisesti palkkoja jopa joskus työvoiman arvon yläpuolellekin. Saavutetut tulokset ovat kuitenkin väliaikaisia ja työpalkka alenee heti ensimmäisen pulan aikana, todetaan oppikirjassa. Alhaisten palkkojen synnyttämä kurjuus voidaan poistaa vain hävittämällä palkkatyöjärjestelmä.

Reaalipalkan ja elintason kehitykseen liittyy välittömästi pääoman kasaantumista ja työväenluokan kurjistumista koskeva luku, joka todistaa kurjistumisen olevan seurauksena pääoman kasaantumisesta. Se tapahtuu pääoman elimellisen kokoonpanon jatkuvasti muuttuessa, pysyvän pääoman lisääntyessä nopeammin kuin vaihtuvan, t.s. kutakin tuotannossa olevaa työläistä kohti tulee yhä enemmän koneita, käyttövoimaa ja raaka-aineita. Niiden hankkimiseen käytetään yhä suurempi osa pääomasta ja yhä pienempi osa työpalkkoihin. Siten elävän työn osuus vähenee tuotannossa.

Pääomien kasaantumisen seurauksena ei ole vain pientuottajien vararikkoutuminen kilpailukyvyttömyyden seurauksena, vaan myös suhteellisen liikaväestön syntyminen. Marx määritteli sen seuraavasti:

"Synnyttämällään pääoman kasaantumisella työväestö siis tuottaa yhä lisääntyvässä määrässä niitä välineitä, joiden kautta suhteellisesti yhä suurempi osa siitä tulee tarpeettomaksi. Tämä on kapitalistiselle tuotantotavalle ominainen väestölaki, niinkuin todellisuudessa jokaisella erikoisella historiallisella tuotantotavalla on oma erikoinen, luonteeltaan historiallinen väestölakinsa."

Kapitalistiselle järjestelmälle ominaisen suhteellisen liikaväestön syntyä, luonnetta ja kokoonpanoa selostava osa Nevalaisen teoksessa paljastaa syyttävästi koko järjestelmän sisäisen mädännäisyyden ja kykenemättömyyden ohjata väestön kehitystä ja kiinnittämistä kansantalouteen. Liikaväestön olemassaolo on myös todistus työväenluokan kurjistumisesta, jonka todistamiseksi oppikirjassa esitetään lukuisia tilastotietoja Saksasta, Englannista, Amerikasta ja omasta maastamme.

Pääoman kiertokulkua ja lisäarvon jakaantumista kapitalistien ja maanomistajien kesken valaisevat luvut auttavat ymmärtämään kapitalistisen liiketoiminnan todellista olemusta, voiton ja lisäarvon suhdetta, riiston kätkeytymistä voiton suhdelukujen taakse, tuotantokustannusten osuutta hinnassa sekä lisäarvon jakaantumista tuottajan, maanomistajan ja myyjän kesken. Lainapääoman ja luoton osuuden selostaminen tuotanto- ja kauppaelämässä sekä pääoman osakeyhtiömuodon valaiseminen osoittavat Lasse Hiekkalalle ym. hänen kaltaisilleen "yksityisyritteliäisyyden" "nuhteettomille" ritareille, mikä arvo voidaan antaa heidän kaunomaalaamalleen "pääomien demokratisoitumiselle".

Maakorkoa ja maaseudun kapitalistista kehitystä käsittelevä osa paljastaa maakoron muotojen ja maanomistus- ja käyttömuotojen erittelyn pohjalla mm. maamme maatalouden kehitystä jarruttavat syyt sekä osoittaa toisaalta, miksi Neuvostoliiton ja kansandemokratian maissa maatalouden kehitys on lähtenyt voimakkaasti eteenpäin. Oppikirjassa todetaan:

”Maatalouden kehityksen hitaus ei johdu maatalouden luonteesta sellaisenaan, vaan yhteiskunnallisista suhteista, ennen kaikkea maan yksityisomistuksesta ja monopolista kapitalistisen talouden käytössä olevaan maahan.” (Siv. 208.)

Varsin ajankohtainen on kapitalistisia talouspulia, niiden syitä ja olemusta käsittelevä osa. Se ei auta ymmärtämään vain talouspulien väistämättömyyden, vaan myös ainoan mahdollisen keinon niiden estämiseksi. Kapitalistisen yhteiskunnallisen uusintamisen olemuksen erittely osoittaa, että kapitalistinen tuotanto on ennen kaikkea ”tuotantoa tuotantoa varten”, t.s. että **kulutus ei määrää tuotannon laajenemista, vaan se kulkee kasaantumisen ja tuotannon jäljessä.** Jo se seikka, että raha tavaranvaihdon välineenä erottaa oston ja myynnin toisistaan, luo edellytykset häiriölle tavaranvaihdossa ja mahdollisuudet talouspulille, — kuten I osassa jo todettiin. Kapitalististen talouspulien väistämättömyys johtuu kuitenkin siitä ristiriidasta, joka vallitsee tuotannon yhteiskunnallisen luonteen ja tuotantovälineiden sekä tuotteiden yksityiskapitalistisen olemuksen välillä. Siksi **”pulien hävittämiseksi on hävitettävä kapitalismi”** (Stalin).

Kapitalismin monopolistisen vaiheen, imperialismin vaiheen esittely paljastaa lukijalle kapitalististen suuryhtymien ratkaisevan merkityksen tuotannossa. Ne ovat todellisia ”kohtaloiden määrääjiä” kapitalistisessa yhteiskunnassa, olkoon kysymyksessä sitten länsimainen ”demokratia” tai Tshiang Kai-shekin, Tsaldariksen tai Titon terroristinen diktatuuri. Kilpailun tilalle ovat tulleet monopolit, jotka määräävät tuotannon laajuudesta, hinnoista, raaka-aineiden jakelusta jne. vaikka muodollisesti säilyvätkin vapaan kilpailun yleiset puitteet.

Paljastaessaan täten harvalukuisten monopoliherrojen todellisen vallan ja niiden olevan väestöön kohdistuvan yhä raskaammaksi ja sietämättömämmäksi käyvän sorron syynä, oppikirja saa lukijan vakuutetuksi monopoliherrojen tarpeettomuudesta, siitä että niiden paikka on historian roskalaatikossa.

Näiden seikkojen tieteellisenä valaisijana ”Marxilaisen taloustieteen oppikirjaa” voi lämpimästi suositella kaikille puolueen jäsenille avuksi taloudellisia kysymyksiä käsiteltäessä.

S. S—o.

POLIITTIS-TEOREETTINEN AIKAKAUSLEHTI

KOMMUNISTI

Julkaisija: Suomen Kommunistinen Puolue

N:o 10. Lokakuu 1949

SISÄLTÖ:

Toimitus ja konttori: Helsinki, Kotkankatu 9. Puhelin: toimitus 75 823, toimitussihteeri 75 738, konttori 76 549. Postisiirtotilin n:o 8792.
Toimituskunta: Pää- ja vast. toimittaja Matti Janhunen, toimitussihteeri Sulo Suvanto; Aili Mäkinen, Inkeri Lehtinen, Tuure Lehén, Iisko Lassila, Kauko Heikkilä, Elli Parkkari, Toivo Karvonen, Mirjam Suvanto.
Tilaushinnat: 1/1 vsk. 440:—, 1/2 vsk. 220:—, 1/4 vsk. 110:—. Ulkomaille 1/1 vsk. 900:—, 1/2 vsk. 450:—. Irtonumeron hinta 40:—.